

BEKLEME DÖNEMİ

HUBERT SELBY JR.

AYRINTI

Asilerin,

kaybedenlerin,

hayalperestlerin,

küfürbazların,

günahkârların,

beyaz zencilerin,

aşağı tırmananların,

yola çıkmaktan çekinmeyenlerin,

uçurumdan atlayanların...

dili, sesi

Yeraltı Edebiyatı

HUBERT SELBY JR: 23 Temmuz 1928 tarihinde New York, Brooklyn'de doğan yazar erken yaşta okulu bırakıp çalışmaya başlamış ancak yakalandığı verem onu eve ve yatağa başlamıştır. 1964 yılında, birbiriyle bağlantılı hikâyelerden oluşan ilk romanı *Last Exit to Brooklyn* [*Brooklyn'e Son Çıkış*, Çev. Can Kantarcı, Ayrıntı Yay., 2009] övgüler kadar tepkilerle de karşılanır. Kitap İngiltere'de ve İtalya'da yasaklanır. 1967'de Los Angeles'e taşınan Selby 1971'de ikinci romanı *The Room*'u [*Hücre*, Çev. Çağdaş Acar, Ayrıntı Yay., 2012] yayımlatır. Hem *Brooklyn'e Son Çıkış* hem de *Requiem for a Dream* [*Bir Düş İçin Ağıt*, Can Kantarcı, Ayrıntı Yay., 2010] adlı romanı filme çekilir ve büyük övgüler alır. Yazarın *The Demon*, *Song of the Silent Snow* ve *The Willow Tree* adlı üç romanı daha vardır ve bütün romanları Ayrıntı Yayınları programına alınmıştır. Hubert Selby Jr. 26 Nisan 2004'te California'da yaşamını yitirmiştir.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

Bekleme Dönemi

Hubert Selby Jr.



Ayrıntı: 714
Yeraltı Edebiyatı Dizisi: 69

Bekleme Dönemi
Hubert Selby Jr.

Kitabın Özgün Adı
Waiting Period

İngilizce'den Çeviren
Ahmet Ergenç

Yayıma Hazırlayan
Gökçe Çiçek Çetin

© 2004 by The Estate of Hubert Selby, Jr.
All rights reserved including the rights of reproduction in whole or in part in any form

Bu kitabın yayın hakları Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak İllüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak Tasarımı
Deniz Çelikoğlu

Kapak Düzeni
Gökçe Alper

Dizgi
Esin Tapan Yetiş

Baskı
Kayhan Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. C Blok No.: 244
Topkapı/İst. Tel.: (0212) 612 31 85
Sertifika No.: 12156

Birinci Basım 2013, İstanbul
Baskı Adedi 2000

ISBN 978-975-539-744-3
Sertifika No.: 10704

AYRINTI YAYINLARI
Basım Dağıtım Tic. San. ve Ltd. Şti.
Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No: 3 Cağaloğlu - İstanbul
Tel.: (0212) 512 15 00 Fax: (0212) 512 15 11
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr

Bekleme Dönemi

Hubert Selby Jr.

Ayrıntı Yayınları

Yeraltı Edebiyatı

YERALTI EDEBİYATI DİZİSİ

TIKANMA
Chuck Palahniuk

HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ
Jean Genet

DENİZCİ
Jean Genet

FLAMENKO'NUN İZİNDE
Duende
Jason Webster

ODA HİZMETÇİSİNİN GÜNLÜĞÜ
Octave Mirbeau

GÖRÜNMEZ CANAVARLAR
Chuck Palahniuk

ADSIZ DEVLER
Pascal Bruckner

ANNEM
Georges Bataille

ÇARPIŞMA
J.G Ballard

MELEKLER
Denis Johnson

FAHİŞE
Nelly Arcan

KAÇAKLAR VE MÜLTECİLER
Chuck Palahniuk

CENNETTE BİR GÜN DAHA
Eddie Little

SEVDALI TUTSAK
Jean Genet

YALANIN ERDEMİ
Joachim Zelter

İSA'NIN OĞLU
Denis Johnson

UYKU
Annelies Verbeke

GÜNCE
Chuck Palahniuk

ARA BÖLGE
William S Burroughs

BEYAZ ZENCİLER
Ingvar Ambjörnsen

BALKON
Jean Genet

AMERİKA MEKTUPLARI
Joachim Zelter

NİNNİ
Chuck Palahniuk

İŞKENCE BAHÇESİ
Octave Mirbeau

BETTY BLUE
Philippe Djian

SIKIGÖZETİM
Jean Genet

PARAVANLAR
Jean Genet

ERSKİNE'NİN KUTUSU
Kym Lloyd

BROOKLYN'E SON ÇIKIŞ
Hubert Selby Jr

CENAZE MERASİMİ
Jean Genet

TEKİNSİZ
Chuck Palahniuk

YOLDA
Jack Kerouac

LANETLİLERİN SAÇ STİLİ
Joe Meno

ZEN KAÇIKLARI
Jack Kerouac

YERALTISAKİNLERİ
Jack Kerouac

ÇARPIŞMA PARTİSİ
Chuck Palahniuk

BİR DÜŞ İÇİN AĞIT
Hubert Selby Jr

SUÇLULUK KİTABI
Kym Lloyd

ÖLÜM PORNOSU
Chuck Palahniuk

BÜYÜK MAYMUNLAR
Will Self

LAZZARO, DIŞARI ÇIK
Andrea G. Pinketts

BİZ RÜYA GÖRÜRKEN
Clemens Meyer

ÇAMUR KRALININ KIZI
Birgitta Trotzig

HÜCRE
Hubert Selby Jr

VAHŞİ OĞLANLAR
William S. Burroughs

ACI DÜŞLER BULVARI
Cumhur Orancı

KİRLİ, PASLI, BOZUK
Alican Ökmen

YOK EDİCİ
William S Burroughs

UNUTULMUŞ ADANIN KARARSIZ SEÇMENİ
Arthur Nersesian

DEVRİMİN KIZLARI
Carolyn Cooket

TRAVESTİ
Mircea Cartarescu

KURGUDANDA GARİP
Chuck Palahniuk

KUZUNUN KUSURU
Andrea Pinketts

Bekleme Dönemi

Bu kitap ENGİZİSYON'a adanmıştır.

"Bu dünyada her şeyin bir amacı var ve bütün şeyler –yosunlar, bokböcekleri, parazitler– acı çekmeden ve sorgulamadan amaçlarını yerine getiriyor. Biz ise Yaratılış'ın, arzularıyla körleşmiş, dolayısıyla da amacını bireysel ve kolektif olarak görmezden gelen tek parçasıyız ve hayatlarımızı delice bir hiçlik koşuşturmacası içinde harcıyoruz."

Gottfried Llewelyn-Jones
Evrensel Deliliğin Anatomisi ve Evrimi

...Ama en iyi yöntem birkaç uyku hapı alıp, kafanıza plastik bir torba geçirmeniz... suyla dolu bir küvette oturmanız, sanırım. Gayet kolay görünüyor. Biraz da huzurlu. Uykuya dalarsınız ve olay biter. Evet, sanırım... tabii eğer mideniz bulanıp da lanet olası hapları kusmazsanız... Evet, kendi kusmuğumla kaplanmış bir halde küvette yatıyorum; o kadar sersemlemişim ki küvetten çıkamıyorum. Ama bir dakika, nasıl olur da kusmukla kaplanmış olabilirim. Kafamda plastik bir torba var... Aman Tanrım, kendi kusmuğumla havasızlıktan boğulurdum. Ögh, iğrenç bir şey! Ve torbada delik açamayacak ya da torbayı çıkaramayacak kadar da güçsüz olabilirdim ve olan biten şeyin farkında bir halde öylece oturabilirdim, döne döne, düşerek...

Neyin içine düşerek? Kim bilir? Artık neyin içine düşüyorsanız... Sanırım dipsiz bir kuyuya... aşağı, aşağı, aşağı doğru... cehenneme... ya da en azından arafa doğru... en azından Katolikler böyle diyor. Arafı olmayanların bile cehennemi var. Aman ya... cehennemin dibine kadar yolu var!..

Ama diyelim ki aniden fikrimi değiştirdim ve 911i aradım. O zaman ne olur? Bana sorular soran, bunu neden yaptığımı bilme arzusuyla beni çileden çıkaran milyonlarca insanın olduğu bir tımarhanede bulurdum kendimi, sanki bu dünya çok harika bir yermiş de bu dünyadan ayrılmayı istemek için kafayı yemiş olmanız gerekiyormuş gibi. Daha da uzun, bir yıl, bir yıl daha yaşamak için kendilerini helak ediyorlar, hepsi bu... Evet, 70ine, 80ine ya da 90ına kadar ya da Tanrı bilir kaç yaşına kadar yaşamak. Ne için? Ve onlar kim oluyor da bu iğrenç dünyadan bıktığım için benim deli olduğumu söylüyorlar? Canları cehenneme! Sorularıyla tepemi attırıyorlar: Bunu neden yaptın? Şunu neden yaptın? Neden böyle yapmıyorsun? Neden şöyle yapmıyorsun? Neden daha fazla spor yapmıyorsun? Neden spor salonuna yazılmıyorsun? Evet, hepsi bu: forma gir, Evian suyu iç, dans etmeyi öğren, kulüplere git, piliçlerle tanış, bir kiliseye katıl ve piliçlerle tanış, daha çok kaynaş, sosyalleş, arkadaş çevreni genişlet, birkaç içki iç, bu kadar katı olma, marihuana çekmeye başla, biraz gevşe, piliçlerle tanış...

Ve diyelim ki tembel piç kuruları beni zamanında hastaneye yetiştiremediler... Evet, oyalanıyorlar ve midem zamanında yıkanmıyor, felç oluyorum, yatağa kayışla bağlanmışım, altımı bağlamışlar, tavana bakıyorum, düşünüyorum, hepsi bu, sadece düşünüyorum, düşünüyorum... kıpırdayamıyorum, bana bakan insanlara bağımlıyım tamamen ve onların nasıl çalıştıklarını bilirsiniz: sizi kirli bezle günlerce bırakırlar, ölü gibi kokarsınız, tamamen aşağılanmışsınızdır, sırtınız uzun süre yatmaktan kaynaklanan yaralardan ötürü açık durumdadır ve hiçbir şey söyleyemezsiniz, inlemek ya da çığlık atmak

bile mümkün değildir... sadece düşünürsünüz, düşünürsünüz, günün 24 saati, düşünmek... Tanrım, hastane sadece beş dakika uzaklıkta ve onların hastaneye gitmesi yarım saatten fazla sürüyor... siktiğimin götoşları! Bunun olduğunu duymuştum. Birden fazla kez... Çok, çok kez. Jerseydeki şu kadın gibi. Fişi çekmek için yıllarca beklediler. Üstelik gençti de. Kendini öldürmeye mi çalışıyordu yoksa sadece aşırı doz mu almıştı? Bilmiyorum. Her neyse, riskli bir şey bu. Bütün o hapları yuttuğunuzda ne olur kim bilir? Herkesi arayabilirsiniz. Güvenli değil.

Ama eski Roma yöntemi çok boktan. Sanırım, gerçekten işe yarıyor; ama Tanrım... sıcak su dolu bir küvette oturup, el ve ayak bileklerinizi kesmeniz... bilmiyorum. Sanırım, elinizde gerçekten keskin bir jilet ya da şu usturalardan olması gerekiyor. İlk kesikten sonra buna nasıl dayanabilirsiniz? Her şey kan içinde ve kaygan. Usturayı düşürebilirsiniz ve su çoktan kanlanmış olur, lanet olası usturayı göremezsiniz, elinizle yoklamak zorunda kalırsınız ve muhtemelen elinizi boydan boya kesersiniz ve işi bitiremeden bayılırsınız, biri sizi bulur, hastaneye götürür, kesiklere dikiş atarlar ve sonra sorunun ne olduğunu bilmek isteyen bütün o insanlar çıkagelir, sonra bütün o sorular ve bir de bakarsınız ki tımarhanedesiniz... hassiktir! Aynı yerde bulursunuz kendinizi. Kazanmanız mümkün değil. Usturayı düşürmeseniz bile, nasıl olur da bir kolunuzu bilekten dirseğe kadar deşip, sonra bu kolu diğer kolu deşmek için kullanabilirsiniz? Acayip hızlı olmalısınız. İlk önce ayak bileklerinizi halletmeniz lazım. Bu önemli. İlk önce ayak bilekleri. Tanrım, hakikaten çok acıyor olmalı. O dikenli tel parçasına takıldığım ve ayak bileğimi kestiğim zamanki gibi. Tanrım, hakikaten çok acımıştı. Bir de üstüne üstlük o tetanos aşıları... Ve iki bileğinizi birden kesmeniz lazım. Hassiktir, bileklerin hangi yöne doğru kesilmesi gerektiğini bilmiyorum! Yukarı doğru... ya da boylamasına. Gözlerimi kapatmak zorunda kalırdım. Tanrım, eğer düzgün keserseniz, kemikleri,

bütün o kas ve tendonları falan görebilirsiniz... Ne kadar iğrenç... ögh! Yapanlar bunu nasıl yapmış yahu? Peki ya Harakiri? Bu hakikaten delice bir şey. İçeri... taa içeri, sonra yukarı ve iş bitti. Hayır, imkânsız. O kültürün içinde doğmuş olmanız lazım. Batılılara göre bir şey değil bu. Kültürel olmaktan ziyade bariz dinsel bir şey bu. Beni aşar... Ya da belki kılıcınızın üstüne düşersiniz... evet, bu iyi fikir... İlk önce, lanet olası bir kılıca ihtiyacınız var ve sonra bunu nasıl gerçekleştireceğinizi çözmek için yıllarca pratik yapmalısınız. Bu delice fikirleri kim ortaya atıyor? Parıltılı zırhlar kuşanmış şövalyeler. Geri zekâlılar. Neden olmasın ki. Dünya geri zekâlı dolu. Modern savaş yönteminin faydalarından biri de, eğer hata yaparsanız kılıcınızın üstüne düşmek zorunda olmamanız... O lanet olası şeylerden birini yanınızda taşıma zorunluluğunuz da yok... tabii eğer İngiliz değilseniz. Muhtemelen İngilizlerin hâlâ kılıçları var. Bir de West Point Harp Okulu öğrencilerini düşünün... kim bilir, belki hepsinin kılıcı vardır ve kılıçlarını çınlata çınlata ortada dolaşmak onlara kendini büyük cesur adamlarmış gibi hissettiriyordur... Evet, kadınlar da kılıç taşımak zorunda olsaydı ne olurdu merak ediyorum? Onları gereğinden fazla erkeksi kılabilirdi bu... Tanrım, neler oluyor? Görünen o ki dünyanın deliliği aklımı zehirliyor. Neden camdan aşağı atlayıvermiyorsun? Bu iş nasıl oluyor da bu kadar karmaşıklaşıyor? Kendini pat diye niye öldüremiyorsun? Bütün bu ritüellere kimin ihtiyacı var? Basit bir şey, beyne sıkılan bir kurşun gibi. Hızlı. Temiz. Elveda. Buraya kadar, artık bitti. Söyle onlara Porky: Bu.. bu... bu... buraya kadar Arkadaşlar...

Aslında bu iyi bir fikir. Bir silah. Silahları hiçbir zaman sevmedim, haklarında da hiçbir şey bilmiyorum. İnsanlar hep birbirlerini vuruyorlar. Cahil enayiler. Birinci sınıf ahmaklar. Karanlıkta kendi çocuklarını vuruyorlar. Hastalıklı Amerikan maço deliliği. Belki de kılıçlara geri dönmeliler. Bir sürü masumun hayatını kurtarabilir bu. Ama bazen silahlar bile işe yaramıyor. Namluyu ağzınıza sokmanız gerektiğini söylüyor-

lar... Tadı berbat olmalı!.. Kurşunun, şakağı sıyırıp geçtiği durumlar ya da kendilerini göğsünden vurup, kalbini ıskalayan insanlar varmış. Namluyu ağzınıza sokmalısınız... ve sanırım ucunu da yukarı kaldırmalısınız. Uzun, ince namlusu olan bir silah. Tüfek sanırım. Çok küçük olmamalı yoksa dişimi kırabilirim. Büyük bir şey. 38lik? Magnum? Daha büyükler ve namluları var... sanırım. Nasıl edinebilirsiniz? Evet, elbette, silah dükkânından; ama nasıl satın alabilirsiniz? Beyefendi, bana namlusu ağzımın arka tarafına ulaşacak, şöyle nane ya da tarçın aromalı bir silah lütfen. Hassiktir! Şimdi muhtemelen bir düzine form doldurmalı ve beklemeliyim. Beş gün sanırım. Lanet olsun, işte yine iş başındalar! Onlar omzunuzun üzerinden size bakmadan hiçbir şey yapamazsınız. Hayatınızla ne yapacağınızdan onlara ne be! Kıçınızı yırtarak çalışıyor, paranızın yarısını onlara veriyorsunuz... Vermek mi? Hayır, parayı alıyorlar ve eğer bu konuda bir şey yapmaya kalkarsanız sizi bunun için bir de hapse atıyorlar. Hayatınıza son vermeniz nasıl olur da yasadışı bir şey sayılır ya? Bu ne saçmalık! Düpedüz, katışıksız bir saçmalık. Ağır bir suç! İnanabiliyor musunuz, kendinizi öldürmeniz... ya da en azından deneyip de başarısız olmanız ağır bir suç! Başarısız olursanız sizi hapse tıkıyorlar. İnanabiliyor musunuz buna? Hapse tıkıyorlar. Peki, başarırsanız ne yapıyorlar acaba? Sizi gömmeden önce cesedinizi mahkemeye mi çıkarıyorlar?

Kendinizi öldürdüğünüz doğru mu?

"..."

Sanığa mahkemenin sorularını cevaplaması emrediliyor.

"..."

Eğer cevap vermeyi reddetmeye devam ederseniz bu mahkemeyi aşağıladığınıza kanaat getirilecek.

"..."

Pekâlâ, o halde eyalet hapishanesine geri gönderileceksiniz ve mahkemeye, mahkemenin sorularını cevaplamaya hazır olduğunuzu gösterene kadar gözaltında tutulacaksınız.

Buna inanabiliyor musunuz? Hayatınıza son vermek ağır bir suç. Gerçekten size ait olan tek şey bu ve onlar size bununla ne yapıp ne yapamayacağınızı söylüyorlar. Hoşunuza gitse de gitmese de yaşamak zorundasınız. Kilise zorbaları hayatınıza son verme hakkınızın olmadığını zira kendinizi yaratanın siz olmadığınızı, dolayısıyla da verdiği canı sadece Tanrının alabileceğini söylüyorlar. İntihar affedilemez bir günahtır. Sizi sadece hayattayken kontrol etmeyi istemekle kalmıyor, mezarınızda da size musallat olmak istiyorlar. Ne gülünç bir saçmalık bu böyle! Bu, "Tanrının kutsal adamları" Tanrı adına milyonlarca insanı öldürüyor ama siz kendi hayatınıza, acınası hayatınıza son veremiyorsunuz. Tanrı bana hayat verdi! Saçma! Tanrı ağaç yaratabilir ama bunun benimle hiç alakası yok. Ve bu dini saçmalığı ne demeye yasaya dönüştürüyorlar. Pekâlâ, anlıyorum, hükümet olabildiğince çok sayıda tüketici istiyor. İnsanların neden hükümeti havaya uçurmak istediğini anlayabiliyorum. Bütün o adi küçük pislikler. Tanrım, beni acayip sinir ediyorlar. Bu sülükleri vurmak yetmez. Bu kan emicileri boğmanız gerek. Buna inanabiliyor musunuz, ölü bir adamı ağır suç işlemekle itham ediyorlar. Bu piçleri vurmak isteseniz bile tüketici olmak zorundasınız. Sizi bir oraya bir buraya sürüklerler. Kartınızdan harcama yaparsanız, bu gulyabaniler paralarını almak için dişlerinizdeki dolguları sökeceklerdir. Acaba ağzımda ne kadar altın var? Belki de yaşlı bir Nazi bulmalıyım; o, ağzımın ne kadar ettiğini bir bakışta söyleyebilir. Saklanacak bir yer olduğunu zannetmeyin boşuna. Sanırım artık pek kalmamıştır. Tanrım, o lağım fareleri başardılar. Dünyanın gördüğü en iğrenç bürokrat takımı onlar ve sonsuza kadar yaşıyorlar... sağlıklılar, mutlular ve paçalarından para akıyor. Ne biçim iş bu be! Nasıl oluyor da, yaptıkları şeyleri yapıp sonra da bir dakika bile uykusuz kalmıyorlar, kendilerini asla suçlu hissetmiyorlar? Sanırım, bunun Güneydeki "zencileri" katletmekten ya da Pat Robertson Çetesinin, eşcinsel ve "feminist" toplulukları "ortadan kaldırmak" iste-

mesinden bir farkı yok. Tanrım, eğer o "Tanrının adamları" iktidarı ele geçirseydi kim bilir ne biçim bir soykırım yaşanırdı. Engizisyon bunun yanında çocuk oyuncağı kalırdı. Bu dünyadan ayrılmadan önce beyaz gecelikli o adama gönderdiğim herkes için kaç aferin alırdım acaba? Eğer hepsini alsaydım bir otobüs dolusu aferinim olurdu. Şaka yaptığımı sanıyordum ama o kadar da kötü bir fikir değil bu. Öncelikle, o iltihaplı çıbanlardan birkaçını patlatabilseydim eğer, gerçekten de o güzel geceye mutlu bir şekilde gidebilirdim. Ah... bunu düşünmenin ne anlamı var ki... yapamam ben bunu. Kafamı havaya uçurma üzerinde çalışsam daha iyi. Anlamlı olan tek şey bu. Bu berbat karmaşadan çıkış yok. Bu karanlıktan çıkamam. Sivri dişleri ve pençeleri var, sürekli etimi çiğniyor ve gözlerimi yuvalarından söküyor, Tanrım, sürekli çiğneniyor, çiğneniyor ve çiğneniyorum ama asla ölmüyorum... asla. Daimi bir ölmekte olma hali sadece. İşkencenin püf noktası bu: İlk önce ölüm tehdidi söz konusu, sonra da ölüm vaadi ama asla o basit ölüm hediyesi size bahş edilmiyor. Öff, bütün bu beden ve akıl kargaşasının ne anlamı var? Kıpırdayamıyorum. Evden dışarı çıkamıyorum. Ne zamandır? Birkaç gün? Birkaç hafta? Ama bazen çıkıyorum. Er ya da geç ayağa kalkıp, şu kapıyı açacağım ve bu binadan çıkıp, bir silah alacağım. Er ya da geç iblisler uyuyacak, bir an için olsa bile. Bu hep böyle olmuştur. Hazır olacağım. Evet, bu sefer istekli ve muktedir olduğum kadar hazır da olmalıyım. Dükkânın nerede olduğunu biliyorum. Açık olduğu saatleri de. Oraya gideceğim. Er ya da geç. Kaçınılmaz bir şey bu.

Selam, senin için ne yapabilirim?

Şey... Silah almayı düşünüyordum.

Evet, o dediğinden çok var bizde. Bütün silah dükkânlarında böyle olması ne garip di mi? Peki, aklında nasıl bir şey var? AK-47, saçma tüfeği, yüksek kalibreli tüfek, bazuka, su tabancası... evet, senin için ne yapabilirim?

Şey, emin değilim, yani. Ben...

Ne düşünüyorsun; tüfek mi, tabanca mı...

Aaa, evet. Tabanca. Büyük bir şey olmasın. Tabanca.

Pekâlâ, buraya gel. Tabanca rafı burada: atış silahları, yarı otomatikler, revolverler, 22likler, 38likler, 357likler, 45likler...

Vay be, amma da çoklar, di mi?

Evet, her ihtiyaca göre bir şey var. Herhalde tetikçi değilsin di mi?

Ha? Ne...

Korkma. Şaka yapıyorum sadece. Yani silahlardan hakikaten anlamıyorsun di mi?

Öyle.

Şey, ne için istediğine bağlı. Korunmak için di mi? Ev Soyma Hizmetlerinden gelen hamallar gece saat 3te karşına çıkarsa evde bulunmasını istediğin bir şey di mi?

Ha, ben...

Haneye tecavüz edenler. Soyguncular. İkinci kat hırsızları. Uyanık hırsızlar.

Aaa... evet, evet. Korunma amaçlı. Bugünlerde ne kadar dikkatli olsak azdır di mi?

Haklısın birader. Benim evde hepsinden birer tane var.

Ne?

Şaka şaka. Makara yapıyorum. Küçük bir şaka.

Ha, evet.

Eee, hangisini istiyorsun? Bence şu 357yi almalısın. Ağırlığı iyidir. İyi nişan alır. Durdurma gücü yüksektir. Bir adamı neresinden vurursan vur, yerinden kıpırdayamaz. Emin olabilirsin bundan. Al bir dene bakalım.

Ha, yok ben...

Dolu falan değil. Hadi bir dene! Manyak olabilirim ama aptal değilim. Rahatla biraz. Al bakalım. Elinde nasıl duruyor bir hisset. Evet, işte böyle.

Ağırmış be! Tabancaların bu kadar ağır olduğunu bilmiyordum.

Evet, filmlerde hafif görünüyorlar di mi? Etrafta koşturup hareket eden her şeye ateş ettiklerini görünce öyle sanıyor insan.

Evet...

Ağırlığına alışacaksın zamanla. Sanırım, önce bir poligona gidip, ateş etmeye alışman lazım.

Ha, evet..

Ha bir de temizleme setine ihtiyacın olacak. Silahını temiz ve yağlı tutman önemli. Suratında patlamasını istemezsin herhalde...

Aman Tanrım, hayır. Kesinlikle hayır. Ah hayır, hayır!

Buradan alacağın şeyleri hiç dert etme. Hepsi garantili. Benden alacağın hiçbir silah, ondaki bir arıza yüzünden yanlışlıkla ateş almayacaktır. Garanti ediyorum. Hadi şunlara bir bak. Bunu birinin senin yüzüne doğrulttuğunu hayal et. Altına sıçardın di mi?

Baktıkça daha da büyüyor.

Hadi al eline ve tetiği çek birkaç kere.

Çalışmıyor, tetiği çekemiyorum.

Emniyet kilidini açtın mı?

Emniyet mi?

Evet. Haha, sen hakikaten acemisin. Bak, bunu görüyor musun, emniyet bu, kazara ateşlenmesin diye. Şöyle ittirmen gerekiyor.

Ha, anladım. Peki kullanma kılavuzu veriyor musunuz? Yani ne yapacağımı nereden bileceğim?

Sana bazı şekiller ve bir kitapçık vereceğim. Bir de temizleme seti. Ama dediğim gibi, poligona gitmeyi ihmal etme.

Tabii ki. Kesinlikle. Aksilik çıksın istemem.

Güzel. Sanırım bunun yanında bir kutu da cephane istersin.

Sanırım... eğer almam gerektiğini düşünüyorsan.

Cephanesiz işe yaramaz di mi?

Pek yaramaz.

Pekâlâ, şunu doldurayım da sana onay alabilelim. Bu bilgiyi bilgisayara gireceğim ve ben silahı paketlemeden olur alacağız. Şimdiki sistem harika; artık bekleme dönemi yok. İşlemlerini hemen böyle tamamlıyoruz. Eski bir mahkûm ya da kaçak bir katil ya da benzeri bir şey değilsen tabii.

Hayır, şeyle sorunum yok...

Lanet olsun, bu da neyin nesi şimdi?

Sorun mu var?

Sistemde sorun var. Başvuruyu işleme koyamıyorum. Dur ben bir arayayım bunları...

Eee, sorun neymiş? Ne dediler?

Yazılımda bir hata var. Yeni bir yazılım bu ve sanırım bütün pürüzleri gidermemişler. Korkarım, sorun çözülene dek birkaç gün beklemek zorundasın.

Birkaç gün mü?

Seni arayacağım. Numaran bu di mi?

Ne??? Ha evet, numaram bu. İyi de, yapabileceğim bir şey yok mu? Karakola gitsem?

Faydası olmaz. Sistem her yerde aynı ve bilgisayar çalışmıyor.

Ha...

Hişt, sorun değil. Surat asma öyle. Onay gelir gelmez her şeyi senin için hazırlayacağım ve sonra senin tek yapman gereken gelip paketi almak. Hişt, sorun değil dostum. Hadi ama canlan biraz! En yakın arkadaşını kaybetmiş falan gibisin. Sadece birkaç gün. Bak, ben oluru almadan önce soyulursan, silahı beleş vereceğim sana. Ne dersin?

Ben düşünmüştüm ki...

Bu yüzden burada oturmuş, bekliyorum. Çürümüş sistem çalışmıyor. Ah bu sistem yok mu, ondan kaçmak mümkün değil! Bu rezil, iğrenç hayat. Bana işkence etmek istiyor. Hayatıma en sonunda bir anlam buldum ve bana engel oluyorlar. Kendimi öldürmeme bile izin vermiyorlar, Tanrı aşkına. Bu

nasıl bir deliliktir böyle? İçinizde hiçbir şey kalmayana kadar sıkıştırmaya devam ediyorlar. İşkenceci dünya gittikçe küçülüyor, küçülüyor, ta ki siz bir siktiğimin hücresinde kilitli kalana, bir orospu çocuğu şeyin içinde mühürlenene kadar. Canlı bir korku hikâyesi. Canlı canlı gömülmek. Tabutunuzun üstüne düşen her bir toprak parçasının çıkardığı sesi duyuyorsunuz, kulaklarınızda, kafanızda gümbürdüyor ve bedeninizden aşağı iniyor, topuklarınıza kadar ve sonra yine yukarı çıkıyor, güm, güm... ve tırmalıyorsunuz... tahtayı tırmalıyorsunuz, ölü bir ağacı, dışarı çıkmaya çalışıyorsunuz... Tanrım, bunu size nasıl yapabilirler? Üzerinde bir ton toprak bulunan bir tabuta çivilenmiş olmanın ve tahtayı tırmalamanın nasıl bir şey olacağını hayal edebiliyor musunuz? Kulaklarınıza ve gözlerinize mızraklar batıyor gibi olmalı, saf buzdan uzun ince mızraklar... Tanrım, bana olur vermeleri ne kadar sürecek? Götoşlar ve çürümüş sistemleri. Kendi hataları onları asla rahatsız etmiyor. Bedelini ödemek zorunda olan hep biziz. Ne yaparlarsa yapsınlar yanlarına kâr kalıyor ve parçaları toplayıp, faturalarını ödeyen biz oluyoruz. Hayatımızı dayanılmaz hale getiriyorlar ve sonra da sistemlerini altüst ediyorlar ki kendinizi bile öldüremeyesiniz. Engizisyon asla ölmez. En nihayetinde bir amacımın, bir planımın olduğu, ağzıma silahı dayayıp tetiği çekebileceğimi ve bir silah alabileceğimi bildiğim bir noktaya geliyorum ve bu boktan şeyi çıkarıyorlar karşıma. SİKTİR. SİKTİR!!! İlk önce yaşamayı imkânsız hale getiriyorlar, sonra da ölmeyi. Bekle. Haa, tabii, bekle dur. Otur ve havanın kendisini zorla ciğerlerine sokmasına izin ver. Keşke nefes almayı bırakabilsem; ama hayır, bu çok kolay olurdu. Ah o çürümüş piç kuruları! Ölmesi gerekenler onlar aslında. Silahı üzerine doğrultmam gereken onlar. Şu otomatik silahlardan biri olabilir mesela. Tıpkı filmlerdeki gibi yere sererdim onları. Evet... cinayetleri benimle ilişkilendirmeleri mümkün olmazdı. Ben onları tanımıyorum, onlar da beni. Arada hiçbir bağlantı yok. Muhtıra yok, uyarı yok ve kesinlikle, basına yazılmış hiçbir

mektup yok. Amaç ve gaye deklarasyonu yok. Rastgele cinayetler, o kadar. Aklını oynatan ve iş arkadaşlarını vurmaya başlayan o postane çalışanlarını gerçekten anlıyorum. Ama aptalca bir şey bu. Öfkeden delirmenin sonucu. Hayır, böyle olmamalı. Soğukkanlı ve sakin davranmalı. İlk önce bu pisliğin sorumlularını seç... Tamam, kabul, peki, ahmakça bir şey bu. Onlardan milyonlarca var. Çoğuna ulaşamazsınız. Merdivende fazla yukarı çıkamazsınız. Bu basit gerçeği kabul etmek zorundasınız. Ama tahakkümü daimi kılan ve ulaşabileceğiniz bir sürü insan var. Binlercesi var. Hiçbir kalıp yok. Hep rastgele. Farklı örgütler, farklı aracılar. Ülkenin farklı kısımları. Biri A sütunundan biri B sütunundan. Aynı silahı kullanamazsınız tabii. Belki aynı alanda... mesela bir sahilde açıkta duranlar için hariç. Ben sıçanları ortadan kaldırmanın farklı yöntemlerini kullanarak, ülkenin geri kalanını hallederken, bırakın onlar belli bir alana odaklansınlar. En iyisi, Gaziler Vakfı ve Özel Sağlık Kuruluşlarıyla işe başlamak. O piçlerin birkaçını vurun gitsin. Gösterişli bir şey olmasın. Çürümüş kafalarını uçurun yeter. Bam! Sadece 3 ya da 4 kişi. Şey... belki yarım düzine falan. Hepsini bir kişinin öldürdüğünü bilecekler ve onları farklı zamanlarda öldürülen bir banka müdürü, CEO ya da zenci düşmanı ya da cahil bir polisle asla ilişkilendirmeyecekler. Birçok silah kullanılabilir. Ve bıçak. Yangın. Boğma telleri. Patlayıcılar. Nasıl bomba yapıldığını internetten öğrenebileceğinizi söylüyorlar. Ve zehirler. Biyolojik silahlar. Bir iğneye virüs bulaştırın ve kalabalık içinde birine batırın. Ya da hava tabancası gibi bir şey kullanın. Şu eski ok-tabancaları gibi. Sigara ağızlığına güçlü bir nefes verin. Yaklaşın ve onları boyunlarından vurun. Muhtemelen, sanki böcek ısırmış gibi bu bölgeyi şöyle bir ovalayacak ve böylece küçük oku çıkarıp atacaklar ve ortada, bakan oka dair hiçbir delil kalmayacak. Sadece aniden ölümcül bir virüs kapacaklar ve doğal nedenlerden ötürü ölecekler. Sayı çok fazla olmayacak. Çok bariz olmayacak. Kolibasili. Salmonella. Bu tip bir şey. Ve aynı böl-

gede de değil. Oregonda bir tane. Ve Floridada. Evet. Florida patlamalar için harika. Tekneler hep yanıyor ve patlıyor. Sarhoş kazaları. Ya da Castro taraftarı veya aleyhtarı Kübalılar. Ve Kolombiyalılar. O lanet olası uyuşturucu tüccarları sürekli birbirlerini öldürüyorlar. Uyuşturucu cinayeti süsü vermek gayet basit. Küçük bir plastik patlayıcı yapmayı öğrenmem ne kadar sürer? Oklahoma Citydeki o hayvanlar gibi tonlarca patlayıcıya ihtiyacım yok elbette. Ya da bombalı mektuplar. Küçük bir plastik patlayıcı için küçük bir teslimat sistemi kurmanın yolunu muhtemelen bulurum. Gösterişli bir şey değil. Tahtadan yapılma. Tespit edilemez. Aceleye gerek yok. Bir tane buraya; daha sonra bir tane daha. Çok vakit var. Birkaç mafya üyesini bile hedef alabilirim. Mafya cinayeti süsü verebilirim. Bir savaş başlatır ve bu iğrenç heriflerin birbirlerini vurmasını sağlarım. Basit olmalı. İşe, Gaziler Vakfından başla. Öldürülmesi gereken hıyardan geçilmiyor orası. Bu cinayetler bazıları için fazla insaflı kalır. Onlara milyonlarca çaresiz herife işkence ettikleri gibi işkence etmek lazım. Tanrım, ne harika bir çürümüş pislikler takımı ama! Bunu kıyıda köşede yapmak daha iyi. Onların buralarda avlanmasına izin vermenin hiçbir manası yok. Birkaç Özel Sağlık Kuruluşu piçini de listeye dahil edebiliriz. Bunu düşünmek bile iyi hissettiriyor insana kendini.

En sonunda aldım. Sözüne sadıkmış; sadece birkaç gün demişti, haklıymış. Hımm... birkaç gün... mucizevi... muhtemelen mistik günler. O günlerde çok şey değişti. Ne kadar olağanüstüydü... değişim... evet, kesinlikle mistik ve mucizevi. Yanlış insanı öldürecektim. Kendimi öldürmek suretiyle gerçek suçlularla ödeşmek ve onları suçlamak hakikaten delilik. Eğer bir öldürme eylemi olacaksa, bırakın doğru düzgün olsun. Kendimi öldürmem cinayet anlamına gelir... masum bir bireyin infaz edilmesi... en iyi ihtimalle, bir kenarda duran masum bir insanın öldürülmesi. Öldürülmesi gereken kesin-

likle ben değilim; çünkü bir yaşam amacı bulamadım. Birkaç günde gerçekleşen bu değişim o kadar inanılmaz ve olağanüstü ki... fevkalade! Bu değişimin büyüklüğü henüz tam olarak kavranamadı sanırım. Tam anlamıyla asimile olmam, geçmişteki ümitsiz halimi görmem zaman alacak. Muhtemelen o zaman bile durum şimdiki kadar basit görünecek: hayatımın anlamı yoktu. Para, arabalar, evler ve diğer bütün oyuncaklar sizi nereye kadar idare eder? İnsanın hayatında esaslı bir şeyler olmalı; uyanmak, yıkanmak, giyinmek, yemek, günü değerlendirmek, insanlarla kaynaşmak ve gerekeni yapmak için bir neden. İnsan bir şekilde dünyaya katkıda bulunmalı; aksi halde hayat anlamsız olmaktan da beter... evet, sanırım, müstehcen bir şakadan başka bir şey değil. Öyle ama gülen kim? Evet, kesinlikle, bir emekçi aldığı parayı ve sahip olduğu huzuru hak ediyor ve yaşam sevinci, hizmetle geçen bir hayatın münasip sonucu... iyi yaşanmış bir hayat... Hımmm, evet, evet tabii, sistemde kazara meydana gelen bir aksaklık... Hayat gerçekten harika...

İnsan nasıl yasadışı bir silah satın alabilir acaba? Caddelerde binlercesinin, yüz binlercesinin olduğunu söylüyorlar. Kim bilir? Daha fazla endişelenmeden bu konuda her şeyi öğrenmeliyim. Bu konuda her şeyi bildiğimde ve kendimi rahat hissettiğimde, muhtemelen bazı silah satıcılarının kokusunu alabilecek durumda olacağım. Nerede olduklarını içgüdüsel olarak bileceğim ya da onları tanıyacağım. İşler genellikle böyle yürür. Ama ilk önce o herifin bana söylediği şeyi yapmalı, bir atış poligonuna gidip, silaha aşina olmalıyım. Ateşlemeyi, sökmeyi, temizlemeyi falan öğreneceğim. Orduda insanlar silahlarını gözleri bağlı söküp takmayı öğreniyorlar. Ağırdan alacağım. Aceleye gerek yok. Vakit çok. Artık elimdeki vakitle ne yapacağımı bildiğim için vakit çok...

Evet, ağırdan almam işe yaradı. Gayet iyi bir atış. Benim amaçlarım için yeterince iyi. Ve bu şeyi gözlerim kapalı söküp

takabiliyorum. Soğukkanlı ve sakin kalmalıyım. Artık heyecanlanmak ve kızmak yok. Aslında artık kızgın hissetmiyorum. Kendimi öldürmek de istemiyorum. Artık kimin öldürülmesi gerektiğini biliyorum ve bu ben değilim. Bu yüzden, soğukkanlı ve sakin kalacağım... odaklanacağım. Evvet, işin sırrı bu, odaklanmak ve enerjimi öfkeyle israf etmemek. Lazım olan bilgileri indirmeye devam edeceğim... Tanrım, internet ne kadar harika bir araç! İnternette hakikaten her şey var. Sakin, durgun ve soğukkanlı... Ama Gaziler Vakfındaki o orospu çocuğu Barnardı boğmak güzel olurdu; bir gece onu beklemek, arabayı şehir dışına sürmeye zorlamak ve piç kurusunu yavaş yavaş boğmak... Ahh, ellerimi onun boynunda düşünüyorum da, ne kadar güzel olurdu!.. Hayır! Hayır! Buna izin veremem. Bu bir ego gösterisi olmayacak. Barnard gibi bir paraziti ortadan kaldıracağım diye hapse girmek ya da hatta öldürülmek delice olur. Sakin ve soğukkanlı ol ve asla fark edilme. Eğer gıda zehirlenmesinden ölürse olaya nasıl dahil edilebilir ya da suçlanabilirim ki... Gelecek nesiller için kayıt ya da plan ya da not bırakmak yok. Her şey mümkün olduğunca kısa sürede yok edilecek. Manifesto yok. Artık gerçek delilik var. Sanki birkaç insanın öldürülmesi bu dünyanın esas yapısını/temelini değiştirebilecekmiş gibi. İnsanoğlunun ıslahı için bir haçlı seferi değil bu... ayy ayy, insanoğlunun ıslahı. Ne zırvalık... ne saçmalık! Hepsi hayvan bunların. Bazıları diğerlerinden daha büyük o kadar. Ama herkes ittirip kaktırabileceği, besin zincirinde daha aşağıda olan birilerini arıyor. Karşısında kendini üstün hissedebileceği birilerini. Ve eğer bunu işte yapamazlarsa, evde yapıyorlar. Aile sahibi olmanın güzel yanı bu. Tokatlayabileceğiniz bir eş; cezalandırıp, kırbaçlayabileceğiniz çocuklar. Görünen o ki insanların evlenmelerinin tek nedeni, hususi olarak, çaktırmadan istismar edebilecekleri birine sahip olmak. Özellikle de o Hıristiyanlar! Cezalandırmayı acayip seviyorlar. Kıçlarını kırbaçlayın! Evvet, hadi parti yapalım. Çocukları da davet etmeyi unutmayın...

İşte yine başladım. Böyle yapmamalıyım. Olayı fazla kişiselleştirmek istemiyorum. Bunun için hiçbir neden yok. Beni boğduğu, ezdiği, ruhumu öldürmeye çalıştığı için bu dünyadan öcümü almanın sessiz, basit, tatmin edici bir yolunu arıyorum sadece. Ama ruhumu öldüremediler ve öldüremeyecekler. Yaklaştılar. Evet, yaklaştılar. Ağzıma bir silah dayamam ve tetiği çekmem için her şey hazırdı. Ama bilgisayarda ufak bir hata oldu. Aptalca bir hata ve ben birkaç gün beklemek zorunda kaldım, sonra yöntemimdeki hataları gördüm, yanlış insanı öldürmek üzere olduğumu açıkça gördüm. Öldürülmesi gereken ben değilim, onlar. Şeylerin göz açıp kapayıncaya kadar böyle değişivermesi ne garip...

Evet, en iyi yöntem E.coli. Diğer besin zehirlenmeleri çok zor ve biraz uzmanlık istiyor. Ve son yıllarda yaşadığımız bütün o salgınlardan sonra hiç kimse bunun kasti olabileceğini düşünmez... ayrıca da kolay olmalı... *E.coliyi öldürmeye yetecek kadar pişirilmemiş eti, özellikle de kıymayı yemek enfeksiyona yol açabilir. Mikroplu etin görünümü ve kokusu normaldir. Hastalığın ortaya çıkması için gereken organizmaların sayısı bilinmese de, bu sayının çok az olduğundan şüphelenilmektedir.*

Çok az... CIA bunu şey... *temizlik* için hiç kullandı mı acaba? Castro üzerinde puro yerine bunu denemeliydiler belki de. O zaman, sadece 90 mil ötemizdeki komünistler tarafından işgal edilme korkusuyla yaşamak zorunda kalmazdık sürekli.... Onlarla plajlarda savaşacağız, onlarla sokaklarda savaşacağız, onlarla kitap depolarında savaşacağız OPPSS, işte şimdi sıçtık! Ah pekâlâ, Wall Streete ulaşmadıkları sürece her şey yolunda demektir. Ne kadar aptallar... Kübalı puro imalatçılarına milyarlarca dolarlık dava açabilirdik. Merak ediyorum, acaba girişimci bir yasal casus bunu düşündü de aramızdaki ilişkilerin "normalleşmesini" mi bekliyor? Normal ilişkiler? Sanırım bu, yüz yüze demek. Öghh... iğrenç geliyor kulağa! Bütün o kıllar ve sarmısak kokulu nefes... tabiri caizse... isyan ettirici geliyor insana. Yeter, yeter. İşimize geri dönelim.

Peki... yöntem olarak E. coli, kaynak olarak da bozuk biftek kullanacağız. Herhalde herhangi bir McDonaldsa gidip, hamburgerlerle Rus ruleti oynayabilirim. Belki de fast-food restoranlarının cazip yönü budur: yediğinizin son yemeğiniz olup olmadığını bilmemekten kaynaklanan o heyecan, o adrenalin... Peki, peki, sakin olun. Hadi Neti biraz daha kurcalayalım ve görelim bakalım...

Aha, işte bu ilginç... *pastorize edilmemiş elma suyu*... pastorize edilmemiş elma suyu. Hımmm... acaba hangi yöntem daha iyi??? Hangi yöntem??? Çok da şeyimde sanki. İkisini birden kullanırım. Birazcık elma suyu hazırlayacağım ve içine kıyma atıp, güneşte bekleteceğim, bakalım ne olacak?.. Evvet, gayet basit... Hımmm, bakteriyi gerçekten üretip üretemediğimi nereden bileceğim? İyi soru. Ah hayır, yapamayacağım bir şey varsa o da bunu küçük bir kedi ya da bir sokak köpeği üzerinde denemek. Ya da başka bir yaratık üzerinde, hakikaten... hayır, fare ya da sıçan üzerinde bile olmaz. O çirkin sokak farelerinden birini yakalayabilseydim keşke... ama nasıl yapacağım ben bunu be? Ve kesinlikle evcil hayvan dükkânına gidip bir fare, kafes falan almayacağım. Tanrım, fareyi küçük bir biftek ve elma suyuyla beslemeye devam et ve ne olacak gör. Hayır, teşekkürler, ben gulyabani değilim. Eğer bunu yapabilseydim zaten bir ilaç şirketinde işe girebilir ve tavşanlara, maymunlara ve Tanrı bilir daha başka kaç yaratığa işkence ederdim. Bunu nasıl yapabiliyorlar? Ses tellerini koparıyorlar ki acı içinde çığlık attıklarını duymadan onlara işkence etmeye devam edesiniz ve günün sonunda eve gittiğinizde yemek yiyip, rahatlayıp, uyuyup, sabah uyanıp bütün bunları tekrar yapabilesiniz. Her gün. Sanırım "sadece işlerini yapıyorlar". Belki bu yaratığı önce biraz pişirmeli, işe yarayıp yaramadığına sonra bakmalıyım. Bilmiyorum; pek de akıllıca bir yaklaşım gibi durmuyor. Böyle sonsuza kadar devam edebilirdi. Bunu küçük bir mahluku öldürmeden yapmanın bir yolu olmalı... Bir... bir saniye. İçme suyundan bulaşan salgınlara dair

okuduğum bütün o haberler... Çok açık ki suyu test edebiliyorlardı, yani bazı test kitleri olmalı piyasada. İnsanlar sürekli bir şey için test yapıyorlar. Nete geri dönelim ve bakalım elimizde ne var... Evet... evet, kulağa hoş geliyor... Hayır, bu olmaz, adınız ve adresinizle birlikte bir numune gönderdiğiniz bir yer olmaz. Kim bilir ne gibi yasalar vardır?.. E.coli yüklü bir numuneyle geliyorlar ve Sağlık Kurulunu falan toplamak zorunda kalıyorlar. Evet, bir hükümet temsilcisi işe karışıyordur. Şimdiden görebiliyorum: yüzlerini siyah tüllerin ve güneş gözlüklerinin ardına gizlemiş, siyah takım elbiseli adamlar kapımı çalıyor. Kim o? E.coli ölüm mangası. İçeri buyurun. Evet, kesinlikle, meçhul kalmak için iyi bir yol olurdu bu. O şirketleri unutalım. Görünen o ki en iyisi, "bakteriler de dahil her türlü bulaşıcıyı tespit etme garantili" Su Test Kitleri... Evvet... denemeye değer herhalde. Peki, şunlardan sipariş verelim ve işimize devam edelim. Bu elma suyu kıyma karışımı onlar buraya geldiklerinde pişiyor olmalı. Belki bu fikri McDonaldsa satabilirim. Yeni bir Macbiftekelma... Hey, bir dakika, bunu dondurup "hızlı atıştırmalık buzlu şeker" olarak da satabilirler. Gerçek bir başarı, milyon dolarlık bir fikir. Tanrı bilir, bununla daha neler yapabiliriz... Yeter! Yeter! Saçmalıklara sonra vakit ayıracağız, işimiz bittikten sonra. Daha yapacak çok iş var. Bakteriyi üretiyorum... sonra taşımam ve paketleri teslim etmem gerekecek... tabiri caizse. Bakteriyi buradan şuraya taşımanın güvenli bir yolunu bulmalıyım. Tabii ki çok fazla kullanmak gerekmeyecek. Özellikle de güçlüyse. Bir hamburger ya da bir bardak elma suyundan çok daha güçlü olmalı tabii ki. Ve tadından da ayırt edilememeli. Tabii ki. Ve tabii ki besin zehirlenmesi yemekle gerçekleştirilmeli; dolayısıyla en iyi "teslimat sistemi" yemek... öğle yemeği. Pekâlâ, tüm bunları bir düzene koymalıyım. Her gün o kafede yemek yediğinden emin olmalıyım. Onu orada, salata tezgâhının başında bir kez fark etmiş olmam her gün oraya gittiği anlamına gelmiyor. Bunu kontrol etmeliyim, bundan tamamen emin ol-

malıyım. Tam olarak nerede olacağını bilmeden küçük bir ilave yemeği ona ulaştıramam. Ama şimdilik, orada en azından haftada bir yemek yediği yönündeki uzak olasılığa dayanarak geçici bir plan yapabilirim. Salata tezgâhının başında durduğunu hatırlıyorum... ki bu çok önemli bir şey olmayabilir. Kafamda net bir şekilde canlanan görüntü büyük bir soda sürahisi... evet, içinde buz küpleri şıngırdıyor... buz gibi soda... mantıklı "hazne". Soda dolu bir mide ve ılık midesinde E.c, sağlığı açısından harikalar yaratacaktır. Evvet, tabii ki de. Pekâlâ, konuyu değiştirmek yok, şimdi olmaz. Odaklan. Mikrop "kültürü"nü buradan şuraya taşımalıyım. Pekâlâ... adım adım ilerleyelim. Eğer küçük tertibatımda bakteriyi gerçekten üretebilirsem, son derece zehirli olacak... evvet, çok kullanmam gerekmeyecek. Tek yapmam gereken yanımda 50-60 gram getirmek. Bu işimi görür. Muhtemelen çok daha azı da işimi görür... Öyle ama o sodanın içine 50 gram koymak da 25 gram koymak kadar kolay olmalı ve ne kadar çok olursa o kadar eğlenceli olur... tabiri caizse. Ama ya sızıp ya da dökülüp üzerime bulaşacak olursa??? Hassiktir! Ameliyat eldiveni takıp, yeşil önlük giyecek halim yok ya! Bir dakika, ben neden bahsediyorum böyle? Kazayla cildime temas etse de bana bir zarar vermeyecek. Yutulması gerekiyor. Tek elimle tutup, içindekileri fark edilmeden o kaba boşaltabileceğim kadar küçük olduğu sürece, ağzı sıkıca kapanmış herhangi bir eski şişe işimi görür. Evet, bu önemli. Şey, belki de değildir. Biri beni elimde şişeyle görecek olsa bile kim bunu E.coliden ölen biriyle ilişkilendirecek ki? Bundan haberdar olsalar bile yani. Hayır, hayır, bir "çalınan mektup" durumu söz konusu.* Oradaki herhangi biri gibi görünmem ve hareket etmem yeter. Kimse beni hatırlamayacaktır. Dikkati hafiften başka yöne çekmekte fayda var. Evet, bir elimle başka bir yöne uzanırken, diğer elimle E.cyi kaba damlatırım. Bunu çalışsam iyi olur. Evvet, tıpkı gözlerim bağlıyken silahı söküp takabildiğim gibi,

* E.A. Poe'nun bu adı taşıyan hikâyesine gönderme yapılıyor. (ç.n.)

bunu da gözlerim kapalı yapabilmeliyim. Bedeni eğit. Akıl korkuyla batağa saplanacak olsa bile, beden yapması gereken şeyi yine de yapabilir. Evet... Tamam. Peki, nerede kalmıştık? 50 gramlık şişe. Herhangi bir şişe. Görünmeyecek, dolayısıyla avcuma kolayca sığabilecek ve gizlerken de kolayca açılabilecek bir şişe. Aslında, herhangi bir eski şişe işimi görür. Basit bir şey olmalı. Gösterişli değil. Peki, nerede kalmıştık? Kültürüm pişiyor ve test kiti geldiğinde pişmiş olmalı. Barnardın neler yaptığını öğrendiğimde, her şey hazır olacak. Bu arada birkaç iş halletsem iyi olacak. Ne garip, yıllardır hayatımı bilgisayarlardan kazanıyorum ve onlara bayılıyorum ama ilk defa bu kadar eğleniyorum. Bu, hayatını kazanmanın çok ötesine geçen bir şey. Hayatı gerçekten yaşamaya değer kılan bir şey. Ah seni seviyorum, seviyorum, küçük sevgilim. O eski telefon reklamı nasıldı? Uzanın ve bugün birine dokunun gibi ya da onlara onları sevdiğinizi söyleyin gibi bir şey miydi? Her neyse... Lakin biz uzanacağız ve birini öldüreceğiz. Evet, öldüreceğiz. Bunu gerçekten hak eden birini... buna ihtiyaç duyan birini. En azından dünyanın geri kalanının bu ihtiyacı duyduğu birini. Tamam, bu kadar yeter. Rahatlayın, birkaç iş halledin. Yarın, küçük girişimimizin bir sonraki adımını atacağız...

Yapmayacağımı bildiğim bir şey varsa o da park yerine park etmek. Tanrı bilir kaç farklı felaket (*felakET?* Hassiktir, neredeyse öldürüyordu kadıncağızı!) meydana gelebilir ve çıkışları kapatmak çok kolay. Bunun için bir sebep olmasına da gerek yok. Zaten oraya kucak dolusu otomatik silahla gidecek değilim. Burası bir Federal Bina, lise değil. Ama orada... Öff, bu kadar olumsuzluk yeter! Bu sadece bir keşif yolculuğu, basit bir gerçekleri öğrenme girişimi. Görünen o ki park edilecek en iyi yer burası ama sanırım bir tur atacağım, mahalleyi dolaşacağım, bölgeye aşina olduğumdan emin olacağım; hiçbir şeyi peşinen kabul etmek istemiyorum... Burada çok trafik yok; araç kullanmak basit bir iş. Öte yandan, bir banka soygu-

nundan kaçıyor falan değilim. Sadece araya karışıyorum, hepsi bu, etrafımdaki şeylerin arasına karışıyorum. Bu konuda fazlaca dramatikleşmek ya da James Bondlaşmak istemiyorum. Hiç öyle havalara girmeye gerek yok. Ortada polisler ve hırsızlar ya da soğuk savaştan kalma casuslar yok. Aynasızlarla çatışmak ve dünyanın zirvesine çıkmak yok...

Tamam, park edilecek en iyi yer burası. Bölgeye kolayca ulaşılabiliyor. Evet... güzel... evet, işte başlıyoruz... çirkin Federal Mülk etrafında basit bir yürüyüş. Sanırım, bütün hükümetler en azından bu mülkleri gösterişsiz yaparak hükümet mülkü içersinde olduğunuzu size hatırlatmak istiyor. İnanılmaz bir şey bu: hükümete ait alandan çıkar çıkmaz bir bakıyorsunuz ki caddeler sıralı ağaçlarıyla gölgeli, kuşlar ötüyor, her şeyin görüntüsü, sesi ve hissi huzur dolu ama sonra bir adım daha atıyorsunuz ve cehennem çukurlarıyla burun buruna geliyorsunuz. Burada dev bir levha olmalı: Ey sen, buraya giren, geride bırak bütün ümitleri!.. Hayır, hayır, hayır, şimdi bu meseleye girmeyeceğiz. Sadece restorana yapılan kısa, basit bir yürüyüş bu, her şeyi kaydetmek, her bir küçük dönemeç ve köşeyi, arabaya giden bütün olası rotaları keşfetmek için. Saat kaç??? 12:10. İyi bir zamanlama. Muhtemelen her gün aynı saatte öğle yemeğini yiyordur, dolayısıyla şimdi buradaysa bunu öğrenmiş olacağız.

Vav, burayı gayet serin tutuyorlar. Sanırım böylece daha fazla yemek satıyorlar. Pekâlâ, o şimdi burada değil... En iyisi birkaç dakika beklemek ve yakında boy gösterip göstermeyeceğinden emin olmak... Doğru ya, bunu göz ardı ettim. Öğle yemeğine yarımşar saat arayla çıkıyor olabilirler. Ama bütün bu Gaziler Vakfı pisliğinin başındaki kişi olduğundan, bu durum onu etkilemeyecektir. Muhtemelen, gazilere istediğini yapabildiği... yani onların ağzına sıçtığı gibi işte de istediğini yapabiliyordur. Öğleden sonra daha çabuk geçsin diye muhtemelen yemeğe mümkün olduğunca geç çıkıyordur. İnsanların hayatlarını yok etmekle geçen yorucu bir günün ardından

dinlenmek zorunda. Hey, hafife almayın bunu; pisliğin teki olmak göründüğü kadar kolay değil ve... Yeter. Odaklan! Eğer şimdi yapamazsan O Gün nasıl yapacaksın? Bir gezintinin daha vakti geldi. Burada böyle oyalanıp şüphe çekmek ve göze batmak istemiyorum. Bu vakti bölgenin geri kalanını kolaçan etmek için kullanacağım. Aniden ortaya çıkan sürprizler istemiyorum.

Vay be, fena halde sıcak! Herkes binanın dar gölgesinde kalmaya çalışıyor. Güneş ışığından bu denli korkmaları çok şaşırtıcı. Zikzak çizerek gölgeye girip çıkıyorlar. Bu ne be! Sakin ve soğukkanlı olun. Bu bariyerlerin ne kadar işe yaradığını merak ediyorum. Binaya yakın yerlere araçla girilmiyor ama sanırım birileri yine de devasa bir karmaşa yaratabilir. Oklahoma Citynin bir tekrarı olmayacak ama. Tanrım, o tam bir manyaklıktı. Bütün o insanlar... çocuklar... o herifin kızdığı haltla hiçbir alakası olmayan insanlar. Körü körüne, kana susamış aptallık. Tam bir saçmalık. Artık onu kızdıran şey neyse ondan bir nebze olsun sorumlu olan birini haklayamadı bile. Körü körüne nefretteki sorun da işte bu: kendini yadsıyor. Bütün o insanlar öldü, kendisi öldü ve hiçbir şey elde edilemedi. Duygusallık. Bir katil. Soğukkanlı ve mesafeli olmalıyım. Ve kimliğimi gizli tutmalıyım. Ego gösterisi yapmak yok; sadece arzu edilen sonuçlara ulaşmalıyım. İsveçteki bir banka hesabı ya da denizaşırı bir bankada tuttuğu çuval dolusu parayla özgür bir şekilde ortalıkta dolaşan, sessizce milyonlar çalmış ve görüntüden çıkıp gitmiş kaç insan vardır acaba? Meçhul. Öyle ya... Ha ha, evvet, gelecek nesiller. Sanırım bazı insanlar o kadar çaresizler ve kendilerini o kadar önemsiz hissediyorlar ki tarihte bir yer edinmek için her şeyi yapıyorlar. Asıl mesele iyi bir iş çıkarmak ve bunun kendisinin bir ödül olmasına izin vermek. Kameralar önünde poz vermek yok. Fanatik adalet deklarasyonları ya da mevcut çatlaklar takımının ortalığa kustuğu saçmalık her ne ise, ondan yapmak yok. Canları cehenneme. Ekmek bulamıyorlarsa pasta yesinler...

Ahhh, şu serin hava gerçekten iyi hissettiriyor. Sanırım güneşin altında biraz ılık bir yürüyüş yaptım... Bir bakalım... evvet, işte orada, bizim Barnard. Salata, kola ve tart. İddiaya girerim, diyet koladır. Bir kâse dolusu tavşan aşı, bir diyet kola ve güzel, büyük bir elmalı tart dilimi. Akıllıca. Kalorilerine dikkat ediyor... Bakalım kâsesi hangi boy... Hımmmmm, evvet, kesinlikle büyük bir kâse. Tam beklediğim gibi... Pekâlâ, bir bakalım... evet, bir bardak su al, biraz otur, sonra, Bellevulede söyledikleri gibi, ben kaçtım.

Şimdi, eğer kolasına küçük ölüm öpücüğümü bıraksaydım –sevdim ben bunu– arabaya geri dönmek için izleyeceğim rota bu olacaktı. Acele etmeden, suyumu yudumlayarak, etrafa karışacaktım. Arabasına giden işçiler içinde bir işçi daha sadece... Evvet... performansı tekrarlamak için yarın geri geleceğim. Bu yola alışacağım. Gözlerim kapalı yapacağım bunu. Araba kullanma kısmı hariç. Tamam, tamam, şaka şakadır ama bu aptal kelime oyunlarına bir son vermeliyim. Odaklanmalıyım. Odaklanmalı...

Pekâlâ, anahtar kontakta, emniyet kemeri... Tanrım, ne acayip olurdu öyle değil mi ama, emniyet kemeri takmadığım için polis tarafından durdurulmak, paniklemek ve kendimi ele vermek... Daha önce olmuştur bu, eminim. Asıl mesele normal davranmak, ilgi çekecek hiçbir şey yapmamak. Sinyal ver, ayağını frenden çek, trafiğe karış... arabalar içinde bir araba... ve eve git...

Yani gayet basit. Yarın tekrar et. Evet, şimdi kültürü kolasına katma alıştırması yapmalıyım. Bir bakalım... evet, masa yaklaşık olarak tepsilerin konduğu tezgâh yüksekliğinde. Yani, bardağı yaklaşık... burada olacak... evet, hemen hemen böyle ve ben onun yanında olacağım ve öne doğru uzanacağım ki diğer elim gizli kalsın ve sonra da çabucak atacağım içine. Evet, gayet kolaydı. Kimse elimdeki şişeyi görmeyecek.. Hımmmm, bardağının ağzına kadar dolu olması da mümkün... evet, bu önemli. Bana öyle geliyor ki bardağı doldurur doldurmaz içiyor ama yarın bundan emin olmalıyım. Bunun

gibi küçük bir ayrıntının her şeyi berbat etmesine izin veremem. Hayır. Her neyse, bu arada kültürü bardağına katma alıştırması yapabilirim. Şu ana kadar çok basit görünüyor. Tek bir damla bile dökmedim. Kesinlikle kimse şişeyi göremez. Dökülmeyeceğinden emin olmak için şişeyle birlikte yürümeliyim... aynaya bakmalıyım... Bir bakalım... Hiçbir şey görünmüyor... hangi açı olursa olsun, hiçbir şey... hayır, hiçbir şey. Hımmm, iyi fikir, yarın şişeye su doldurup getireceğim ve haklı olup olmadığımı göreceğim. Evet, böyle.

Pekâlâ, buraya park et. Burada hep yer var gibi görünüyor, tıpkı dün olduğu gibi. Güzel, alıştırma yapmaya devam et.

Evvet, haklıymışım, hemen bir yudum alıyor. Fark etmediğim kadar farkındayım olup bitenin. Pekâlâ, odaklanma vakti... Sırada arkasına geç, tepsini dikkatle kaydır ve bekle... pekâlâ, şimdi diğer tarafa uzan ve bırak bardağın içine... ve uzaklaş... tepsiyi diğer tepsilerin üstüne koy ve yavaşça oradan ayrıl, acele etmeden, işine git ve unutma, işe kim alelacele dönmek ister ki, kapıdan ağır ağır çıkıp git... aynı yürüyüş, aynı rutin, aynı alıştırma...

Tanrım, altı üstü silahsız bir tatbikat yaptım ama kalbim çarpıyor. Her şey mükemmeldi. En ufak bir aksama olmadı, tek damla bile dökülmedi. Ayrıntılar, ayrıntılar. Ayrıntılara dikkat et. Her şey ayrıntılarda gizli. Evvet... haklısın, işe yarayacak bu. İliklerimde hissedebiliyorum bunu. İşe yarayacak. Alıştırma yapmaya devam et. Kayıtsızlık yok. Kültür hazır olduğunda, bir keman gibi... ya da yarış arabası gibi, ince ayarlarım yapılmış olacak. Her daim ayrıntılar.

Pekâlâ, bu test aletine göre bu kültürün içinde şehrin yarısının icabına bakacak kadar çok E.coli var. Pekâlâ, yarın Barnardın icabına bakamamamız için hiçbir neden yok.

Başkasının hatası kendi hatamı görmem için bana zaman kazandırdı. Takdiri ilahi mi bu?

Tamam, başlama vakti. Şu Barnard hıyarının izini yeterince sürdüm. Gözden geçirme vakti, kontrol listesini. Kültür bulaşıcı, fazlasıyla hazır. Şişe hazır. Nereye park edeceğimi biliyorum. Şişedekini kolasına gözlerim kapalı boşaltabilirim. Her şey iki kez test edildi. Hazırım. Şimdi yapsam daha iyi. Kendimi fazla eğitip, gerilmek istemiyorum. Rahat olmalı ve sürece odaklanmalıyım. Büyüleyici... kesinlikle büyüleyici. Sürece her an sürecin parçası olacak ve havada akıp gidebilecek, her atomun, her protonun ve kuvarkın parçası olabilecek ve Evrende yankılanabilecek... her şeyin... her şeyin, her şeyin parçası olabilecek kadar odaklanabileceğimi hissediyorum. Kim bilir belki bir gün geçecek bu. Ah, ne kadar yüce bir fikir, beden ve akıldan bağımsız bir şekilde akıp gitmek, tıpkı uzayda bir titreşim gibi... Ama bu *benim* titreşimim, *benim* farkındalığım, özgürlüğe dair farkındalığım, bütün hayatım boyunca beni mengene gibi ezen tahakkümden ve beni sürekli hayal kırıklığına uğratan, bana işkence eden, biraz ilerlememe izin verip, sonra suratıma kapıyı çarpan, beni sadece gündelik ekmeğimi hak ettiğimi kanıtlamak için mücadele etmeye zorlayan Barnard gibi heriflerden özgürleşmeye dair... Bunlar ne hayvan herifler böyle! Lanet olası mafyadan bile daha kötüler. En azından mafya üyeleri apaçık hırsız ve katiller ama bunlar daima, bize yardım etmek için burada hazır bulunan dostlarımızmış gibi davranıyorlar. Ne yardım ama! Delirmemize yardım ediyorlar! Bu sosyal yardımı hak ettiğimi biliyorlar ama beni sebepsizce, meşru bir sebep olmadan geri çevirmeye devam ediyorlar ve ben defalarca ispatlamak zorunda kalıyorum ki ben... Of ya, canı cehenneme! Bütün bu delilikten bıktım. Yarın ona insanlara servis ettiği şeyden biraz tattıracağım. Yarından sonra beni hayal kırıklığına uğratamayacak. Ve dikkatsiz davranmayacağım. Artık hayatımın bir amacı olduğu için zihnimin odaklanamaması gibi bir endişem yok. Bu iş çocuk oyuncağı. Beni hiç tanımıyor. Adımı bile bilmiyor. Tek bildiği şey, altına imzasını attığı, sosyal yardımı

reddeden bir diğer başvuru mektubu. Belki de ona toslamalı ve gülümsemeliyim... Hayır, hayır, öyle bir şey olmayacak. Gövde gösterisi yok, aptalca oyunlar yok. Odaklan ve mümkün olduğunca göze batmamaya, meçhul kalmaya çalış. Sıra dışı bir şey yapma. Hiçbir şeyi peşinen kabul etme. Nasıl olacak merak ediyorum. Bunu düşündükçe midemin altüst olduğunu hissediyorum. Kimseyi böyle öldürmedim... yani bu gerçekten öldürmek sayılmaz, yani bu bir savaştan farksız ama o katillerden de farklı bir şey... profesyonel bir suikastçı falan değilim ben. Hiç değilim. Sadece ezilenlerin sözcüsüyüm, bir mikroorganizma için kanalım... evet, doğru, sadece bir kanal, tabiri caizse, bir elçi. Ama yapabilecek miyim bunu? Tanrım, bunu düşündükçe bağırsaklarım gurulduyor. İyileşeceğim. Ya o ya ben. İşte bu noktaya geldik: o ya da ben. O olsa daha iyi olur. Hayır, ailesi varmış yokmuş hiç umurumda değil. Bizim ailemiz varmış yokmuş, çocuklarımız acı çekiyormuş çekmiyormuş onun umurunda değil; çünkü bize işkence etmekten, taleplerimizi reddetmekten keyif alıyor. Onun akşam işten eve dönüp, karısı ve çocuklarına kaç tane gazi, sakat maaşı talebini geri çevirdiğini anlattığını ve onların da onunla gurur duyduğunu gözümde canlandırabiliyorum. Evet, bal gibi haklısınız; onların bizim için üzüldüğünden daha fazla üzülmüyorum onlar için. Bir bakıma, basitçe, yıllardır bize yaptığı şeyi ona yaptığımı söyleyebilirsiniz: talebini reddediyorum. Ha ha, bu iyiydi, sevdim ben bunu: talebini reddetmek.

Yeter. Böyle geveleyip saçmalamaya son vermeliyim. Rahatlamalı ve iyi bir gece uykusu çekmeliyim. Yarın kesinlikle halsiz olmak istemiyorum. Aklımın başında olması lazım. O halde... güzel, ılık bir duş, bir bardak ılık süt ve sonra doğru yatağa.

Adam yanlamasına yatıyor, cama arkasını dönmüş, bu yüzden ışık henüz kapalı gözkapaklarına nüfuz etmemiş, sadece bir kulağı ve yana-

ğının bir kısmı görünüyor, dolayısıyla yüzündeki ifade artık her neyse ona bakarak uykusunun huzurlu ve rüyasız olup olmadığını söylemek mümkün değil; fakat öyle görünüyor ki bir gece önceki kararı ve bugün onu bekleyen olaylar, en hafif tabiriyle, çok mühim olmasına rağmen muhtemelen kâbus görmüyor. Onu öldürebilir miyim? Bu soru kafasında kaç kez dönüp durdu? Uykusunun tüm o güvenli ortamında, şu cevabı verebilir mi: onu ben öldürmüyorum, E.coli öldürüyor. Yüzü hâlâ görünmüyor fakat vücudunda, eğitimsiz bir gözün muhtemelen fark edemeyeceği ama yine de bariz bir şekilde kendini belli eden, huzurlu olmadığına, zihninde gittikçe artan ve çoğu insanın bilmediği bir hareketlilik vuku bulduğuna işaret eden önemli kasılmalar var. Oda gitgide aydınlanıyor ve ışık gözkapaklarından içeri süzülüyor. Yakında uyanmış olacak, o uyurken olmuş olabilecek şeylerle ilgilenmeyecek, katiyen önündeki güne, ne yapmayı tercih ederse etsin kesinlikle mühim olacak olan güne odaklanacak.

Sanırım dışarıda hava güzel. Burası aydınlık. Gözkapaklarımda hissedebiliyorum. Biraz fazla parlak gibi. Gözlerimi kapalı tutuyor bu parlaklık. Pekâlâ... er ya da geç açmak zorundayım gözkapaklarımı. Vaktim bol. Bütün sabah boş. Biraz yorgun hissediyorum kendimi, biraz halsiz. Duş bunun icabına bakar. Tamam. Aç gözlerini ve doğrul.

İşte böyle. Duşa girsen iyi olacak.

Aman Tanrım, acayip iyi geldi. Duşu kim icat etti acaba? Katışıksız bir deha ürünü. Bütün günün gidişatını değiştiriyor. Uyandığınızda kendinizi ne kadar berbat hissediyor olursanız olun. Her zaman. Neyse, gayet iyi hissediyor gibiyim. Yeni bir gün daha. Bu kadar rahat olmama şaşırdım; sanırım biraz gergin, biraz sinirli olacağımı düşünüyordum... bilmiyorum belki de bütün bu şey konusunda biraz endişeli olacağımı. Büyük bir gün bugün. Gerçekten büyük bir olay. Ama öyle hissetmiyorum. Peki, biliyorsunuz, bu anında yapılan bir eylem değil. Bir sürü çalışma ve araştırma, birçok araştırma ve kesin planlama yapıldı bu girişimde, dolayısıyla rahat olmam şaşır-

tıcı değil. Arkama yaslanıp, sabahın keyfini süreceğim ve enerjimi bu öğleden sonraya saklayacağım. Ah, ne yaptığımı biliyorum hakikaten; bundan emin olabilirsiniz...

Aslında bu kadar rahat olmam olağanüstü bir şey. Çok geçmeden gidip, Gaziler Vakfına Tanrının armağanını sunacağım ve ona *bon appetit* diyeceğim. Acaba bağırsaklarında acı hissedecek mi? Tanrım, umarım hisseder. Küçük bir şiirsel adalet. En azından. Onu boğamam... Şey, muhtemelen paçayı kurtarabilirdim. İnsanlar aptal oldukları için yakalanıyorlar... ya da manyak oldukları için. Odaklanmıyorlar. Bazıları plan bile yapmıyor. İnsanları öldürmeyi seviyorlar o kadar. Suçluluk hislerini ortalığa seriyorlar. Etrafta çok fazla delil oluyor. Şu sapıkça yakalanma isteği meselesi işte. Ya da bariz bağlantılar oluyor. Barnardı öldürmek isteyen insanları bulmak için dosyaları kurcalasalardı binlerce, binlerce... yüz binlerce insan bulurlardı. Doğal sebepler. Zehirli yiyecek. Yakalanmam mümkün değil. Suç yok ortada. Oraya erken gitmeliyim. Arabayı yakın bir yere park etmeliyim ama çok yakına değil. Kafeye yürümek kolay olmalı. Oraya çok erken gitmek kötü bir fikir. Etrafta takılırsanız birileri paranoyaklaşır ve polisi arar. Plan yapmak her zaman işe yarar. Sanırım bu yüzden bu kadar rahatım. Soğukkanlı ve sakin. Gayet normal sür arabayı, gayet normal yürü. Büyütecek bir şey yok. Sıradan bir gün daha işte.

Trafik çok kötü değil. Belki de manyakların çoğu evden çıkmamıştır. Çok kötü bir yolculuk değil. Günün bu saatinde batıya gitmek işi kolaylaştırıyor. Trafik, insanı kör eden güneş olmadan da yeterince kötü zaten. Kaygıdan şaşırtıcı derecede muafım. Her arabayı izlemek zorundaymışım gibi hissetmiyorum kendime. Tetikte ol yeter. Doğru şeritte kal ve her zaman geçiş hakkını tanı. Çoğu sürücünün bu kadar düşüncesiz olması beni hep şaşırtmıştır. Azıcık nezaket kazaların yüzde 90ını önlerdi. Diğer herife geçiş hakkı tanı yeter. Tanrım, sanırsınız ki hayatları herkesin önüne geçmelerine bağlı. Zikzak çizip dur, insanların önünü kes ve Tanrı aşkına sinyal verme,

ne yaparsan yap sinyal verme seni orospu çocuğu, bir ileri bir geri gidip dur, 10 şeridi birden işgal et, güzel, belki birkaç kazaya yol açarsın, hatta belki birkaç kişiyi öldürürsün ama kimin umurunda, siktiğimin caddesi senin zaten, ne bok istersen yapabilirsin ve ne yaparsan yap, sakın o levyeyi indirip kaldırma zahmetine katlanma, biliyorum, çok fazla enerji gerektiriyor, bu yüzden, lütfen zahmet etme, keyifle yoluna devam et ve aman ha sinyal verme seni gidi gerzek, çatlak orospu çocuğu!.. Tanrım, olağan kibarlık bu manyaklar için antik dönemde kalmış bir şey... Bu piç kurularından birine bir ara çarpmak isterdim, birini ezip geçmek ve parmağımı göğe doğru kaldırıp, keyifle yoluma devam etmek... bu piç kurularından bazılarını cehenneme postalamak isterdim... Tanrım, bu tüyler ürpertici piç kurularından nefret ediyorum. Hassiktir, sola dönmek için şunun önüne geçmeliyim. Hey orospu çocuğu, neden bana yol vermiyorsun, acınası gerzek! Tanrım, onlardan nasıl da nefret ediyorum!.. Geçmeye çalıştığımı görüyorlar. Bu sinyal ne bok anlama geliyor sanıyorsun... Arabam felç oldu, siktir, biri bana yol verene kadar burada duracağım, istedikleri kadar korna çalsınlar, trafiğin ne biçim tıkandığı umurumda değil, ben... teşekkürler, teşekkürler... Tanrım, neden biri yarım saat önce bunu yapamadı ki... Aman, siktir et hepsini! Tanrım, ağzıma sıçtılar; başım dönüyor ve görünen o ki bu iğrenç caddede park edecek hiçbir yer yok. Hassiktir, ne yapacağım ben ya, bir yer bulana ya da bir polisin dikkatini çekene kadar caddede bir aşağı bir yukarı süreceğim arabayı... Kahretsin, otoparka park edemem, böyle bir şansım yok; arabaya geri dönüp, hemen gidebilmeliyim, götoşun teki yanlış yola girdi diye otoparkta sıkışan trafikte takılıp kalamam... Ah, çok şükür, şu herifler çıkıyor, hem de gölge bir yer, güneşin altında kala kala sıcaktan kaynayan bir arabaya hiç ihtiyacım yok, bugün değil... Saat kaç? 20 dakikadan fazla var. Hassiktir, bütün o götoş sürücüler yüzünden bok gibi hissediyorum. Hassiktir, şişe nerede, ne oldu, yanım-

daydı... Haa burada! Burada, bir dakika otursam daha iyi, doğru düzgün göremiyorum bile, hassiktir, böylesi daha iyi... O bok kafalılar yüzünden mahvolamam, olamam, bunu erteleyemem, yapamam, her şey zıvanadan çıkar. Rahatlamalıyım, Tanrım, kahrolası midem düğümlendi ve kasıldı; sanırım helaya gitmem gerek. Ah hayır, olamaz, öldürüyor bu şey beni; hareket etmeliyim, hareket etmek için ayağa kalkmalıyım, artık burada oturamam, yola koyulmalıyım, ben, hassiktir, az daha şu arabanın önünde kapıyı açıyordum... Tanrım kalbim göğsümü inletiyor ve boğazımı tıkıyor; cinnet hali bu... Çok iyi gidiyordum, ta ki o götoşlar... nefes almalıyım, sakin sakin ve yavaşça... al... ver... al... ver...

Tamam, şimdi kapıyı açabilirim, sakin sakin ve yavaşça yürüyebilirim. Hassiktir, kahrolası kapıyı kilitlemeliyim. Bir bu eksikti: Buraya geleceğim ve araba gitmiş, şu ayaktakımından biri çalmış. Tamam, aceleye gerek yok. Sakin sakin ve yavaşça. Yaylana yaylana kafeye doğru yürüyeceğim. Ağır ağır nefes al, ağır ağır yürü. Tetikte ol. Öylesine yürü. Bir arkadaşla buluşacağım ve kısa bir öğle yemeği yiyeceğim. Büyük bir mesele değil. Ağır ağır. Ter gözlerimi yakıyor. Gölgede bir dakika bekle. Sırılsıklam oldum. Nasıl bu kadar ıslandım? Nefes al. Ağır ağır..

Adam bir binanın gölgesinde duruyor. Yüksek bir bina. Binlerce kişinin işyeri. Adamın minnettar olduğu bir gölge yaratacak kadar yüksek, çiçek tarhlarına kadar uzanan uzun bir gölge. Mendille terini siliyor ama serinletici bir esinti yok; dolayısıyla ter kendini sürekli ikame ediyor. Ama gittikçe azalıyor. Yüzünden damlamıyor sadece gözeneklerinden dışarı sızıyor. Hissettiği kadar ıslak görünüyor mu diye bedenine bir pencerenin camında bakmaya yelteniyor. Göze batmak istemiyor ve bu yüzden girişimleri çok başarılı olmuyor. Bir yandan gökyüzüne bakıyormuş gibi görünmek için her şeyi yaparken diğer yandan göz ucuyla bir pencerenin camına bakarak, anlayabildiği kadarıyla, kuru bir izlenim uyandırıyor. Peki, önemli mi bu? Görünen o ki o önemli olduğuna ina-

nıyor. Fena halde sıcak basmış ve dolayısıyla şüpheli görünmemek için çaba harcıyor. Nefesinin farkında olmayı, ağır ağır nefes almayı, rahat görünmeyi hâlâ ihmal etmiyor. Islak mendilini arka cebine koyuyor ve ellerini kurutmak için ön ceplerine sürtüyor. Bu son derece önemli. Islak olduğu için şişenin elinden kayması ne büyük bir aptallık olurdu. Devasa boyutlarda bir fiyasko. Kafeye girme vakti geldi neredeyse. Bu sıcak havada, donmuş gibi görünüyor. Bedenini her ne kadar yavaş olsa da dönmeye zorluyor, sonra da kafasını döndürüyor.

Aman Tanrım, işte orada... kafeye giriyor.

Adam kaskatı. Tanınmayacak kadar katı. Bir heykel adeta. Kalbi göğsünü inletiyor, yuvasının sınırlarından kurtulmak istiyor gibi görünüyor. Sonsuz bir an. Gerçekten. İnsanların hâlâ yürümesi, kuşların hâlâ uçması ne garip. Herkes ve her şey zamanın durduğundan, zamanın da bu sıcak havada donup kaldığından bihaber mi?

Aman Tanrım, bayılacak gibi hissediyorum. Bu da neyin nesi böyle?.. Hareket etmek zorundayım ama bacaklarım o kadar güçsüz ki, sanırım hareket edersem yığılıp kalacağım. Bunu yapamam. Bununla baş edemem. Böyle olacağını beklemiyordum. Bir şey havayı engelliyor, her şey daireler çizerek dönüyor. Bacaklarımı kıpırdatamıyorum, Tanrım, sanırım kusacağım ve altıma sıçacağım. Böyle olmamalıydı. Kültürü kolasına boşaltacak ve eve dönecektim, o kadar. Büyük bir mesele olmamalıydı. Yani, hiçbir şey olmayabilir de. Hastalanmayabilir bile. E.coli kültürü konusunda iyi bir iş çıkardım mı bilmiyorum. O test kitlerinin doğru ölçüm yaptığını nereden bilebilirim? Her iki testin birden yanlış olamayacağını düşündüm. İkisi de aynı değeri verdi... aşağı yukarı. Testlerin doğru sonuç verdiğini, kültürün ölümcül olduğunu varsaymalıyım. Tanrım! Bırakın içeri gireyim, sıcaktan kurtulayım. Pencereye yaslan ve köşeden kayıp, kapıya ulaş. O orospu çocuğu hiçbir şey olmuyormuş gibi salata tezgâhında duruyor. Tama-

men bihaber. Kaç insanın ağzına sıçtığı onun sikinde mi sanki! Bu konuda hiçbir bok düşünmüyor. Pekâlâ, az da olsa bir şeyler düşüneceksin pislik torbası çünkü bu senin son yemeğin olacak. Ah, bu soğuk hava iyi geldi. Vav, suratıma inen bir tokat gibi!.. Tek yanlış olan şey buydu. Çok sıcaktı. Evvet. Çok daha iyi hissediyorum. Evet, burada bir dakika duracağım, biraz soluklanacağım ve ona doğru kolayca ilerleyeceğim, arkadan yaklaşarak... soğukkanlı ve sakin ve düzenli bir şekilde. Tanrım, bunu gerçekten yapacağıma inanamıyorum. İşte bacaklarım ve midem yine iş başında... Hassiktir, bir daha olamaz, bunun olmasına izin veremem, bu çürümüş orospu çocuğunun yakayı kurtarmasına izin veremem, veremem! Tanrım, bana yardım et, yardım et ki şunu kolasına boşaltabileyim... sadece birkaç adım daha, şişe hazır... Tanrım, ellerim sırılsıklam... Tanrım, şişeyi bantla sarmalıydım... Tanrım o kadar çok titriyorum ki neredeyse hiç göremiyorum... şişeyi iki elimle birden tutmak zorundayım ama Tanrım, bunu yapamayacağım, yapamayacağım... tamam... rahatla, rahatla, nefes al... nefes ver... al... ver... tamam, her şey yolunda, kolası hemen şurada, bir sürü boş yer var, neredeyse yarısına kadar boş... pancar kökünün üzerinden ileri doğru uzan... bardağa boşalt, bu kadar, sorun yok, oldu, oldu, tepsini al ve yürü, yürümeye devam et, bu bacakları hareket ettirmelisin, yürümeye devam et, yürümeye devam et, Tanrı aşkına şimdi durma, etrafına bakma, yürümeye devam et sadece, kapıya doğru, gittikçe yaklaşıyor, yürümeye devam et sadece, gittikçe yaklaşıyor, hayır, arkana bakma, yürümeye devam et, kapıya doğru, ahhh, ittir yeter, evet, dışarıdayım, dışarıdayım, güzel ve ılık, ahh çok iyi geldi, sadece ılık bir ortamda yürümeye devam etmeye ihtiyacım vardı, Tanrı aşkına panikleme, koşma, soğukkanlı ve sakin, daha önce nasıl yürüdüğünü hatırla, yaylana yaylana, ellerin cebinde, yaylan, güneşin ılıklığını hisset... ah ne kadar da iyi geliyor, iliklerine kadar işliyor, arkana bakma, devam et, normal ol ama arkana bakma, soğuk-

kanlı ve sakin, güneşi yüzünde hisset, harika, hiçbir şey duyma, telaşa kapılmak yok... hiçbir şeyin farkına varmadı, tabağına yemek yığmaya devam etti... yaylana yaylana yürü, güzel bir gün... Tanrım, o kadar heyecanlıyım ki sanki göğsüm patlayacak... sanki sopa yemiş ya da Ali tarafından yumruklanmış gibiyim, asla arabaya ulaşamayacağım... Tanrım, oturmam gerek, yine yalpalamaya başladım, ağzım kupkuru... hassiktir, arabayı geçmişim, tamam, tamam, panik yok, geri dönüp bir bakacağız ve göreceğiz bir şey var mı... hayır, hayır, hareketlilik yok, sadece olağan insan trafiği, her şey yolunda... arabaya bin, kahretsin, siktiğimin anahtarını kilide sokamıyorum, Tanrım, tamam, tamam, soğukkanlı ve sakin, işte, kapıyı yavaşça aç, sakin ve yavaşça, arabaya gir, şimdi nefes al... nefes ver... nefes al... nefes ver... sakin ve yavaşça, rahatla, sakin ve yavaşça, yola koyulmalıyım, burada uzun süre oturamam, şüpheli görünür... küçük tali yollardan git, yavaşça, dikkatli bir şekilde... Tanrım, anahtarı sokamıyorum, sorun ne, Tanrım, sorun var, bunu yapamıyorum... gir şu kilide pislik şey, gir şuraya... Tanrım, alnım direksiyona dayalıyken kendimi iyi hissediyorum, belki burada bir süre böyle gözlerim kapalı oturabilir ve soluklanabilirim... o kadar titriyorum ki doğru düzgün göremiyorum... ah hayır, doğrulmalıyım, biri beni böyle görürse kalp krizi falan geçirdiğimi düşünür, buradan çıkmalıyım... hassiktir, göremiyorum, her şey sise büründü, kahretsin, ne oluyor burada... sakin ol, hadi nefes al... evet, nefes al... tamam, nereye gittiğimi görebiliyorum... sakin ve yavaşça... insanlar yavaş gittiğim için sinirleniyorlar ama canları cehenneme... ama dikkat çekemem, tali yollara girmeliyim... sadece birkaç sokak daha dayan... soğukkanlı ve sakin... emniyet kemerini, takmalıyım şunu... hassiktir, gir şuraya... Tanrım, umarım çocuğun teki koşarak arabanın önüne çıkmaz... şu kaçık kaykaycılar her yerdeler ya da bir kedi bazen deliriyor ve doğruca arabaya koşuyor... ah lütfen, çocuk yok kedi yok çocuk yok kuş yok hiçbir şey yok, sadece eve gitmem

gerekiyor... ah harika, bu sokakta bir sürü ağaç var ve hiç trafik yok ve bu, işleri çok daha kolaylaştırıyor... cam ya da metalden yansıyan güneş de yok... dur işaretlerine dikkat et, kırmızı ışığı ihlal etmek yok, sadece dur, sonra da devam et ve her zaman kibarca, her zaman kibarca sürmelisin... ah ne harika bir cadde bu, tam bir hayat kurtarıcı... merak ediyorum, acaba kültürün tadının fark edilmediğini söyleyenler haklı mı... şimdi bunu düşünemem, tek parça halinde eve dönmeliyim... yapraklardan yansıyan ışığa dikkat et, dikkatin dağılmasın...

Dikkatin hiçbir şekilde dağılmasın. Göz açıp kapayıncaya kadar yaşanabilecek olaylar sonsuzdur, tamamen sonsuz. Dolayısıyla, eve giden yolun dörtte üçünden fazlasını geride bırakmış olmasına, aslında sadece birkaç cadde, tam olarak on cadde kalmış olmasına rağmen felaket olasılıkları hâlâ çok fazla. Yine de zaman ilerledikçe, sanki eve kazasız belasız ulaşacakmış gibi görünüyor. Bakın arabayı park ediyor bile. Ama arabadan çıkmıyor; oturmuş, ön camdan dışarı bakıyor. Muhtemelen, ayağa kalkarsa bacaklarının onu taşıyıp taşımayacağından emin olamıyor. Kapıyı açmadan önce dikkatli bir şekilde etrafa bakıyor. Eminim ki bunu şu ironik durumdan kaçınmak için yapıyor; kapısını açıp, bir aracın önüne adım atmak ve... ve ne? Kim bilir? Oysa hiç trafik yok ama o yine de arabaya yaslanıp ayakta durmaya alışmak zorunda kalıyor, ta ki net görebilene kadar... Sonra, yürüyüş yolunu yavaşça ve dikkatli bir şekilde katediyor.

Tanrım, bu yürüyüş hiç bitmeyecek gibi! Kapı nasıl bu kadar uzak olabilir? Sanki başka bir diyarda gibi. Kapıya nasıl ulaşabilirim... çok, çok uzak. Yapamam bunu. Ama burada da sonsuza dek duramam –en uzun yolculuklar tek bir adımla başlar– caddede durmamam lazım. Arabadan kendimi dışarı atmalıyım. Önce ayağın biri, sonra diğeri, hepsi bu, önce ayağın biri, sonra diğeri, defalarca... Zaten çok hızlı yürüyemem, yalpaladığımı hissediyorum, dengemde bir sorun var; Tanrım, sendelemeye devam edersem komşular sarhoş olduğu-

mu düşünecek. Ya düşersem ne düşünecekler... kalp krizi geçirdiğimi ve 911i arayacaklar... Hayır, dengemi korumalı ve kapıya ulaşmalıyım ama çaresiz görünemem, beni kim izliyor Tanrı bilir, öylesine yürüyormuş gibi rahat görünmeliyim, hepsi bu. Etrafındaki ağaçlara, sonra yukarı, gökyüzüne bak, sonra dur ve bir çiçeğe bak ve gerçekten ilgileniyormuş gibi görün ve biraz soluklan... Birkaç kilometre koşmuş gibi hissediyorum... belki de ıslık çalabilir ya da koşmuş gibi yanaklarımı şişirebilirim, böylece eğer beni izliyorlarsa öylesine yürüdüğümü, ıslık çaldığımı, kuşların ve çiçeklerin keyfini sürdüğümü düşünürler... Tanrım, o kapıya ulaşmam ve eve girmem lazım. Tanrım, şimdi de ter gözlerime giriyor ve göremiyorum... Mendilimi çıkaramam, çok dikkat çekici, sadece başımı kaşıyor gibi yapacağım ve parmak ucumla gözlerimi sileceğim... Ah, işte bu iyi geldi! Şimdi görebiliyorum... Birkaç adım daha ah güzel Tanrım, başaracağım... Sakin ve yavaşça, anahtar kilitte, kapıya biraz yaslan... Sanırım normalde böyle açıyorum kapıyı, sanırım kapının ardından içeri yuvarlanıyorum ve ittirip kapatıyorum... Başardım, başardım, kapıyı kilitleyip kapattım ve evdeyim... Acaba saat kaç, ne kadar dışarıda kaldım, kafeden ne zaman ayrıldığımı hatırlamıyorum, aslında hiç bilmiyordum... Oturmam lazım Tanrım... iyi geldi bu, ceketimi ve kravatımı çıkarmalıyım, bu sıkıntıya katlanamam, rahat rahat oturmalıyım... Tanrım bayılacak gibiyim; neler oluyor???

Ahh, böylesi daha iyi, çok daha iyi. Soluklandım biraz. Vav çok iyi geldi bu! Yakam ilikliyken nasıl nefes almışım ben? Bayılacak gibi, boğuluyormuş gibi hissetmem hiç şaşırtıcı değil. Sadece düğmesini açmam bile bir milyon kez daha iyi hissetirdi. Bu ceketi bir dakikalığına çıkarmam gerekir... ya da iki dakikalığına. Bu hava öyle iyi geldi ki, boğazımdan aşağı geçip gidiyor. Göğüs kafesimi ne kadar da farklı hissettiğime inanamıyorum. Bacaklarım hâlâ titrek. Kahretsin! Niye ayağa kalkamıyorum ben be? Ayağa kalkmaya çalışmak bile başımı

döndürüyor. Bu manyakça bir şey Tanrım! Pekâlâ, rahatla. Birkaç dakika daha otur. Aceleye gerek yok. Sakin ve soğukkanlı. Kahretsin! Saat 3 bile değil. Yıllar geçmiş gibi. Sadece birkaç saat geçti. Öğle yemeğine birde gidiyor. Ne yaptığımı hatırlayamıyorum sanırım. Görebiliyorum ama hafızam puslu. Ne garip. Tam olarak ne olduğunu biliyorum; fakat... En azından ne yaptığımı bildiğimi sanıyorum. Yanılmış olabilir miyim? Olamaz. Hayır. Nasıl dışarı çıktım? Kafeden. Koşmadım. Hayır. Arabaya. Hatırlayamıyorum. Ama eve arabayla geldim. Burdayım. Tanrı aşkına, bunu nasıl başarabildim? Bütün o yolu? Hatırlamıyorum, evet, doğru, gözlerim yandı. Terden. Beş mil. En azından. Bir şeyler hatırlamalıyım. Şimdi ayağa kalkabilecek miyim acaba? Sanırım terden sırılsıklam oldum. Hayır, duş almasam daha iyi. Bacaklarım çok titrek. Tanrım, gerçekten evdeyim. Başardım. Öyle değil mi? Evvet, biliyorum ama şişeyi kontrol etsem daha iyi olur. En azından böylece... Boş! Boşalttığımı biliyordum. Gerçekten başardım. Başardım... ve buradayım. Evde. Tamamen evde. Acaba araba sağlam mı? Hiçbir şeye çarpmadım. Aman Tanrım, böyle bir şey olsaydı hatırlardım. Elbette. Tabii ki!!! Burdayım. Bitti. Hey! Ayakta duruyorum. Bacaklarımda sorun yok. Pılını pırtını topla ve yola koyul evlat. Belki yarın daha net bir şekilde hatırlarım. Bir duş. Sıcak. Soğuk. Şu kıyafetleri çıkarayım. Ne harika bir gün. Hayatımın en harika günü. Hayır, kıyafetleri yatağa atmak yok. Takım elbiseyi as, güzelce ve derli toplu. Her şey kusursuz bir düzen içersinde...

Elbette, adamın kusursuz bir düzen içersindeki hayatında her şey kusursuz... bu özel anda. Adamımız duşta şarkı söylüyor; bacakları kuvvetli, su sıcak, rahatlatıcı, buhar banyoyu dolduruyor, aynaya yapışıyor. Zamanla, muhtemelen kısa süre sonra, soğuk suyu ufak ufak artıracak ve nihayet suyu kapattığında kendini canlanmış hissedecek, dinç bir şekilde kendini kurulayacak ve en azından bir an için yeni bir insan olarak dışarı adım atacak.

Devler gelse vız gelir be! Bacaklarımın daha birkaç dakika önce o kadar güçsüz olduğuna inanamıyorum. Dağa tırmanabilirim. Hayır, orospu çocuğuna koşarak çıkabilirim. Tanrım, açlıktan ölüyorum. Ha ha, hiç şaşırtıcı değil; öğle yemeği yemedim. İndir mideye bir şeyler. Biftekli sandviç ve bira kulağa hoş geliyor. Bir de turşu. Harika. Yerken de bir film izlerim. Sonra bir lokantaya gidip, bunu bir geç akşam yemeğiyle kutlayabilirim. Güzel bir ızgara balık... Arabayı kontrol etmedim. Kötü bir şey olmadığını biliyorum ama kontrol etsem daha iyi, riske girmenin anlamı yok. Pekâlâ, ne gibi bir risk olduğunu bilmiyorum ama insanı vezir ya da rezil eden şey ayrıntılardır. Hayır, şüpheli görünmeyeceğim, her santimetreye bakmayacağım, arabanın etrafında yavaşça yürüyüp sürücü tarafına geçeceğim... Evvet, bu kadar dikkatle bak, acele etme, kapıyı aç, evvet, kapıyı aç ve içeri eğil ve hopp... hayır içeri gir, torpido gözünü aç ve bir dakika boyunca etrafı yokla, şimdi dışarı çık ve diğer tarafa doğru yürü... evvet, kim fark edecek ki... yürüyüş yolunu geri yürüyeceğim sakin ve soğukkanlı bir şekilde ve koltuğa geri dönüp, sandvicimi bitireceğim... sorun yok ve bacaklarım iyi durumda, bir an için bile titremedi. Bir hücum oyuncusununki kadar güçlü. Hâlâ öğleden sonra. Zamana alışamıyor gibiyim. Çok uzun bir gün gibi geliyor bana. Sanırım öyle ama yine de çok fazla zaman var. Ne harika bir gün bu ve... belki de şişeyi saklamalıyım... bir rastlantılar dizisinin olup biteni açığa çıkarmasını istemem ama ne açığa çıkarılabilir ki... yine de tam anlamıyla güvende olamazsın, garip birtakım rastlantılar sonucu şişeye ulaşılırsa, ben yaptım diye bağırmaktan başka elinden ne gelir... at gitsin her şeyi, şişeyi, kültürü ama daha fazlasına ihtiyacım olursa... ah salakça bir şey bu, istersem yine yaparım ve polisler kültür kavanozunu klozette bulurlarsa ne derim onlara... tamam, bırakalım bu meseleyi, her şeyi unutalım, kimse bir şey aramayacak... her şeyi at ve otur burada, rahatla ve kuşları dinle... evvet, konuşun benimle, hayır, şarkı söyleyin bana ispinozla-

rım, muhabbetkuşlarım, evet, tatlı şarkılar söyleyin tatlı kuşlarım, tatlı kuşlarım şarkı söyleyin, şarkı söyleyin, şarkınız ne kadar tatlı, ne kadar yumuşak ve zarif, şeytanı bile uyutacak bir ninni... ah evet, bir mikroba karşı savunmasız, ne kadar tatlı ve şiirsel bir şey bu, serçenin çıplak gözle görünmeyen bir şeyle şeytanların zorbalığını ortadan kaldırması gibi... ah evet, şeytansı göz benim tetkikim karşısında çıplak kalıyor... seni ortaya çıkaracağım, maskeni düşüreceğim ve sen bilmeden, sen kendi yarattığın ateşlere atıldığını bilmeden seni mahvedeceğim... benim varlığımın hâlâ farkında değilsin; senin için bir isim ya da yüz ya da hatta sosyal güvenlik numarasının 9 rakamı bile değilim... aşağılayarak muamele etmeyi tercih ettiğin bu olgu senin celladın oldu... ah, evet, sen mezarındaki kumları yerken ben kek yiyeceğim... ah, umalım ki acın büyük olsun, çok feci bir acıya yol açtığın o binlerce kişinin öcünü almak için hayat en azından bunu yapsın, umalım ki bu yoğun acı dudaklarından iniltiler ve yalvarmalar döksün, bülbülümün şakıyışına katılacak tatlı bir müzik... iğrenç cesedinde kıvrılarak yol alan kurtçukları kutlamak için tatlı şarkılar...

Ne güzel bir akşam. Yoksa gece mi? Hayır hâlâ akşam. Yılın bu zamanında bunu ayırt etmek zor. Aman neyse ne! Sokakta bir sürü insan var. Bir şeyler yemeli miyim acaba? Yok, şimdi değil, belki sonra, aç olduğumu sanmıyorum... Kahretsin, neredeydim hatırlayamıyorum, yani nerede olduğumu hatırlıyorum ama sadece orada olduğumu hatırlayamıyorum, caddeleri hakikaten hatırlıyorum, tabii ki hatırlayabiliyorum... bir bakalım, Lawrence şurada, sonra Hobbs... peki, evet, elbette, Selby de orada ama ben orada yaşıyorum, tabii ki ben işe sokakları düşünerek başlamadım, daha sonra caddeleri düşününce tamam Selby var, Bankcroft var, sonra Lawrence var, biliyorum bu sadece küçük bir cadde parçası, sadece Bankcroftu Lawrencea bağlayan bir köprü, tamam tamam Solo Court, Lawrence, Hobbs, Tempo, Main ve şimdi Valley

Circledayım, "The Square"ın etrafında yürüyorum, nerede olduğumu tam olarak biliyorum ve daha önce nerede olduğumu da, etrafımın "ayırdındayım"; insanlar dükkânlar kafeler pastaneler aşevleri kahvehaneler lokantalar şarküteriler, tam olarak "ayırdındayım", çok yakında Gardena geri döneceğim ve yolum nerede son bulacak göreceğim... daha sonra bir şeyler yiyebilirim, burada daha az insan var... sanki çok uzun zamandır yürüyorum ama hiç de öyle hissetmiyorum, ayrıca burası daha sessiz ve daha az araba var; trafiğin sesi o kadar uzaktan geliyor ki, ağaçlar muhtemelen sesi engelleyip sönükleştiriyor... burası kampüsün hep sevdiğim bir kısmı, büyük bir üniversite değil de daha çok şehir dışındaki bir kampüs gibi... ağaçları ve çalılıkları ve hatta bazı patikaları, otoparkı göremiyorum, şu karşıdaki tepenin üstünde, caddeyi de göremiyorum; bu denli küçük bir eğim her şeyi bloke ediyor, sadece ağaçlar, ağaççıklar ve çalılar ve benzeri şeyler... birkaç dakika oturayım... Vav, çok iyi geldi bu! Buraya bank koymayı kim akıl ettiyse Tanrı onu korusun. Çok hızlı yürümüş olmalıyım. Her neyse işte, öyle hissediyorum. Aslında pek uzak bir mesafe değil yürüdüğüm, sadece birkaç kilometre sanırım ya da daha fazla... şimdi oturduğum için bacaklarımdaki yorgunluğu hissedebiliyorum ve sırtımdaki... soluk alıp verişimin yavaşladığını da hissedebiliyorum; hakikaten zorlamış olmalıyım kendimi... evet, güç ve sağlık için yapılan küçük bir egzersiz falan değildi bu. Gerçekten güzel bir yer burası. Hafif bir esinti bile var. Hafif ama fark edilebilir türden. Özellikle de yüzümde. Terlemiş olmalıyım. Hava o kadar tatlı ki, çiçek kokusu falan yok, sadece tatlı ve temiz. Sanırım mesele bu; temiz ve tatlı kokuyor ve o kadar rahatlatıcı ki bütün gece burada oturabilirim... Evet, saat geç oluyor gibi ama güneş hâlâ yukarıda, ağaçların tepesindeki yapraklardan sektiğini görebiliyorum güneşin. Gerçekten güzel. Parıltılar. Işıltılar, evet, ışıltılar. Muhtemelen bu akşam güzel bir günbatımı olacak. Acaba nasıl bir yemek istiyor canım? Aniden kurt gibi acıktım.

Yürümek iştahımı açmış olmalı. Bu huzur dolu küçük köşede oturana kadar fark etmedim. Sanki dünya yok gibi. Gittikçe daha da acıkıyorum. Ne yemek istiyorum? Açım işte. Belki karşıma çıkan ilk yerde dururum. Nasıl hissettirdiğine bir bakarım. Kampüsün içinden de geçebilirim. Hoş. Serin. Ağır ağır yürür, manzaranın tadını çıkarırım. Evvet, belki Barnardın ateşi çıkmıştır. Yiyemiyordur. Karısı iyi misin diye soracaktır ve o da midesinde sorun olduğunu, herhalde yediği bir şeyin dokunduğunu söyleyecektir. Bozuk tonbalığı mesela. Bak işte bu kulağa hoş geliyor: Bozuk Tonbalığı. Söylediğimi tekrar edin çocuklar: Bozuk Tonbalığı. Bozuk Tonbalığı. *Çok* iyi. Şimdi bir kez daha: Bozuk Tonbalığı. Bozuk TONbalığı. Bozuk Tonbalığı bizi ne yapar? Şimdi hep beraber: HASTA. İster inan ister inanma, demeli, bir salata ve kola söyledim ve Bozuk Tonbalığından hastalandım...

Adam ağaçların arasında, patika ve yürüyüş yolları boyunca keyifli, mutlu bir şekilde ilerliyor; akşam güneşinde ağaçların ve çalıların uzun gölgeleri toprağa düşüyor. Çimeni arşınlarken adımlarında öyle bir neşeli canlılık, tavrında öyle bir enginlik var ki anlatamam. Sık sık durup çiçekleri kokluyor, bu sıhhi havayı derin derin soluyor, çimenden betona geçerken farkına varmıyor, tamamen düşüncelerine ve düşüncelerinin bedeninde yarattığı keyifli hislere gömülmüş durumda. Ayakların ve omuzların hafifliği, uzayan gölgelerin arasından akıp gidiyor; gölgelerin çenesini yaladığını hissediyor ve kendini yol kenarındaki bir masada oturmuş, spesiyallerden birini elini hafiften sallayarak sipariş ederken buluyor, geniş bir gülümseme ve kaygısız, neşeli bir tavırla. Sonra arkasına yaslanıyor ve gölgesi usulca kendini kaldırımın üzerine yayarken meşrubatını yudumluyor.

E.colinin etkisini göstermesi için ne kadar vakit geçmesi gerektiğini, yani Barnardın bunu ne zaman hissetmeye başlayacağını bilmiyorum. Bu durum için geçerli bir bilgi yok. Sadece hafif bir rahatsızlık geçirmesi de mümkün. Pekâlâ, bu illa da

bir felaket olmak zorunda değil... gayet de işe yarayabilir... evvet... evvet, birkaç haftada bir beraber öğle yemeği yiyebiliriz. Evvet, bu daha bile iyi olabilir. Hafif bir rahatsızlık geçirirse doktor, E.coli kontrolü yapmayı aklından bile geçirmez... yani belki. Ona biraz Maalox falan vermesi son derece olası. Nihayetinde kontrol edebilir ama bir süre için "teşhis edilememiş kronik durum" olacak sadece. Hey, bu harika olurdu: Benim neyim var ya doktor, buna artık dayanamıyorum, aylardır sürüyor. Çalışmakta zorlanıyorum, işten geri kalıyorum ve birkaç ay sonra denetimden geçeceğim. Karım da yakınıp duruyor. Raporlarımı Washingtona geç ulaştıramam. İnsanın o bürokrasiyi sırtlanmasının nasıl bir şey olduğunu anlatamam size. Durumu açıklayacak birini bulsanız bile onlara hiçbir şey açıklayamazsınız; suya yazı yazmak gibi bir şey bu ve ben...

Aaa, biraz sakin olun. Durumu daha da kötüleştireceksiniz. Bu biraz zaman alabilir ama...

Ama ben tam da bunu anlatmaya çalışıyorum; benim hiç...

Lütfen Bay Barnard, rahatlamanız lazım –omuzlarını hafifften kasıp, gülümsüyor– çok fazla stres altında kaldınız ve bu kesinlikle durumu daha da kötüleştiriyor.

Bay Barnard iç çekti, muayene masasına dayandı ve başıyla onayladı: Tamam... evet... sanırım haklısınız. Gözleri yerde, başını sağa sola salladı, sonra da başını yavaşça kaldırıp, doktora öyle yoğun bir üzüntü ve yalvarmayla baktı ki, hastasının sağlık güvencesi olması doktoru mutlu etti; aksi halde masraflarını şahsen karşılamaya ayartılabilir ya da en azından zorlanabilirdi. (*Hehehe*!)

Görünmenizi istediğim bir doktorun, bir alerji uzmanının adını yazıyorum buraya.

Alerji uzmanı mı? Anlamıyorum –kafasını sallıyor; yüzü kafa karışıklığından ötürü allak bullak olmuş– midemdeki sorun o kadar...

Alerjiler aldatıcı şeytanlardır. Herhangi bir alerji ya da alerjiler yakındığınız semptomlara hakikaten neden olabilir

ve ben çokyönlü ve uzun mide-bağırsak tetkiklerine girişmeden önce sorununuzun alerjiye bağlı olma ihtimalini araştırmanın daha faydalı olacağını düşünüyorum. Ayrıca çok daha rahat olacağını –olabildiğince güven verici bir edayla gülümsüyor– ve eğer bu bir alerjiyse durumunuz basit bir hapla düzeltilebilir –Bay Barnardın sırtını sıvazlıyor ve güven verici bir edayla gülümsüyor– Bu esnada rahatlayın ve olayı büyütmeyin ve Dr Janseni ofisinize döner dönmez arayın. Tamam mı? Omzunu sıvazlıyor.

Bu sinsi şey Barnarda inatla yapışmış gibi görünüyor, cüzzam gibi yiye yiye ilerliyor, derisinin altında, kas ve tendonlarına işleyerek, yiye yiye vücudunda ilerlemek için patikalar arıyor, kemiklerine ve iliklerine, kanına işliyor ve yavaş yavaş beynini yiyor ve vücudunun en iç kısımlarında başlayan bir kanser gibi açgözlü hücreler kemik ve kas, doku ve tendonlardan geçerek, çiğneyerek ve tırmalayarak ilerliyor, ısırıyor, koparıyor, parçalıyor ama öldürmüyorlar; o lezzetli acı verici ve eziyet dolu yıkım sürecinin tadını çıkarıyorlar.

O gece oyunbozan baba müteessir benliğini ön kapıdan sürükleyerek içeri soktuğunda Barnardların malikânesinin yine tadı tuzu yoktu. Çocuklar onu görmezden gelirken ve karısı homurdanıp burası da ev mi diye mırıldanırken, *sotto voce*• verdiği selam halı tarafından yutuldu.

Tatlı alır mısınız, efendim?

Ha??? Ah, hayır, hayır. Teşekkürler. Hesap lütfen.

Adamın yüzünde insanın kalbini ısıtan öylesine bir gülümseme var ki! Ona bakan herkesin kalbi neşeyle dolabilir. Ayağa kalkıp, azıcık gerinip, boynunu çevirip, omuzlarını döndürüp, sallana sallana evinin yolunu tutarken halinden memnun hissetmeyi hak ediyor.

Sorununun ne olduğunu bulması aylarca sürebilir: yavaş ve daimi bir yıpranma. Ya da yavaş yavaş iyileşebilir ve biz

• İt.: Fısıldayarak. (ç.n.)

yine öğle yemeği yiyebiliriz. Kronik bir hastalığa yavaş yavaş teslim olmak. Ne kadar güzel.

Ama söz vermiştin, Babacım, söz vermiştin.

Üzgünüm tatlım ama kendimi iyi hissetmiyorum. Bu hafta sonu dinlenmem lazım. Başka bir zaman.

Ama geçen hafta sonu da öyle dedin.

Adam karısına yalvaran gözlerle bakıp, duruma ondan yana müdahale etmesini istiyor, karısı ise ona kafa karışıklığı ve kaygıyla bakıyor.

Sorun ne Harry? Aniden çok uzaklaştın. Bizimle olmak istemiyorsun hiç. Sen...

Bu doğru değil, Belinda. Kendimi iyi hissetmiyorum ve ben...

Bilmiyorum, Harry, birdenbire ailenle vakit geçiremeyecek kadar hastalanmış olman bana garip geliyor; sen hayatında bir günü bile hasta geçirmedin. Ağlamanın eşiğinde, hafiften titriyor, kollarını bedenine doluyor.

Ama, Belin... Ona doğru uzanıyor, Belinda geri çekiliyor.

Hayır, Harry, lütfen bana dokunma. Bu kadar "yorgun" olmak için ne yaptığını bilmiyorum ama yorgunluğunun bizimle vakit geçirmekten kaynaklanmadığını biliyorum.

Sana defalarca söyledim, geç saatlere kadar ofiste kalmak zorundayım çünkü işimi bitiremiyorum ve başka bir seçeneğim de yok.

Pekâlâ, seçiminin ailenle vakit *geçirmemek* olduğu ortada se...

(Aaa, evet, çocuklar: İki küçük kız... bir bakalım... evet, 5-6 yaşlarındalar ve boncuk ya da şeker ya da işte her neyse onun kadar tatlılar küçük kızlar, çok tatlılar.)

İki küçük kız geri çekiliyor, başları ve gözleri öne eğik. Küçük kız dünyaları tuğla tuğla parçalanıyor, sıvada çatlaklar ve yarıklar beliriyor, taş parçaları ufalanıp dökülüyor, acı çeken gözlerinden yaşlar sessizce dökülüyor, küçük kız kolları ve çeneleri titriyor, güvende hissetmek için birbirlerine sokuluyor-

lar zira Gökler ve bizzat Tanrı, annesiyle babasının kavga etmesini sağlayacak kadar kötü oldukları için onları cezalandırmak üzere bir şimşek gönderecek kesinlikle... Çaresizce, birbirlerine daha da sokuluyorlar, gittikçe daha da geri çekiliyorlar, Göklerin ve Yüce Tanrının gazabından kaçabileceklerini ümit ediyorlar ama ölümcül savaşa girişmiş olan sevgili anne ve babalarını izlerlerken ne yapabilirler ki ve bu şey nerede sona erecek kim bilir...

...Olay bundan ibaret Belinda, büyük bir sır falan yok ortada. Sadece çok bitkinim.

Durmadan "çalışacak" kadar yorgun değilsin ama!

Ahh, sana kaç kere söylemem gerekiyor; çalışıyorum çünkü basit bir işi yapmak bile çok zamanımı alıyor. Sana...

Her şey ortada! Hadi kızlar, eşyalarınızı toplayın.

Peki, Anne.

Küçük tatlı pastalar sırt çantalarını takıyor ve kapıya doğru yürümeye başlıyorlar ve babalarının yanından geniş bir yay çizerek geçiyorlar. Karısı evden çıkıp, Disneyland yolculuğuna başlamadan önce ona son bir ümitsiz bakış daha fırlatırken sevgili baba onları izliyor.

Soğukta dışarıda bırakılmış gibi mi hissediyorsun kendini Barnard? Haklarından mahrum bırakılmış gibi mi hissediyorsun? Daimileşmesine yardım ettiğin sistem tarafından işkence ve eziyet ediliyor gibi mi hissediyorsun? İnsanlar sürekli geri çevrilirlerse nihayetinde kendilerinin hakkı olan şeyleri, Amerika Birleşik Devletleri Meclisi tarafından tahsis edilmiş ve senin gibi pis herifler tarafından iptal edilen haklarını almaya çalışacak enerjiden yoksun kaldıkları gerçeğine dayanarak hesaplanan o etkili yıpratma canavarlığı tarafından... Ofisinde boy gösterip, benim gibi insanları yok etmek için dikilmiş olan o tuğladan binadaki yerini almak için gereken enerjiye daha ne kadar sahip olacaksın? Muhtemelen yakında bu sistem enerjini tükettiğin için seni saf dışı bırakacak. Ah ne kadar ironik, ne kadar şiirsel! Mücadele et Barnard.

Sabah yatağından kalkmak için, duş almak için, tıraş olmak için, bir şekilde elbiselerinin içine girmek için mücadele et ve sonra arabanla işe gitmende ve suikastçılar sisteminde yerini almanda sana yardımcı olması için bir fincan kahve içebilecek kadar vaktin olmasını ümit et. Muhtemelen kendi ipini kendin çekeceksin. Muhtemelen sadık karının ve küçük şirin kızlarının bir daha dönmemek üzere evden çıkıp gidişlerini izleyeceksin. Delirmiş bir halde karının ailesiyle yapacağın telefon konuşmalarını düşün, tek bir kelime için yalvarışını. Düşün. Onlar Disneylande ve bağırış çağırış, kahkaha dolu eğlenceli bir güne doğru ilerlerken sen işini bitirmek için debeleniyorsun; geçen hafta bitmiş olması gereken ama işte burada masanda seni bekleyen işini... o iş seni bekliyor Barnard. Başka bir gaziyi hakkı olan imtiyazlardan marum bırakma fırsatı uçup gitmeden oraya gitsen iyi olur.

Adam, Bay Barnardın müşkül durumundan o kadar etkilendi ki eve geldiğini bile fark etmedi henüz: ceketini dolaba asmış, kravatını çözmüş, yaka düğmesini açmış, elinde kumandayla koltuğuna yayılmış. Televizyon açık mı? Bilmiyor. Bunun hiç önemi yok; zira şu anda hiçbir şey onu bilinç düzeyine çekemez. Uzaktan kumanda dengede kalmasına, düşüncelerine odaklanmasına yardımcı oluyor gibi zira kumanda somut bir şekilde elinde olduğu sürece kendi dışında hiçbir şey aramıyor.

...Bir dakika... diyelim ki öldü... o zaman ne olur? Bütün bu eziyet sona erer. Ah hayır! Ölemez. Canlı kalmalı, kesinlikle. Sebep olduğu bütün acı ve sefaletin bedelini ödemeli. Böyle paçayı kolayca sıyıramaz. Canlı kalmalı. Adil olan bu. Bu dünyanın bir yerlerinde en azından adalete benzer bir şey olmalı. Barnard gibi insanlar kancadan kurtulmaya devam edemezler. Onlar neden hep serbest kalıyor da geri kalanlar, yani biz onların suçlarının bedelini kanımızla ödüyoruz? Evvet, biz ödüyoruz ama ancak bir ömür boyu acı çektikten sonra. Graziler Vakfının bize yardım etmek için yanımızda olması gereki-

yor ama bunun yerine bizi hayal kırıklığına uğratmak için bu sistemi kullanıyorlar ki hakkımız olan sosyal yardımları almaya çalışmaktan vazgeçelim... Bu arada, Barnard gibi insanlar sistemi mutlu mesut sürdürüyor, başvurmaktan vazgeçirdikleri her birimiz için daha yüksek puanlar ve maaşlar alıyor... Bugün git yarın gel, şu toplantıdan sonra bu toplantıdan sonra... defalarca Tanrım, nasıl böyle acımasız olabiliyorlar? Bir nevi mafya ya da kamyon şoförü gibi... Sırf onlar insanları öldürmekten çekinmiyorlar diye, yediğim yemek için daha fazla ödemek zorundayım, evet, vaziyet bu, onlara rüşvetlerini vermezseniz sizi öldürüveriyorlar, pat diye ve siz bu konuda ne yapabilirsiniz ki? Belediye Binasıyla savaşamazsınız. Ama belki belediyeyi yakıp yıkabilirsiniz. Ve belki Barnard sadece bu işin başlangıcıdır ve ölmeden yanmaya devam edecektir. Tanrım, ne olur ölmesin, lütfen bırak uzun, upuzun bir hayat sürsün, lütfen, onun kancadan bu kadar kolay kurtulmasına izin verme! Hey bir dakika... evet... bu daha iyi bile olabilir. Ruhu sonsuz bir eziyet çekebilir. Belki cehennem ateşi gerçektir ve serin, rahatlatıcı su da hep erişilmeyecek bir noktadadır, alevler binlercemize işkence ettiği gibi işkence edecektir ona. Ailesi başta acı çekecek ama çok geçmeden üstesinden gelecektir bunun; evet, evet, karısı birkaç ay içinde tekrar evlenecektir ve o ve çocuklar onun var olduğunu bile unutacaktır. Ah ne güzel, ne kadar zarif bir şekilde moral bozucu! Ona musallat bile olamayacak, o ürkütücü hayalet numaralarını da çekemeyecek çünkü karısı onun var olduğunu bile bilmeyecek... Zaten ona nasıl musallat olacağını da bilemeyecektir; zira onun uzmanlık alanı gazilere musallat olmak, bizi mezara sürüklemek. Pekâlâ, dengini buldu; yalan atarak kurtulamayacağı bir başvuru bu, kum yiyip, kurtçuklara ev sahipliği yaparken, o iğrenç kurnazlığının ona yararı dokunmayacak. Acaba cenazesine gidip, son görevimi yerine getirmeli miyim? Ya, tabii; serserinin teki onu över, ben de dinlerim. Yok, hayır, ben almayayım. Ah hayır, bu habis herif kemikleriy-

le birlikte gömülmeyecek. Bunun icabına bakacağım. Evet, harika olurdu: İşkence ettiği bütün gazilerin listesini çıkar ve ölüm ilanının bir kopyasını gönder. Pahalı bir teşebbüs gerçi. Bütün o fotokopiler, zarflar, pullar falan. Evet, tabii ki aptalca ve tehlikeli bir şey aynı zamanda. Ciddi değilim. Ama yine de bunu düşünmek bile güzel, öyle değil mi? Hey, şuna bak, herhalde 11 haberlerinin sonu olmalı. Şimdiye kadar ateşi çıkmıştır. Gece yarısı kusacaktır. Defalarca. Karısı çok üzülecek, ambulans, doktor çağıracak, 911i arayacak, onu hastaneye götürecek, kafasını suya tutucak...

İşte, orada, televizyonu kapatmış, hafif adımlarla yatak odasına gidiyor, soyunuyor, sıcak bir duş almadan önce elbiselerinden özenle kurtuluyor. Yatakta gerindiğinde bedeninin kendi üstüne kapanacak ve neredeyse çözülüp gidecek kadar bitkin olduğunu aniden ve çok kuvvetli bir şekilde fark ediyor.

Belki de nasıl olduğunu öğrenmek için onu aramalıyım... Hayır, delilik bu!

Yan dönüyor ve çabucak uykuya dalıyor, sadece masumların tecrübe edebileceği sessiz ve rüyasız bir uyku çekiyor. Sabah, uykuyu yavaşça ve rahatlamış bir halde ardında bırakıyor ve sırtüstü uzanarak bülbüllerin şarkılarını dinliyor, gülümsüyor, sonra da doğrulup banyoya gidiyor. Aklında ya da bedeninde telaştan eser yok. İçinde hareket ettiği hava bile hafif ve şefkatli; bedenini okşuyor ve yatıştırıyor ve onu tatmin edici bir gün vaadiyle selamlıyor.

...Doğru, şimdi arayabilirdim... ama acelem yok. Yani şimdi de arayabilirim, birkaç dakika bekleyebilirim de. Hmmm, güzel bir sabah. Belki mahallede bir yürüyüşe çıkarım. Neden olmasın...

Ah evet, çok hoş. Kuşlar bunun keyfini sürüyor. Çimlere yayılmışlar. Vay be, ne acayip şey! Bunu sadece ardıçkuşlarının

yaptığını görmüştüm. Sıçrayıp duruyorlar ve birdenbire bam; gagalarını toprağa batırıyor ve bir kurtçuk çıkarıyorlar. Acaba bunu nasıl yapıyorlar? Kurtçuğu gerçekten görüyorlar mı? Bam, diye. Diğer kuşlar sadece toprağın yüzeyini gagalıyorlar, tohum falan topluyorlar sanırım. Kurtçuk yiyen tek kuş türü ardıç olamaz. Belki de kurtçukların sayısı azdır ve bu yüzden çok fazla kurtçuk yiyen kuş yoktur. Bu sabah kuş sesi bir hayli fazla. Ama bülbüller çok güzel. Hey dikkat et! Seni gidi aptal sincap, az daha ölüyordun. Şoför onu görmedi bile. Az daha kendini arabanın altına atacaktı. O ağaçta kalsan daha iyi olur dostum. Aşağısı güvenli değil. Şu alakarga peşindeydi kesin. Yuvasına çok yaklaşmış olmalı. Alakargalara bulaşma sincap. Katil onlar. Gagalaya gagalaya öldürürler seni. Doğa hakikaten bir garip. Güzel bir sabah, kuşlar ötüyor ve bir yandan da her türlü didişme devam ediyor. Buralarda küçük bir yaratık olmak güvenli değil. Ama gül fidanları çok hoş. Ağaçlar da öyle. Yüzyıllardır buradalar. Onlar da saldırıya uğruyor ama. Her şey er ya da geç yok oluyor. Ben bile yok olacağım. Acaba ne zaman? Çok kısa bir süre önce burayı hemen terk etmek istemiştim; inanabiliyor musunuz buna??? Nasıl bu kadar köşeye sıkışmış hissettim kendimi o şey karşısında... şey... beni köşeye sıkıştıran her neyse onun karşısında? Hayatın kendisiydi. Özel bir şey değildi. Trajik bir travma falan yoktu ortada. Hayatın kendisiydi. Amaç yoktu. Yataktan kalkma zahmetine katlanmak için, başka bir gün daha geçirmek için hiçbir sebep yoktu. O kadar ölü hissediyordum ki kendimi!.. Böyle bir sabahta bunu tahayyül etmek zor... imkânsız. Hayat tatlı, kıymetli, tadına varılması, üzerine titrenmesi, yaşanması gereken bir şey. Evet, doğru, yaşanmalı. Bu sese kulak verelim: Hayat yaşamak için... Ne fark eder ki... Hava güzel kokuyor. Trafiğin bile rahatlatıcı bir sesi var. Yeni biçilmiş çimenler. Güzel çiçek öbekleri. Güneşin altında parıldayan fıskıyeler. Çok hoş. Havada süzülen pus. Kuşlar için küçük su birikintileri. Gerçekten güzel. Su. Ahhhh... Şimdi aramama gerek yok.

Zamanım var. Zamanı bilmeme gerek yok. Eve gittiğimde birkaç işi hallederim. Ne zaman istersem arayabilirim. Tamamen bana kalmış...

Hep eğlenip hiç çalışmamak insanı parasız bırakır. Bütün bu yıllar boyunca bilgisayarlarla çalıştım ve internetteki diğer bilgilerden hiç haberdar olmadım. Elbette duydum; ama... neyse her şey burada. Meçhul. Masumları korumak için isim değiştirmek falan yok. Hatırlanması gereken garip ses kombinasyonları yok. Polis ya da hırsızlar, 007 ya da Austin Powerlar yok. Ah, seni seviyorum tatlı bebeğim. Hayatımın aşkı. Bana karşı o kadar iyisin ki. Bu sabah benimle olmalıydın. Bayılırdın. Güzel bir gökyüzü. Çok sıcak değil; senin için yeterince serin. Ağaçlar ve fidanlar filizleniyor. Bir sürü çiçek. Kuşlar, kuşlar, kuşlar. Belki seslerini duymuşsundur. Hiç durmadılar. Sayısız güzel renk... Evvet, aptal bir sincap bile vardı. Kahrolası az daha tekerleklerin altında kalıyordu. İnanabiliyor musun buna? Bir alakarga onu kovalıyor, cıyaklayıp vıyaklıyordu. Gerçekten delirmişti. Alakarganın yuvasına fazla yaklaşmış olmalı. Zavallı sincap hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordu: araba mı yoksa alakarga mı? Bu projeyi bitirdiğimde sana bir ziyafet çekeceğim. *Louvre* CDsini takacak ve senin bir süre gezinmene izin vereceğim. Çok fazla zamanımı almayacak...

Gerinmek iyi geldi. Verimli bir sabah. Evvet, çok iyi. Acaba saat kaç? Ah hayır, saate bakmamı sağlayamayacaklar. Bu oyunu oynamıyorum. Aramaya ne zaman karar verirsem o zaman arayacağım. O zaman ne olduğunu öğreneceğim. Belki. Kahretsin, yolda düşüp ölmüş olabilir ve onlar da hiçbir şey bilmiyordur muhtemelen. Pekâlâ, neyse, ofisindekilerin herhangi bir şey bildiğine dair bir garanti yok. Evet, bu kesinkes doğru: hiçbir şey hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Bir avuç manyak Rus gibiler. *Nyet*.* O piçlerin tek bildiği bu: *Nyet*. Saat

* Rusça'da "hayır". (ç.n.)

kaç? *Nyet*. Lavabo ne tarafta? *Nyet*. Kravatın güzelmiş. *Nyet*. Tek bildikleri bu. DCden bütün eyaletlere kadar: *Nyet*, *Nyet*, *Nyet*. Size saatin kaç olduğunu söylemezler. Delilik bu. Hayır, değil. Delilik kontrol edilemez bir şeydir. Hayal kırıklığına uğratmak ve sakatlamak için kasten yaratılmış ve sürdürülen bir şey bu. Delilikten kaynaklanan bir gevşeklik değil bu. Sorumluluğun elden bırakılması da değil. Onlar bir canavar yaratmış değil; *onların kendileri* canavar. Acıyla dolu her saniye, parçalanan her hayal, mahvedilen her hayat onların planının bir parçası. Bunu yaptılar. Hâlâ yapıyorlar. Kendileriyle nasıl yaşıyorlar? Aileleri onlarla nasıl yaşıyor? Ne tür çocuklar yetiştirecekler? Katliamcı katiller mi? Yoksa sadece sineklerin kanatlarını koparacak çocuklar mı? Bu dünyayı anlamıyorum. Çok fazla kontrol sahibi olan o kadar çok çürümüş, kötü insan var ki. Nasıl oluyor bu? Neden oluyor? Barnard ismini duymuş olan kaç kişi vardır? Eichmann gibi bir şey değil bu. Ama ne fark eder ki? O da o kadar kötü. Her şey o kadar, iliğine kadar çürümüş ki... Sadece benim gibi insanlar biliyor onun adını. Ve lanetliyorlar. Bu mazur görülemez aşağılık böcek tarafından kandırılan, saldırıya uğrayan ve kovalanan insanlar. Onun gaddarlığı yüzünden eşiğin öbür tarafına itilmiş olan, hayatlarını Gaziler Vakfı Akıl Hastanesinin bir koğuşunda harcayan kaç kişi vardır kim bilir?.. Ağızlarından salyalar akıyor, sonsuza dek Barnardın yarattığı dehşetle yaşamaya mahkûm edilmişler, kırılgan zihinleri savaşın dehşetiyle baş edebiliyor ama savundukları hükümetin sadece onlara sırtını dönmekle kalmayıp, onları sahte ümitleri besleyen yalanlarla taciz ettiğini kabul etmesini hazmedemiyorlar, ki bu aslında Barnardın seve seve icra ettiği ve daimileştirdiği bir işkence sistemi... Halihazırda kaç kişi pes etti ve öylece yere yatıp öldü ya da zaten almış olmaları gerekeni bir gün alacaklarını ümit ederek kendilerini ve ailelerini doyurmak için mücadele etti acaba? Ama nihayetinde onlar da yok edildi... Ah, sen var ya, çürümüş orospu çocuğunun tekisin; başka bir insana nasıl

böyle davranabilirsin... onlar sana hiçbir şey yapmadılar ama sen onlara işkence etmekten zevk alıyorsun... ah, umarım cehennem diye bir şey vardır da sen de orada kızarırsın... Hassiktir! Çürümüş piç kurusu... Harika hissediyordum ve şimdi o beni zehirliyor... Ne olup bittiğini göreceğiz.

Bay Barnardın ofisi.

Şey... Bay Barnardla konuşmak istiyordum.

Öğle yemeğine çıktı. Bir mesajınız var mıydı?

Hayır... hayır, sorun değil. Sonra tekrar denerim.

İşyerinde... öğle yemeğine çıkmış... çok hasta olamaz... hımm... hasta bile olmayabilir... acaba...

Belki gerçek anlamda yemiyordur. Olabilir. Güneşin altında oturuyor ya da salonda uzanıyordur. Evvet. Hiç yemiyordur. Belki de tuvalettedir. Kesinlikle. Olabilir. Sekreterine tuvalette bir saat geçireceğim diyecek değildi ya zaten... Dün söylediğim gibi, en iyisi onun hâlâ yaşıyor olması. Bu bir duaya verilen cevap olabilir. Evet. Evet. Ah ulan ah, böyle olduğunu biliyorum. Her şey yerine oturuyor. İliklerime kadar hissedebiliyorum bunu. Evet. Evet. Evet. Teşekkürler Tanrım. Her şey yerine oturacak. Süreç devam ediyor. Şu anda. Evet. Kahretsin, çok açım. Belki Barnard yiyemiyordur ama ben yiyebiliyorum. Haha, keşke burnunun altına biraz salamura ringabalığı tutabilseydim. Ah, en iyisi ne olurdu biliyor musunuz? Biraz istiridye. Güzel, gri, ince istiridyeler. Kabukları içinde hafif hafif sallayın onları. Tanrım, gerçek bir şaheser! Haha, istiridyeleri bir dana beyninin üstüne koyun, istiridyelerle birlikte kıpırdaşan bir kâse dolusu güzel beyin... Öggh, kusacağım şimdi! Unutun bunu. Sanırım bu işi basit tutmalı, biraz yılanbalığı kızartmalı ve tavada kıvranışlarını izlemeliyim. Evvet, güzel ve basit. Ah, bazen berbat olduğumu düşünüyorum. Bunların ardından bir de sıcak çikolatalı meyveli dondurma servis edin. Ah efendim, çok acımasızsınız! Olabilir. Ama bu beni yemekten alıkoymayacak. Kararlar, kararlar. Burada mı bir şeyler hazırlayıvereyim yoksa dışarı mı çıkayım? Biraz hu-

zursuzum. Şarküteriye yürümek iyi gelirdi aslında. Rahatlatıcı. Hava hâlâ çok sıcak değil. Evvet. İyi fikir. Dâhiyane. Pekâlâ, harekete geçme vakti.

Ve en nihayetinde hayal kırıklığı ve ruhsal çöküntüyü üzerinden attı ve bir kez daha gün ışığı ve ışığa kavuştu. Böyle bir adamın muvaffak olmaktan başka bir şansı var mı? Bütün teşebbüslerinde muzaffer olmaya yazgılı değil mi?

Sıcak pastırma mı yoksa döş mü? Kararlar, kararlar. Canım ne istiyor? Ne olursa. Burada yemek taze. Bugünlerde ne kadar dikkatli olsam azdır. Ortalık salmonella ve E.coli kaynıyor. Sanırım peynir ve avokado alacağım. Evvet. Kulağa hoş geliyor. Üstüne bir de buzlu çay ve günün bana sunacağı her şeye hazırım. Getirin günü karşıma. Hayır. Devlerle ilgilenmiyorum. Hımmmm, evvet, palyaçolar olabilir belki. Duruma uygun düşebilirler. Tabiri caizse, tam da doktorun tavsiye ettiği gibi. Sadece gün ve günün getirdikleri. Göreceğiz. Belki daha sonra. Eğer canım isterse. Bana kalmış. Belki bütünüyle değil, tabiri caizse, o sıkıcı hikâyenin tamamı değil ama eylemler benim hâkimiyetimde. Sonuçlar... pekâlâ, birçok faktöre bağlı olarak, temel sağlık, bağışıklık sisteminin güçlenmesi, ah evvet, stres ama kesinlikle vicdan azabı değil. Barnard için sorun değil... onların hiçbiri için sorun değil... onların ben taa... hayır. Kesinlikle. Onların insanlıktan nasibini almamış olması yüzünden sinirimi bozmayacağım. Öğle yemeğimin, günün, kuşların, arıların ve diğer şeylerin tadını çıkaracağım ve eğer bu öğleden sonra canım aramak isterse telefonu kaldıracağım, numarayı çevireceğim ve dostumuzun ne âlemde olduğunu göreceğim. Her şey bana kalmış. Şu anda bu sandviçi yavaş yavaş yiyeceğim ve şu kızıl saçlı garson kızı seyredeceğim. Kesinlikle dâhiyane. Acaba bunu ilk kim akıl etmiş... Zekice. Garson kızların minicik etek giymesini... Bir masanın üzerine doğru her eğildiklerinde insan cenneti düşünüyor.

Aslında o kadar da fazla bir şey görmüyorsunuz; şort giyildiğinde gördüğünüzden daha azı söz konusu. Ama o işaret. Beklenti. Çok azcık daha eğilse. Leziz. Kesinlikle leziz. Evet, sandviç de öyle. Ama burada yemekten daha fazlası söz konusu. Asıl meseleden bahsediyoruz burada. Yemekten daha önemli şeyler var. Açlıktan ölmüyorsanız tabii. Ama yemek düşüncesinden daha büyük açlık yaratan başka şeyler de var. Karnınız tok olduğunda.

Aslında gayet iyi bir sandviç. Oraya daha sık gitmeliyim. O sandviçi ne kadar sevdiğimi unutup duruyorum. Soğuk çay da harika. Şehrin en iyisi. Akşam yemekleri de gayet iyi. Belki yarın tekrar giderim. Hayır, saate bakmak ya da bakmamak zorunda değilim. *Ben* bunu kesinlikle büyük bir mesele haline getirmeyeceğim. Saatin kaç olduğunun önemi yok Arayacağım ya da aramayacağım. *Bana* kalmış. Öncelikle, birkaç işimi daha halledeyim, sonra istediğimi yaparım.

...Evvet, peki, zor bir şey bu. Bu kadar çok sorun beklemiyordum. Boktan bir sorun ama yine de... Belki şöyle yaparsam...

Bugünlük bu kadar yeter. Kötü bir gün değil. İşler gayet tıkırında. Tanrım, gerinmek iyi geliyor...

Bay Barnard, lütfen.

Üzgünüm, bugün erken çıkmak zorunda kaldı.

Ha... Yarın sabah gelecek mi?

Geleceğini söyledi. Ama doğrusunu isterseniz o kadar da iyi görünmüyordu. Emin değilim...

Ha... anlıyorum.

Mesaj bırakmak ister misiniz?

Hayır, sorun değil. Teşekkürler.

Evet, teşekkürler... teşekkürler, teşekkürler, size milyonlarca, milyonlarca kez teşekkür ederim... Kulaklarıma ulaşan ne hoş müzikti o öyle: O kadar iyi görünmüyordu. Acaba ne ka-

dar kötü görünüyordu? İshal? Eve ulaşana kadar her şey berbat olmuş olabilir.

Evvet! Evet! Umalım ki öyle olsun. Zavallı köpeğe atma suçu. Elbette köpeği var. Bu tiplerin daima bir köpeği olur. Bahse girerim, Barnardın da vardır... Selam kocaoğlan, nası gidiyo... Oyy, oyy, ay dur şu göbeğini bir kaşıyayım... Evet, bırak da *senin* göbeğini *ben* kaşıyayım, canavarın göbeğini, seni orospu çocuğu! Eğer herhangi biri köpeğine senin bize davrandığın gibi davransaydı onları öldürürdün, onları hemen oracıkta öldürürdün. Evet, bu canavarlar böyledir; köpeklerini severler, insanlardan tiksinirler. Hayatlarımızı sefil ve olanaksız kılmak için yollarını değiştirirler ama köpekleri, ah onlar her şeyin en iyisine sahip olur. Kaç insan böyle muamele görmek için can atardı acaba? Milyonlarca! Sadece bu ülkede milyonlarca. Peki ya bütün dünyada? Tanrım, hasta bunlar... çok kötüler... Bu ülkede milyonlarca çocuk yatağa aç giriyor, tabii yatakları varsa. Bu herifin köpeğine harcadığı para o çocukları bir ay doyururdu... Ahh, ne faydası var ki, bırak gitsin, siktir et! Acaba o herife sorunun ne olduğunu, yani ne anlamda hasta olduğunu sorsamıydım? Eğer sorsaydım bunu garip karşılayabilirdi. Evvet. Barnard baş belalarının kralı olsa bile, ishal mi oldu ya da öğle yemeği tatilini tuvaletteki tahtında mı geçirdi diye soramazdım.

Güzel bir gün daha. Hımmm, acaba aynı bülbül mü bu öten? Ne yemeyi severler acaba? Evcil hayvan dükkânı. Belki daha sonra giderim birine. İspinozlar da güzel. Bakalım aynı şeyleri mi yiyorlar. Pekâlâ... harekete geçme vakti.

Sıcak bir duş gibisi yok. Ne icat ama. Uygarlığın en güzel hediyelerinden biri. Sıcak duş, soğuk durulanma. Yazın her zaman. Bazen de kışın. Havluyla çevik bir kurulanma. Gitmeye hazırım. Yazın harika tarafı saçınızın açık havada kuruması. Ahhh, harika bir şey bu. Tarzan saçını açık havada kurutuyordu. Duş yerine şelaleler, küvet yerine göl ve ırmaklar. Şu tim-

sahlara dikkat edin.. Anatominizi kesinlikle değiştireceklerdir. Haha, sevdim bunu: anatominizi değiştirirler. Sizi çiğneyip küçük parçalara ayırırlar. Şelalenin tepesinde, etrafı gözetleyip, entrikalar çeviren birileri vardır mutlaka. Şu Bwanalardan bazıları neredeyse Barnard kadar kötüydü. Yerliler Tarzanla takılmaktan daha iyi şeyler biliyorlardı. Tarzan kötü bir herifti. Aslanlar, gergedanlar karşısında sadece o ve bıçağı. Harika bir çatı katı ve asansör. Brooklynde uzun süre hayatta kalamazdı. Teşhircilikten yakalanırdı. Ben Tarzan, sen Yargıç. Evet, kesinlikle doğru ve bunun için altmış gün yatacaksın. Bir dahaki sefere Beau Brummel gibi giyinmeyi dene. Bir sonraki vaka! Hey bir dakika, Tarzan ilk hippiydi. Barış ve Aşk, Tarzan. Hayır, şimdi değil. Daha sonra ara. Çok vakit var. Evet, doğru. Kesinlikle. Her şey bana bağlı. İster şimdi ister sonra ararım. Korsan Jenny biliyordu. Bülbüllerden duşlara, Tarzana, Korsan Jennyye. Kusursuz bir anlam çizgisi. Güzel bir gün ve her şey anlamlı. Haha, anlamsız şeyler bile anlamlı. Neyse ki kimse dinlemiyor. Midemi dinliyorum. Şarküterideki kahvaltıdan bu yana epey zaman geçti. Evvet. Eline bir kâğıt al. Rahatla. Elbette telefona bakabilirim. Günün geri kalanını burada durup gözlerimi telefona dikerek geçirmeyeceğim. Ne zaman istersem.

Ah, şu havayı hissedin. Güzel kokuyor. Sigara niyetine Tarzanın muz kabuklarını içtim herhalde. Ama güzel kokuyor. Belki kuşlar da aynı kabukları yiyordu. Havayı seviyorlar. Kıçları havada şakıyorlar. Hava cildimde hoş bir his uyandırıyor. Yürümek insana yaşadığını hissettiriyor. Bacaklar hareket ediyor, ayaklar bir yukarı bir aşağı... ve ileri doğru... kalp atışları ve ciğerler havayı içeri çekiyor... ve dışarı duman ve kirli hava ve diğer kirlilik çeşitlerini bırakıyor. Bizi canlı tutuyor bu. Bedenlerin zehre ihtiyacı var. Zehir olmazsa gerilemeler baş gösterir. Toksinsiz hava bir katildir. Yaşadığımız yerleri Hunzayla değiş tokuş etseniz ikimiz de anında ölürüz. Bununla başa çıkabilirim. Bu hava, kirlilik yok; kristal kadar temiz hava

ve kayısı tohumları. Hayır, teşekkürler. Füme balık ve krem peynirli baget bile yok. Buna hayat denmez. Pizza. Sigaraböreği. Sütlü kahve. Ben uygarlığı tercih ediyorum. Ben uygar bir adamım. Uygarlığın ürünüyüm. Üyesiyim. Destekçisiyim. Savunucusuyum. Propagandacısıyım. Uygarlığın basit ve esrik hazzı... Böyle olmasını seviyorum: havayı ve güneş ışığını etrafımda hissediyorum, yürümekten ısınmış kanımın yarattığı hissi seviyorum, kapıları ittirerek açıyorum ve serin havayı hissediyorum, yemeğin kokusunu alıyorum, hımmmmm, gürültülü konuşmaları duyuyorum, koşuşturmacayı görüyor ve hissediyorum. Ahh, uygarlık, seni kucaklıyorum!

Bir kişi mi?

Evet, sadece bir kişi.

Sipariş vermek ister misiniz?

Evet. İki yumurta, patates kızartması, susamlı ekmek ve bir fincan sütlü kahve.

Yumurtalarınızı nasıl istiyorsunuz?

İyi pişmiş. Doğrudan gözlerimin içine bakıyor... Güzel bir gülümsemen var.

Teşekkürler. Mevye suyu ya da meyve ister misiniz?

Hayır. Hayır, teşekkürler.

Kahve hemen gelsin mi?

Evet, lütfen.

Hemen geliyor.

Bildik manşetler. Hey, iyi bir haber var: Dodgers yine kaybetti, üst üste üçüncü kez, 7 maçtan 5ini kaybetmiş oldu. Bugün bir gazete almam gerektiğini biliyordum. Ah, harika; 9. devrede iki puanlık bir koşu sayısını kaçırmışlar. Bu herif buna şaşırmış görünüyor. İşte bu harika. Bu sabah alabildiğine mutlu hissediyordum kendimi fakat şimdi daha da iyi hissediyorum. Ne kadar iyi hissedebileceğinizin bir sınırı olmadığı anlamına mı geliyor bu? Belki de patlayana kadar daha ve daha da iyi hissediyorsunuzdur? Hiç duymadım böyle bir şey. Her zaman bir şeyler araya girer. Sonra her şey mahvolur. Hiç-

bir zaman aşırı iyi hissetmezsiniz. Belki de bu deliliktir. O kadar iyi hissediyorsunuz ki zihniniz patlıyor. Bununla başa çıkamam. Peki, nasıl oluyor da daha ve daha da kötü hissedebiliyorsunuz? Ne kadar kötü hissederseniz hissedin, hep daha kötü hissedebilirsiniz kendinizi. İğrenç bir kumpas. Bazen kendinizi ortaya koyabiliyorsunuz. Evvet. Ve zıplıyorsunuz. Sorunu görüyor ve ne yapacağınızı biliyorsunuz. Hayatın size karşı adil olduğunu hissediyorsunuz. Kötü hissediyorsunuz ve her şey aklınızı kaybedene kadar kötü gidiyor. İyi hissediyorsunuz ve her şey yolunda gidiyor AMA aklınızı kaybetmek zorunda değilsiniz. Hayatın sizi yine aşağı çekmesine izin vermek zorunda değilsiniz. Evet, böyle. İnsanlar ileri ve geri, yukarı ve aşağı zıplarlar, iyi hissederler, kötü hissederler çünkü hayatlarındaki sorunu gerçek anlamda teşhis etmemişlerdir, kendi varoluşlarının efendileri olmaktan ziyade hayatın kuklalarıdırlar. İşte burada hata yapıyorlar. Hayatın onları aşağı düşmekten başka bir seçeneğin olmadığı noktaya kadar yukarı taşımasına izin veriyorlar ve sonra poff! Kalkütanın Kara Deliği. Çukurlar. Denge yok. Aşırılıklardan kaçın. Aşırılık sorun. Denge çözüm. Evet. Ah, kesinlikle, Evet! Sorunu ortadan kaldırmak için bütün gerekli adımları at. Türü ne olursa olsun. Hayvan, bitki ya da mineral. Hayat trilyonlarca bireyden oluşuyor. Bazıları aşırı dengesizlik yaratıyor. Çoğumuz da kıyısından köşesinden biraz... Hey, her şey dengeleniyor. Ama herkeste değil. Bazıları bütün kabul edilebilir sınırları aşıyor. Sorun bu. Evet. Evet, tabii ki. Bunun düzeltilmesi lazım. Yazgısı dengenin sağlanmasına yardım etmek olan az sayıda insan var. Çözümün bir parçası olmaya ve feci bir şekilde "denge dışı" olanları ortadan kaldırmaya mukadder kılınmış kişiler. Bir cerrah gibi. Eğer enfeksiyonlu bir uzuv canlının bütün hayatını tehdit ediyorsa, o zaman o uzvun kesilmesi gerekir. Herkes bunda hemfikir. Hayat, bedeli ne olursa olsun devam etmek zorunda. Hayat bunu her zaman sağlar. Kimse bu iş için başvurmaz. Hayat onları görevlendirir. Muhtemelen hep-

si kabul etmez. Kim bilir kaç kişi? Bilemeyiz. Ben kabul ettim. Tam olarak. Tamamen. Hayata karşı sorumluluğumu yerine getireceğim.

Adam bir misyonu, halihazırda hızla ve büyük bir keyifle giriştiği bir misyonu yerine getirmek için atandığının ayırdına vardı. Odaklanmamız gereken gerçek bu. Katlanmış gazeteyi bacağına vura vura eve doğru yürürken omuzlarının büründüğü ifadeye bakın. Ne kayda değer bir enerji ve kasıntısızlık!.. Yürüyüşünün doğası büyük bir alçakgönüllülüğe işaret ediyor. Evine giriyor ve gazeteyi kanepeye fırlatıyor, bir an için telefona bakıyor, sonra kafasını sallıyor.

Daha sonra. Çok erken daha. Orada olması ya da olmaması hiçbir şeyi ispatlamıyor. Daha sonra tekrar aramalıyım. Kötü fikir. Hattın diğer ucunda yine aynı ses. Defalarca arayan aynı sesi tanıyacaktır. Şüpheli bir şey yapma. Olağandışı bir şey yapma. Bana rehberlik eden yüce düzen ile uyum içersinde kalmalıyım. Şimdi, daha önce ne düşündüğümden emin değilim. Meşru olduğunu mu? Evet. Kesinlikle. Evet. Şüphesiz. Gerekli olduğunu biliyordum. Fena bir halde gerekli olduğunu. Bir insanın birçok insana yaptığı kötülüğü nasıl dengeleyebilirsiniz? Kesinlikle: Meşru! Gerekli! Vicdan azabı yok. Suçluluk hissi yok. Gerekeni yap. Peki ya şimdi??? Bilmiyorum. Bir şey değişti. Ne... ya da nasıl olduğunu bilmiyorum. Pek değil. Farklı hissediyorum... biraz. Ama iyi bir his bu. Şimdilik yeterli. Gerçekten neler olup bittiğini bilmek için daha çok erken. Ama bir şey içimi kemiriyor. Dilinizin ucundaki bir şey gibi. Bir şey benim bir şeyi bilmemi istiyor gibi. Bana söylemeye çalışıyor. Kokusunu alabiliyorum. Tadını alabiliyorum. Biraz daha hafiflemiş hissediyorum. Tuhaf. Bir şeyi yitirmiş gibi hissetmiyorum. Aslında... evet, bir şey eklenmiş gibi. Ah, ah, ah! Delilik bu! Hayır, değil. Gayet aklı başında hissediyorum. Nasıl olabilir bu? Nasıl olur da aklı başında hissedebilirim. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Aklı

başında. Bu ne anlama geliyor? Çok doğru geliyor kulağa ama. Aklı başında hissediyorum. Çok basit gibi. Heyecan verici... ya da tuhaf gibi olan bir şey yok. Aklı başında. Ürkütücü. Eğer aklı başında hissediyorsan kafayı yemişsindir, öyle değil mi? Aklı başında. Daha önce hiç düşünmemiştim bunu. Şimdi düşündüğüm için de bir anlam ifade etmiyor. Aklı başında hissetmek nasıl olur da delirdiğiniz anlamına gelebilir? Tamam, tamam. Bu kadar saçmalık yeter. Eğer bi... Webster. Evvet. O biliyordur. Bir bakalım... pekâlâ, şimdi bakıyoruz... aklan, aklanmak, aklı... aklı... akı bulunan. Hey, kimin aklına gelirdi? İlginç. Pekâlâ, aklı başında, hasta olmayan: SAĞLIKLI, akıl durumu sağlam, kendi eylemlerini öngörme ve değerlendirme yetisine sahip. Eğer aklı başında hissediyorsanız ortada kafayı yemiş olmanızla alakalı hiçbir durum yok demektir. Bu kelimenin neden aklıma geldiğini hâlâ bilmiyorum. Görünen o ki bir eksiklik hissettim. Ne gibi??? Bir bakalım... eksik olan ne... elbette, histerik değilim. Evvet! Aklı başında. Histeri yok. Kendi eylemlerimi öngörme ve değerlendirme yetisine kesinlikle sahibim. Evet, bal gibi de sahibim. Kesinlikle. Histeri yok. O zaman... haha, çok komik. Aptallık bu. Aklım başımda mı acaba diye düşünerek harcadığım bütün o vakit. Kesinlikle, gayet keçileri kaçırmış gibi hissediyordum. Bunu başaracağım. Histeriye kapılmak yok. Kesinlikle. Kimliğimi gizli tutmalıyım. Bu son derece önemli. Ego patlaması yok. Katil. Bir şeyi kanıtlama ihtiyacı içersindedir. İntikam. Gerçek bir tuzak. Dünyanın ne yaptığımı bilmesine izin vermek. Histeri. Ölüm. Aptalca. Gerçekten aptalca. Kendini intikam için feda etmek. Parçalar yerine oturmaya başlıyor. Evet. Tamam... Evet... şimdi daha kolay görünüyor. Neredeyse kontrolümden çıkıyordu. Hımmm... Tuhaf. Her şey tuhaf. Ama çok doğru gibi bir yandan da. Evet... Evet, oluruna bırak. Bırak o sana gelsin. Zorlamak histeriye yol açar. Kendisi gelecek. Derinden hissediyorum; anlamam gerektiğinde anlayacağım her şeyi. Çalışmaya başlamak için

iyi bir zaman. Evet, tatlım, seni açma vakti. Evet, evet, evet, biraz çalışma ve sonra, belki de, bir telefon konuşması. Hazır olduğumda.

Off, uzun zamandır bu şeyin başında olmalıyım, omuzlarım ve boynum tutuldu. Ahh, döndüremiyorum... birazcık... oh be, şimdi daha iyi. Basıncı düşürme vakti. Bu makine bazen beni içine çekiyor sanki. Ne bileyim, bir yolculuğa çıkmışım gibi. Biraz dağıldım. Evet, doğru. Basıncı düşürmek. Yüzeye hemen çıkma. Ahh, daha iyiyim şimdi. Biraz şu bölgeyi, biraz bu bölgeyi esnet. Sanırsınız ki bilgisayar mühendisi değilim de atletim. Belki satranç oynarım. Bu heriflerden bazıları koşuyor. Ben yürümeyi tercih ederim. Acelem varsa, arabaya atlarım. Vav, saate bak! Bayağı zamandır buradayım.

Bay Barnard lütfen.

Bay Barnard burada değil.

Ha... yakında döner mi peki?

Korkarım, hayır. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?

Hayıır, korkarım yok. Kendisiyle gerçekten konuşmam gerekiyor. Ne zaman döner acaba?

Hiçbir fikrimiz yok. Hastanede kendisi.

Hastane mi? (hayır, hayır, şarkı söylemek yok, haleluya yok) Nesi var peki?

Emin değiliz. Besin zehirlenmesi olabilir.

Bunu duyduğuma (Tanrım, gülmek yok) üzüldüm.

Mesaj bırakmak ister misiniz? Belki başka biri size yardımcı olabilir.

Hayır, hayır teşekkürler.

Geri dönmesi uzun sürebilir.

Sürebilir, evet.

Ah evet, ah evet, sürebilir... sürebilir de sürebilir. Aaa, besin zehirlenmesinin nasıl gerçekleştiğini sormalıydım... Muh-

temelen o salaş kafede olmuştur. Sağlık Bakanlığı orayı kapatmalı. Belki onlara dava açar. Ya da vârisleri dava açar. Vârisler ve halefler, vârisler ve halefler. Ne gün ama, ne gün ama. Ah ne güzel bir sabah! Sabah ya da öğleden sonra, ne fark eder: Dodgers yine kaybetti, Barnard hastanede... Ah, mutlu günler gelip çattı yine!.. Hoopp, biraz sesimi kızsam iyi olacak, komşular bütün bu gürültünün nedenini merak edebilir. Parti için çok erken; birinin beni öldürdüğünü düşünebilirler. Ben kendimi öldürüyorum. O kadar harika ki...inanılır gibi değil, hiç inanılır gibi değil. Ümit ediyordum, ümit etmemeye çalışıyor ama ümit ediyordum, düşünüyordum, düşünüyordum ama bu, bütün beklentilerimin ötesinde bir şey. Bu kadar mutlu olduğum bir an daha hatırlamıyorum, bu kadar coşkulu, bu kadar... bu kadar somut... bu kadar heyecanlı... evvet, ne kadar da inanılmaz... o kadar heyecanlı ve huzurluyum ki... Bütün o çalışma, araştırma, hazırlık, idare ve inanılmaz korku... Ama işe yaradı. Her şey yolunda gitti. O kadar... o kadar... doğru, geçerli hissediyorum ki... Evvveett, geçerli!!! Her şey yerine oturuyor. Henüz ölmedi ama ne yaptığımı biliyorum. Başardım. Kültür işe yaradı. İşe yaradı. İstediğim zaman çoğaltabilirim. Belki de şimdiye ölmüştür. Kendimi Yunan Zorba gibi hissediyorum, dans ediyorum, olduğum yerde dönüyorum, işte bu benim, Zorba... evet... Geç-E-r-Li. Tanrılar gülümsüyor ve parıldıyor. Geçerli. Geçe... Hayır, bir dakika... bir dakika... evvet... evvet, sadece geçerli değil ayrıca onaylanmış biriyim. EVVET EVVET EVVET ONAYLANMIŞ! Vav, kanepeye yığılıp bir süre otursam iyi olacak; başım dönüyor, daireler çize çize dönüyorum. Bu kadar Zorba olmak yeter. Her şey yeter. BEN ONAYLANDIM! Evet! Elbette, hissettiğim şey buydu, dilimin ucundaki, tadını alabildiğim şey buydu. Ayy, sakinleşmeye başlasam iyi olacak. Histeri yok. Aklı başında. Ah, ne kadar kutsal! Elbette. Onaylanmış. Peki, peki, gevşe biraz... nefes al... nefes ver... nefes al... nefes ver... İşte böyle. Yavaşla. Yavaşla... Güzel. Hah, gazete. Kari-

katürleri hiç okumadım. İşte böyle. Sakin. Sadece nefes al ve ver. Evvet... Bir kutlamayı hak ediyorum. Gevşe. Gazete yardımcı olacaktır. Anlamsız gevezelikler. Sayfalarca. Lanet olsun! Haha, hakikaten komik. Ölüm ilanlarını okuyorum. Böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Ne kadar harika. Böyle bir şey yazamazdım. Kim inanırdı ki. Son derece klişe. Hiç yapmadım. İlk yaşlılık belirtisi diyelim buna. Ölüm ilanları. Sanırım kazandıklarını düşünmeyi seviyorlar Hâlâ burada diğerlerinin ölüm ilanlarını okuyorum. Evvet. Pekâlâ, bekleyebilirim. Hastaneyi de arayabilirdim. Daha sonra. Bana öldüğünü söylerler mi bilmiyorum. Sanırım ona geniş bir yer verirler. Övülecek kadar aşağılıktı. Etrafına da güzel bir siyah bordür çekerler. Belki de renkli. Mor bordür. Mavi harfler. Evvet, kenarlarda çiçekler ve kelebekler. Sümüklüböcek ve sülükler daha uygun olurdu. Hayır, ölünün ardından kötü konuşmayacağız. Neden zahmete gireyim ki? Sadece öldüğünü bilmem yeterli. Kaskatı ölü. Peki, kimler ölmüş? Hımmmm, tek bir isim bile tanıdık gelmiyor. Hepsinin ardında onları "seven" birileri kalmış. Koca, karı, çocuklar, köpekler, kediler, simsarlar... Ölüm ilanlarında bu kadar çok insanın birbirini sevmesi şaşırtıcı bir şey. Burada bunu yapmak diğer her yerde olduğundan daha kolay. Ardında bir köpek kalmış. Ölüm ilanının parasını kim ödedi? Hayvan Haklarını Koruma Derneği. Sevgiyle, Fido. Köpeği onu özleyecek. Umarım karısı –dulu– bunu kutlar. Mezar taşı bile olmaz. At bir çukura gitsin. Evvet... her eş, ölen kişiyi sever. Kesinlikle. Ama ya hayattayken? Onların tabutta yatan Barnarda tepeden baktıklarını ve seni seviyoruz dediklerini görebiliyorum. Ah, evet. Seni seviyorum. Kalbim pır pır pır, pat pat pat ediyor. James Early Jones havasında içten bir seni seviyoruma ne dersin? Bana uyar. Kendini kurban etme manyaklığı. Bazı kadınlar mezarına atlıyor. Sonuna kadar sadık. Ne gelenek ama... mahkûmiyet. Kocan öldü, öyleyse sen de yan kaltak, sen de yan! Dünya zıvanadan çıkmış. Öldüklerinde bile karılarını kontrol ediyorlar. Evvet, ölüm,

zorbalığı sürekli kılabilir. Şehitler yaratın. Zorbaları temizleyin. Ölüm bir eşitleyici değil. Büyüteç olabilir ama. Ölüme çok şey yükleniyor. İnanç sistemleri. Yaşam sonrası. Hokus pokus. Şimdi hep beraber, başkalarının hayatlarını kolaylaştırmak için cömertçe ve sınırsızca fedakârlık yapmış olan bu iyi ve asil insanın erdemlerini övelim. Kim, kim... hani nerede, nerede??? Şimdi ne hissediyorsun acaba? Ölüm şimdi çok davetkâr gelmiyor. Yaşamak daha iyi. İnsanların ağladıklarını duyuyor musun? Güldüklerini? Tabutun üstündeki toprağı? Çok gulyabanice. Ölü ölüdür. Pekâlâ, hayır, ölmedi... henüz. Yakında. Aceleye gerek yok. Koma, insanın canını yakar mı? Acısız gibi görünüyor. İlginç. Hayır, hayır bunu dilememe gerek yok. Sonucu adil olduğu gibi eylem de adil. Yeter. Hayat devam ediyor. Bundan sonra gelecek şeyler de adil olabilir. Yerine gelecek kişi adil olabilir. Mümkün. Artık bunun benimle bir alakası yok. Ondan ve işkenceden kurtuldum. Bana herhangi bir bilgi vermeyebilirler. Yine de arayabilirim... ama... Acaba bir insanı ne bu hale getirir? İnsanların başına bu denli sorun açmasına ne neden olabilir? Sanırım hiç önemsemiyor bunu. Şimdi biliyor mu acaba? Hiç farkına varacak mı? Öldüğünde öğrenecek mi? Hiç anlamı yok. Pekâlâ, eğer reenkarnasyon gerçekse. Nasıl işliyor bu şey? Bir cüzzamlı olarak mı geri gelecek? Göçüp gitti. Çan falan yok. Bir dondurma kamyonu olarak geri gel. Evvet... bir zamazingo olarak. Ah pekâlâ, bana her şey serbest. Gerçekten huzursuzlanmaya başladım. Meydanda yürüyebilirim. Etrafa bakarım. Cazip değil. Aniden miskinleştim. Halsizim. Bu da nerden çıktı be??? Çok yorgun ve yavaşım. Bir şey yemem lazım. Bu işe yarar. Canım yemek istemiyor aslında. Ama açım. Bir şeyler hazırlama ya da lokantaya gitme fikri imkânsız geliyor. Bu zahmete katlanmaktansa açlıktan ölürüm gibi bir hal. Kahretsin. Delilik bu. Gözlerim o kadar ağırlaştı ki... Ne bok yemeye böyle yorgunum? Daha bir dakika önce enerji yüklüydüm. Umrumda değil. Önemi yok. Kahretsin! Harika hissediyor-

dum ve bumm, kanepeden kalkamadım. Ağırlaştım. Bacaklarım bir ton çekiyor. Tanrım, kendimi vurmak istediğim zamanki gibi. Pekâlâ, fark büyük. Ama vücudumdaki his neredeyse aynı. Bu kadar üzgün hissetmek için hiçbir neden yok. Yersiz. Yine, göz açıp kapayıncaya kadar. Ama ruhsal çöküntü içersinde değilim. Tam olarak değil. Sadece miskinim. Sanırım pizza ısmarlayabilirim. Neden olmasın? Bir dakika içinde. Evvet. Dışarı çıkmaktan daha iyi. Evvet, kesinlikle, arayabilirim... sadece şimdi değil. Bir saat içinde falan orada olur. Hayır, elbette olmaz. Neler olup bittiğini öğrenmekten korkmuyorum. Ya öldü ya da yaşıyor... ya bana söyleyecekler ya da söylemeyecekler. Basit. Hayır, aramaktan korkmuyorum. Korkacak bir şey yok. Tanrım, büyük bir mesele değil bu. Çok saçma. Burada oturup aptal bir telefon konuşmasını tartışmak. Sanırım gerçekten acıktım.

Marios Pizza.

Merhaba. Orta boy bir pizza sipariş etmek istiyorum, ekstra sarmısaklı.

Ekstra sarmısak.

Evet.

Bu kadar mı; ekstra peynir falan?

Hayır. Sadece sarmısak.

Coke, Pepsi?

Hayır, hayır. Sadece pizza.

Anladım. Nereye gidecek?

626 Selby Caddesi.

20, 25 dakika.

İyi

Şimdiden iyi hissediyorum. Sanırım düşündüğümden daha da açım. Kendimi saate bakarken yakaladım bile. Ne saçmalık. Hâlâ elimde bu alet.

Gaziler Hastanesi.

Bir hastanın durumunu öğrenmek istiyorum.

Adı ne?

Barnard. Bay Barnard.

Bir dakika lütfen...

Aileden misiniz, efendim?

Hayır. Sadece arkadaşıyım.

Bay Barnard hâlâ yoğun bakımda.

İyi mi?.. Yani o?..

Elimdeki tek bilgi bu, efendim. Aileden biriyle görüşmeniz gerekiyor.

Ha, anlıyorum. Peki. Teşekkürler.

İyi akşamlar, efendim.

Pekâlâ, G.Ü.* Fena değil. Hayır. Hiç fena değil. Sıfır bilgi. Daha da iyi. Kritik değil. Tehlikeli değil. İstikrarlı değil. Hiçbir şey değil. İyiye işaret. Bu geceyi çıkaramayabilir. "Biraz şansla, biraz şansla, biraz filizlenen şansla." Yarın ararım. Belki daha erken. Göreceğiz bakalım. Bu konuda endişelenmeyeceğim. Kafeye git ve kulak misafiri ol. Ne olup bittiğini onlar biliyordur. Onun departmanından biri biliyordur. Sır falan yok orada. Vav! Evvet! Belki de kafe kapanmıştır. Mümkün. Besin zehirlenmesi. Gidip bir bakabiliriz. Burada yemesek iyi olur. Eğer burada besin zehirlenmesi geçirdiyse. Güvenli bi... Hey, pizza.

Pekâlâ... hani derler ya, yeni bir gün, yeni bir ümit. Ve balık baştan kokar. Evet. Tam bir fiyasko. Ama bugün değil. Ah, bugün. Burada. Peki şimdi ne olacak? Şimdi kalkıp, işeyeceğim, sonra duş yapacağım, sonra... sonra ne olacağını göreceğiz. Pekâlâ, hâlâ buradalar ve hâlâ şakıyorlar. İyi bir gün olmalı. Rüya gördüğümü sanmıyorum. Yenilenmiş hissediyorum. Şahane. Sakalar cıvıldayarak *basso continuo*yu söylüyor, bülbüller melodiyle birlikte uçuyor. Hey, bak bu güzel. İşte böyle. Bülbülü Dinle, Bülbülü Dinle ve... O bülbüle sinsice yaklaşmaya çalıştığını görüyorum kedicik, yukarı bak, işte gidiyor, yukarı, yukarı ve kaçtı... Bir dahaki sefere şansın daha açık olsun... Hey... evvet, sevdim bunu. Görüşmek üzere. G. Ü. Evvet, G.Ü.,

* "Görüşmek üzere"nin baş harfleri. (ç.n.)

G Üniversitesi. Bastır! Bastır! G.Ü. için bastır. G G G, Ü Ü Ü. Re Re Re Ra Ra Ra! G.Ü., G.Ü. neyleri? Kaplanları? Aslanları? Kondomları? Fena değil. Vahşi Kediler? Kedicikler? Yeterince maço değil. Hadi, Bastırın, Bastırın, Bastırın Kedicikler? Evvet, elbette. Belki de Balinalar olmalı? Kambur Balinalar? Hey, dev bir fikir bu. Pekâlâ, bunu da at kenara. Pelikanlar? Herhangi bir Pelikan? Bilmiyorum. Tınısı yok gibi. Ben bir G.Ü. Pelikanıyım. Hiç cazibesi yok. Ördekler! Tanrım, kim "Ördek" diye anılmak için bir okula gider ki!.. Kaplan ya da Aslan, tamam. Hatta Kondom. Ama Ördek? Bastırın sizi gidi Ördekçikler. Evet, katiller. Kum yengeçleri. Istakozlar. Sakatlar! Hey, buldum, G.Ü. Sakatları. Bastırın Kudretli Sakatlar, G.Ü. için bastırın. Evvet, evvet, evvet. Bastırın Ey Kudretli Sakatlar, G.Ü. için bastırın. Evvet... ama siz beni görmüyorsunuz. Kimse görmüyor. Kimse görmedi, görmüyor, görmeyecek. Ce-e falan yok, G.Ü. Batan güneşe dörtnala giden maskeli bir adam bile yok. Ya da doğan güneşe doğru. Duruma bağlı. Eğer kötü adamları haklamak bütün gece sürerse. Her neyse, yanında Tonto vardı. Dürüst Kızılderili ama kimse bilmese daha iyi. Shadow biliyor ama ya Margo Lane. Bilmese daha iyi. Baksanıza, Jesse Jamese ne oldu? John Dillinger. Tek Testis Benny. Trajik vakalar, her biri. Sanırım o kedicik bir fare bulmak zorunda kalacak. Bunu düşünmemiştim, G.Ü. Fareleri. Fareler için eşit haklar. İyi bir dava. Köpekler. Kedicikler. Atlar. Filler. Kartallar. Kıllı göğüslü taşak kaşıyıcı. Daima. Her yaratığı koruyan biri var. İnsanları bile. Ama kimse fareleri önemsemiyor. Ayın faresi kulübü. Kuş uçmayacak. O kedinin keyfi yerinde ama. Her gün burada ve iyi besleniyor. Evvet... bir şeyler yeme zamanı. Sabahın erken saatlerinde bir yürüyüş daha... pekâlâ, aslında o kadar da erken değil. Ama sabah. İşler yolunda. Her seferinde orada yiyorum. Her şey mükemmel. İyi pişmiş yumurtalar, tam buğday ekmeğinden tost, sütlü kahve ve... gazete. Evet, evet, elbette. *Andiamo.*•

• İt.: Hadi gidelim. (ç.n.)

Keyifli bir kahvaltı. Keyifli bir zaman dilimi. Gerçekten keyifli insanlar. Bol bol gülümsüyolar. Yarın tekrar gitmeliyim. Bir sürü şamata. Güzel. Bu sesler bir bakıma rahatlatıcı. Kokular da öyle. Hey, Dodgers yine yenildi. Eğer orada günde iki kez yersem günde iki kez mi yenilecekler? Bunu bir kontrol etmeliyim. Aman ya, günde bir maç iyidir. Bundan daha fazlası rekor olabilir. Onların herhangi bir konuda Guinness Rekorlar Kitabına girmesini istemem. Sanırım bu civarda yürüyüş yapacağım. Gayet iyi, G.Ü. Sakatları. Hücum marşına sahip Sakatlar. Bunda harika bir yön var. G.Ü. Kondomları da fena değil. Yok, yok. Sakatlar. Ve kimse bilmiyor. Belki ben bile bilmiyorum. Bu gerçekten güvenli bir şey. Karşısında güvenli hissedeceğin hiçbir şey yok. Birçok insan besin zehirlenmesi yaşıyor. Her gün oluyor bu. Sağlık Bakanlığı denetlemeleri çok gevşek. Devlet kurumlarının yetersizliği. Eğer hükümet işini yapsaydı her yıl kaç ölüm engellenebilirdi? Astronomik rakamlar. Utanç verici. Yiyecek satılan bütün bu dükkânlar çocuklarla dolu. Bağlantıyı kim kurabilir ki? Yirmi ya da otuz yaşına geldiklerinde sağlıksız olacaklar. Hayatınız boyunca bu zehri yiyemezsiniz. Eğer o yerleri temizleselerdi milyonlarca dolarlık tıbbi harcamadan tasarruf edilirdi. Biri bunların foyasını ortaya çıkarmalı. Ahh, ne işe yarardı ki? Bir sürü gürültü ve hitabet ve en sonunda her şey Barnard gibi bir bürokratın elinde. Ce-e Barney, G.Ü. Bütün gün yürüyebilirmiş gibi hissediyorum. Geri dönsem iyi olur. İşe koyulmalıyım. Bayağı zamandır yürüyorum. İyi geliyor. İş beni çağırıyor. Sanırım. Bir arkadaşın evine gitmek gibi. Bilgisayarı çalıştırdığınızda çıkan o klik sesi ve uğultu. En iyisi, mümkün olan her an çalışmak. Geleceği tahmin edebiliyorum. Koşullar çalışmayı bir süre engelleyebilir. Mümkün. Her neyse, seviyorsanız yapın. Hey, bir güzel söz daha. Bu sözlerin bir listesini yapmalıyım. Tescil ettirmeliyim falan. Her şeyden mangır kazanamam. Bazıları kazanabiliyor. Öyle görünüyor. İnsanların para kazanma yolları çok şaşırtıcı. Acaba bundan keyif alıyorlar mı? Muhte-

melen mücadeleyi seviyorlar. Öyle olmalı. Evvet... öyle olmalı. Mesele bu. Mücadele olmadan para... Ne âlemi var. Sevmiyorsanız yapmayın. Bariz zıtlık. Aman ya, bu da iyi yani. Hayat harika bir şey olabilir. Tanrım... şarkı söyleyerek uyanıyorum. Sıcak duş. Hoş havada bir yürüyüş... harika bir hava. Güzel bir cadde. Kedicikler ve kuşlar uyum içinde. Evvet... elbette. Kuş, kanatlarını hızlı çırptığı sürece. Kendimi işimde kaybediyorum. İnsanlar Tanrının varlığını nasıl reddedebilirler? Delilik bu. Kutsal düzen o kadar bariz ki. Olabilirdi. Kutsal düzeni algılayabilirdik. Bence bu değişmez ve kaçınılmaz bir şey. Ah pekâlâ, her şey önemsiz bir ayrıntı sadece. Bastır, bastır, bastır. G.Ü. için bastır, bastır ya da öl. Bir S bir A bir K bir A bir T bir L bir A bir R, SAKATLAR, SAKATLAR, SAKATLAR. BASTIRIN, BASTIRIN, BASTIRIN! Haysiyetinizi kaybetmeden ölün. Düşman karşısında hiç yılmadan. Sonsuza dek Sakatlarız biz. Hep ileri, hep yukarı. İleriii!!!

Adamın gözlerine bakıyorum, kalbini yokluyorum ve hiç kusur bulamıyorum onda. Bazıları söylediklerini ve bilhassa da yaptığı şeyi tasvip etmeyebilir fakat ben onda hiç kusur görmüyorum. Onu yargılamıyorum. Yürüyor, sabahın keyfini çıkarıyor, eve gidiyor ve bilgisayarının başına oturuyor, çalışıyor ve kısa sürede, bu güzel sabahta, işinin karşısına koyduğu sorunları çözmeye ve soruları yanıtlamaya kaptırıyor kendini. Durmaya karar verene kadar çalışmaya devam edecek; hastaneyi aramaya karar verince arayacak. Her şey ona kalmış.

Şuna bak, neredeyse üç olmuş. Tempus fugit,* hakikaten. Dolayısıyla... bu hissettiğim şey açlık. Bir gün buna dikkat edeceğim. Evet, elbette. Akıl aynı anda iki yerde birden olamıyor. Sanırım bir şeyler yemeliyim. Öğle yemeği için çok geç. Birkaç saat daha bekleyebilirim. Erken akşam yemeği. Aman neyse. Geç bir öğle yemeği yemek mi yoksa erken bir akşam yemeği yemek mi daha sağlıklı? Arama motorundan bakayım.

* Lat.: Zaman uçar. (ç.n.)

Kafam hâlâ işle meşgul. Biraz Bugs Bunny izleyebilirim. Bilincinin açık olmadığını öğrenmek için yarım saatimi helak edebilirim. Şimdi aramak aptalca geliyor. Bilmiyorum. Bekle. En son bilgileri al. Evet, ne zaman arasam en son bilgileri alıyorum. Yani, hep aynı şeyler. Hep arkası yarın. Vav, kafam hâlâ yemekte. Öyle ve ben açım.

Gaziler Vakfı Hastanesi, hasta bilgi servisi.

Bay Barnard nasıl öğrenmek istiyorum lüften.

Bir dakika lüften... Üzgünüm, efendim, listede Barnard diye biri yok.

Gerçekten mi? Dün G.Ü.deydi (ce-e).

Üzgünüm, efendim. Bu isim hasta listesinde yok. Doktorundan ya da ailesinden bilgi alabilirsiniz belki.

Evet... Doğru. Peki, teşekkürler.

Sakin ol şimdi. Fazla heyecanlanma. Durumu düzelmiş olabilir ve bir ihtimal onu eve göndermişlerdir... Ya da belki başka bir hastaneye nakledilmiştir ya da telefondaki kadın bir hata yapmıştır, ismini görmemiştir. Bir sürü olasılık. Heyecanlanmanın manası yok. Sakin ol. Kafeye gidip, neler duyacağım bir bakabilirim. Çok fazla şansım yok. Öğle yemeği saati neredeyse geçti. Hep arkası yarın. (*Bastır, bastır, bastır G.Ü. için.*) Belki hastaneye giderim. Ne yapacağım peki? Ne olacak canım, meçhul olacağım. Hey, bir dakika... haha... evvet... tabii, ölüm ilanları. Ardında sevgili köpeği Sakatı bıraktı. Sakat onu oradan kaldırma yönündeki bütün girişimlere karşı koyarak, getirilen yemek ve suyu görmezden gelerek mezarının üstünde oturdu, mezarın üstündeki çimenlere yayıldı, inleyip durdu, her geçen gün daha da güçsüzleşti, zaman zaman aya uludu ve sonra sevgili sahibinin sesinin yeni kazılmış mezardan çıkıp istekli kulaklarına ulaşmasını bekler gibi aniden sessizliğe gömüldü, ta ki açlık ve susuzluktan zayıf düşüp de onu oradan kaldırma girişimlerine artık karşı koyamayana ve gece nöbetinden alınana kadar ve daha 10 metre ilerideki kamyona yerleştirilemeden ruhunu teslim etti ve onu tutan

kollarda can verdi. Sakat kendi cenaze törenine katılan tek kişiydi. Çeşitli gazi kuruluşlarının yanı sıra muhtelif kamusal alanlarda onun için törenler düzenlendiği söyleniyor. Herkes Sakat için bir dakikalık saygı duruşunda bulundu. Evvet, bir S, bir A, bir K, bir A, bir T. Evet, evet tabii ki bana bir T ver ki onun mezarına tükürebileyim. Offf... sakin ol. Daha erken. İstikrarlı ol. Sakinleş. Ne olduğunu bilmiyorum. Hadi ama nefes al... nefes ver... al... ver... Histeri yok. Hataya yol açar. Trajik olabilir. Göreceğiz. Tamam. Böylesi daha iyi. Hâlâ diken üstü ama daha iyi. Al... Ver...Tamam. Hayır. Hastane yok. Bu gece gazetelerde yer alması pek olası değil. Unutma, durumu iyi olabilir. Dışarıda Sakatla yürüyor olabilir. Haberler? Mümkün. Genellikle besin zehirlenmelerini haber yaparlar. Buna bayılırlar. Ayrıntılar. Ayrıntılara bayılırlar. Her yıl milyonlarca kişi ölüyor. Bir bakalım. En iyisi yerel kanal. Dört arabanın karıştığı bir kaza? Evet. Hayır, hayır, şurada bir araba daha var... Ohaa, şuna bak... Öf hayır, berbat bir şey bu. Çok fazla şiddet. İğrenç. İnsanların tek ilgilendiği şeyin bu olduğuna gerçekten inanabiliyor musunuz? Otobanlardaki enkazlar... cellat köpekbalıkları... sarhoşlar insanları eziyor... polisler insanları dövüyor... insanlar birbirini vuruyor... küçük çocuklar babalarının silahlarını buluyor ve arkadaşlarını vuruyor... defalarca, defalarca... Bu şehirde olup biten tek şey bu olamaz. Rahat bırakın bizi. Olumlu ve haber yapmaya değer bir şeyler olup bitiyor olmalı. Şu ünlü Tenis Ayakkabılı Küçük Hanımdan ne haber? Bugün neyin peşinde acaba? Parkta güvercinleri mi besliyor? Zehirliyor mu onları? Pit Bullları mı vuruyor? Bu neredeyse köpeği ısıran adam kadar iyi bir haber. Evet, peki, insanın en iyi dostu ne âlemde? Uzun zamandır ailesini bulmak için ülke çapında bir yürüyüşe çıkmadı. New Hampshireda kayboldu ve onları ta Meksikaya kadar takip etti. Bugüne kadar hiç kimse onun nasıl olup da Tijuanada bir taconun parçası olmaktan kaçınabildiğini bilmiyor. Küçük bir kediciğin hayatını kurtaran köpeğe ne dersiniz? Ya da benzeri bir şeye?

Boş mideyle kaldıramayacağım bunu. Off, off! Ah, barış ve huzur!.. Artık cinayet ve kargaşa olmasın. Burada olmaz zaten. Petes. Evvet, kulağa hoş geliyor. Açlıktan ölüyorum. Veal picatta. Çubuk makarna ve midye. Bilmiyorum. Kabuklu deniz ürünlerine dikkat etmeliyim. Kirlilik. Oraya gittiğimde canım ne istiyor bakarım. Sanırım. Ama bu geceki gazetelerden hiçbir şey bekleyemem. Olası... ama sabaha saklayalım. O zaman daha olası. Sabaha sakla. Yarını Noel gibi yapar bu. Belki çoraplarımı asarım. Noel şarkıları söylerim. Aman neyse ya. Kahvaltı için Noel Baba kıyafeti giymeyeceğim. Meçhul kalmaya pek uygun değil. Yılın bu zamanında. Parmesanlı patlıcan yiyebilirim her zaman. Uzun zaman oldu. İlk önce etli sebzeli İtalyan çorbası. Kulağa hoş geliyor. Ölüyorum açlıktan.

Çok fazla iş, çok fazla dış ve iç araştırma, uzun süreli bir adanma, asla sendelemeden... Fakat şimdi sonuç henüz bilinmiyorken her günü sanki hayatının son günüymüş ve hayatının geri kalanının ilk günüymüş gibi geçiriyor. Her an, her kalp atışı, her nefes bir kutlama. Evet, şunu kabul etmek zorundayım ki bu adama ve adanmışlığına ve bu kadar zarif bir dengeyi koruyabilme becerisine huşuyla bakıyorum. İyi yaşanmış bir gün daha.

Bu sabah her zamankinden mi efendim? İyi pişmiş yumurta?

Şimdiye kadar işe yaradı; şimdi niye değiştireyim ki?

İşe yaramak mı?

Hâlâ hayattayım.

Ha. Evet. Sütlü kahvenizi bir dakika içinde getiriyorum.

Teşekkürler.

Pekâlâ, etrafı yoklamanın ve oyunlar oynamanın manası yok. Doğrudan şahdamarına saldır. Değmez be Allen... bingo! Evvet. İşte böyle. Siyah beyaz. Doğru olmalı. Bir B, bir A, bir R, bir N, bir A, bir R, bir D. Barnard, tatlım. Ah Barnard, sen bir

katilsin. Yoksa maktul mü demeli? Off, harika bir şey bu. Harika! İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı...

Sütlü kahveniz geldi, efendim. Vay be, bu sabah gerçekten mutlusunuz!

Belli oluyor mu?

Ah, evet. Etrafta koşuşturacak gibi görünüyorsunuz. Kahvenizi içerken dikkat edin aman.

Evet, elbette.

Borsadaki hisseleriniz tavan yapmış olmalı.

Çok daha iyi bir şey. Çok, çok daha iyi bir şey.

Vav, gerçekten uğrunda ölünecek bir şey olmalı...

Aaa, evet. Evet, kesinlikle öyle.

Yumurtalarınızı hemen getiriyorum.

Pekâlâ, şimdi sakinleşelim. Eve gidince kutlama yaparız. Herkes açıkça görüyor herhalde. Hayır. Kahvaltını et. Her zamanki gibi iş. Sapmak yok. Hep meçhul kal. Önemli. Unutma. Benimle olay arasında bağlantı kurulması mümkün değil. En kötü ihtimalle besin zehirlenmesi. Bundan birinin sorumlu olacağı asla akla gelmez. Bağlantı yok. Muhtemelen kafeyi denetleyecekler. Eğer orada hiç iz yoksa ne düşünecekler acaba? Sanırım başka birinin de hastalanıp hastalanmadığını kontrol ederler. Tek zehirlenenin o olmasını garip bulabilirler. Merak edebilirler. Salata tezgâhına biraz damlatabilirim. O zaman birkaç kişi kesin hastalanır. O zaman şüphe çekmez. İnandırıcı. Barnard hedef değil. Rastgele. Evvet, özellikle de aradan geçen zamandan sonra. Kafe için büyük sorun. Birkaç insan ölebilir. Bunu yapamam. Barnard başka bir mesele. Masum insanlar olmaz. Hareketsiz oturmakta zorlanıyorum. Kahvaltını bitir. Her zamanki bahşiş. Kişisel bağlantı yok. Kasti olduğunu düşünseler bile. Bilmiyor bile... ne kadar çok insanın ağzına sıçtığını bilmiyor. Binlerce insanın ismini kontrol edemezler. Affedersiniz efendim, benim adım Horatio Q Pinkerton, Harry Barnard diye birinin ölümünü soruşturuyorum.

Harry Barnard mı?

Evet. Gaziler Vakfında yöneticiydi. Sosyal Yardımlar Bölümü.

Öldü mü?

Evet, efendim, öldü. Tamamen, kesinlikle ve şunu da ekleyebilirim ki, bildiğimiz kadarıyla geri döndürülemez bir şekilde.

Yaa...

Ölümü hakkında bir şey bilmiyorsunuzdur sanırım.

Hasta olduğunu bile bilmiyordum.

Evet... şey... hastaydı. Artık değil tabii ki.

Tabii ki.

Yazık. Hayatının baharındaydı gerçekten. Çok yazık.

Ailesi yasta mı?

Hayır. Sanırım Disneylande gitmişler. Yoksa Disneyworld muydu?

Yaa...

Köpeği. Sakat. Kalbi kırık. Hastaneye gittiğinden beri bir şey yemiyor. Ha tabii Harry Barnard. Köpek değil.

Anlıyorum.

Teşekkürler efendim, çok yardımcı oldunuz.

Benim için zevkti... Tabii ki zevkti. Zevk, zevk, zevk. Bir Z, bir E ve geri kalanı. Buradan hakikaten gitmem lazım. Bir bakalım... evet, her şey normalde olduğu gibi. Aynı bahşiş, aynı yer. Güzel. Kasiyere gülümse...

İyi günler,

Teşekkürler, efendim. Size de.

Ah, dışarıda olmak iyi geldi. Dışarıda, dışarıda. Hafif adımlarla seke seke harika caddede yürüyemem. Böyle hissedeceğim hiç aklıma gelmezdi. Patlamak üzereyim! Canım bağırmak istiyor. Pekâlâ, canım *isteyebilir*. Zararı yok. Bağırmayacağım. Hiç kimseye söylemeyeceğim. Bunu yapmayı gerçekten de düşünüyor değilim zaten. Doğrudan doğruya yapmam. Belki imada bulunurum. Yapamam bunu. Bazılarının günah çıkar-

masının nedeni bu mu? Vicdan meselesi değil. Sadece olayı biriyle konuşma ihtiyacı. Nasıl planladığını, işlediğini ve sonuçlarını anlat onlara. Güçlü bir dürtü. İtiraf etme. Sadece konuş. Bunun bir yolu olmalı. Bir bara falan gidebilirim. İnsanlar barlarda hep yabancılarla konuşurlar. Kim olduğunu bilmezler. Bıyık tak. Kemik çerçeveli bir gözlük tak. Saçını farklı tara. İlk önüne gelene olan biteni anlat. Asla inanmazlar. Evvet, tabii, ta ki olayı haberlerde dinleyene kadar. Öyle olsa bile Barnardla aramda asla bir bağlantı kuramazlar. Yürümeye devam etsem daha iyi olacak; çok gerginim. Nefes almaya devam et. Al... ver... Nefes almaya devam et. Tek bir kelime bile etme. Belki Sakata anlatabilirim. Vav, ne harika bir fikir! Onu umursayan tek varlık... tek yaratık. Ruhundaki ağırlıktan kurtulmak için harika bir yol. Ya ne dediğimi biliyorsa? Bendeki kokuyu alıyorsa? Adam, köpeğin saldırısına uğradı. Haber olur. Televizyona çıkabilirim. Buna ihtiyacım yok. Tanrım! Dayanılmaz hale geliyor. Patlayacak gibiyim. Bu basınçtan kurtulmalıyım. Nefes al... nefes ver. Eğer sıçrayabilseydim, zıplayabilseydim ya da olduğum yerde hızla dönebilseydim işe yarayabilirdi. Eve gidince deneyeceğim. Tayt giyeceğim. Hadi, ileri. Gerçekten hızlı yürüyorum. Gerekli. Yavaşlamak yok. Şimdi değil. Dönüp duruyor adam. Boğazı kuruyor. Bir bardak daha su içmeliyim. Neredeyim ben??? Hımm, evden bayağı uzakta. Neredeyse koşuyordum herhalde. Bacaklarım yorulmaya başladı. O sıçrama ve atlamaları unutmalıyım. Ne saçmalık ya! Bir dakika dur burada. Boğazım hakikaten kurudu.

Selam. Nasıl yardımcı olabilirim.

Bilmiyorum. Sıvı bir şey olsun da...

Viski ve soda... ekstra soda?

Kulağa hoş geliyor.

Yürüyüş mü yapıyordunuz?

Evet... öyle denebilir sanırım.

Şimdi yapsanız daha iyi. Öğleden sonra çok sıcak oluyor. Alın bakalım. Buz kulağa hoş geliyor, değil mi?

Yaa... evet... evet, öyle hakikaten. Ahh, soğuk ve sıvı!

Çok fazla içmiyorsunuz, öyle değil mi?

İçmek mi? Aslında, hayır.

Bana öyle gelmedi.

Öyle mi?

20 yılı aşkın süredir barmenlik yapıyorum ve genellikle eğer bir adam bir mekâna 12den önce gelirse, pek iyi görünmez.

Pek iyi görünmez mi? Anlamadım.

Anlaşılmayacak bir şey yok. Genellikle akşamdan kalmadırlar, titrerler ve kendilerine gelmek için bir kadeh içkiye ihtiyaçları olur. Siz sadece susamış gibi görünüyorsunuz.

Ha... evet... anladım. Öyle, evet, susadım. Kahvaltıdan sonra küçük bir yürüyüşe çıktım ve sanırım çok fazla dolaştım.

Ben de yapıyorum bunu bazen. Bir şeyler düşünmeye başlıyorum ve sonra bir bakıyorum ki herhangi bir yerdeyim.

Herhangi bir yer... evet, sayılır. Okuduğum kitabı düşünüyordum. Büyüleyici. Birini öldürmesi ve bunu doğal yoldan bir ölüm gibi görünecek şekilde yapması gereken bir adamı anlatıyor.

Şey, CIA gibi yani...

Sanırım. Bilmiyorum. Ama herif sıradan biri, anladın mı?

Ha, intikam falan gibi...

Tam olarak değil. Adamın ortadan kaldırılması gerekiyor. Çok fazla insanı incitiyor çünkü.

Anladım, ötenazi gibi bir şey yani...

Eee, sanırım böyle de düşünebilirsin. Evet. Yani, her neyse işte, E.coli ve salmonella kültürlerini üretmeyi öğreniyor ve adamın kahvesine damlatıyor.

Dalga mı geçiyorsunuz? Nasıl yapıyor bunu?

İşte. Gayet basit. Aslında bir laboratuvarda çalışıyor... bir lisede. Elbette çok dikkatli. Mühürlenmiş konteynırlar. Elbette etrafta öğrenciler yokken.

Kolay bir şey yani?

Evet. Yani kitapta öyle deniyor.

İlginç. Ve bu malzemeyi herifin kahvesine damlatıyor ha?

Doğru. Adamın nerede öğle yemeği yediğini biliyor, arkasına geçiyor ve fincana boşaltıyor şişeyi. Çok uzun sürmüyor.

Yakayı sıyırıyor mu bu işten? Herhalde o herif ölüyordur...

Aaa, evet, herif ölüyor. Kimse ne olduğunu bilmiyor. Hastalanıyor ve ölüyor.

Peki bu suikastçı, olayı yüzüne gözüne bulaştırıp, cenazeye falan gidiyor ve biri onu fark ediyor mu? Bir dakika... vicdanı el vermiyor ve kendini ihbar ediyor. Böyle mi gelişiyor olay?

Hayır. En azından henüz değil. Yani kitabı henüz bitirmedim ama, şu ana kadar cinayeti işleyen kişi hâlâ hayatta. Hâlâ meçhul.

Yani şimdiye kadar her şey yolunda ha? Kitapta nereye kadar geldin?

Aaa... sanırım yaklaşık yarısına kadar.

Yani bu herifin, olayı yüzüne gözüne bulaştırmak için daha bayağı bir zamanı var ha? Genellikle fark etmediği küçük bir sorun çıkar. Nasıl olur bilirsin işte... Başarı aklını başından alır ve herif dikkatsizleşir ya da bir kadınla ilişki kurar. Böyle durumlarda her zaman büyük bir felakettir bu. Özellikle de filmlerde, o kaşarlar başa bela olur.

Eee, şimdilik ortada kadın falan yok... yani kitapta demek istiyorum.

Yani bu öldürülen adam kalleşin teki, öyle mi?

Evet, bir sürü insanı incitti.

Nasıl yapıyor bunu; murabahacı falan mı?

Murabahacı?

Tefeci işte.

Aaa, hayır. Gaziler Vakfı için çalışıyor. Binlerce gazinin hayatını mahvediyor, onları sosyal yardımdan mahrum bırakıyor falan filan. Gerçekten korkunç biri. Ondan gerçekten nefret etmeye başlıyorsun.

Evvet, bu pisliklerin çoğunun öldürülmesi gerek. Birinin bu piçler hakkında bir kitap yazdığını duyduğuma sevindim.

Ben de. Kitabı yakında bitiririm muhtemelen.

Sonunda ne olduğunu bana da haber verin. Bir tane daha ister misiniz?

Şey? Aaa, hayır. Bana çok gelir. Etkisini hakikaten hissedebiliyorum. Eve gitmeliyim.

Pekâlâ. İyi günler.

Sana da.

İşte buradayız... birkaç cadde daha ve sonra evdeyim. Barmenler her tür hikâyeyi duyarlar... eminim. Onu bir daha görmeyeceğim. Şüpheli olsam bile. Eften püften bir hikâye işte. Kontrol etmesi kolay. Bağlantı yok. Muhtemelen öyledir. Vicdan azabıyla bir alakası yok. Baskı. Başarı hissi. Birine anlatma ihtiyacı. Ego. Evet, böyle. Hep ego. Günah çıkarmak değil böbürlenmek. Papazlar bilemezler. Kimin konuştuğunu bile bilmezler. Göremiyorlar. Bir papaza anlatabilir ve güvende olabilirim. Delilik bu. Onlara güvenemem. Git bir siyasetçiye güven, Tanrı aşkına. Su. Oh be, tadı ne güzel. Hayatımda hiç bu kadar susadığımı hatırlamıyorum. Canım çalışmak istemiyor. Hâlâ biraz huzursuzum. Ama daha önceki gibi değil. Sanırım yürüyüş o gerginliği aldı. Biraz tuhaf hissetmeye başlıyorum... havası boşaltılmış gibi sanırım. İyiyim. Şu anda ne yapacağımı bilmiyorum. Bir şey yapmak istiyorum. Belki bir film. Hayır, kulağa cazip gelmiyor. Düşünecek bir şey yok. Ya da planlayacak. Evet, sanırım sorun bu. Bitti gibi. Ben bitmiş gibi hissetmiyorum. Bitmemiş bir şey var... eksik bir şey. Gerçekten çok dağınık hissediyorum. Tanrım, şunu açmayı bile akıl edemiyorum. Kendimle ne halt edeceğimi bilmiyorum. Pekâlâ, duruma bir bakalım. Birkaç aydır enerjimi Barnarda odaklamıştım ve şimdi her şey bitti. Ama tamamlanmadı. Evet, çok basit, tamamlanmadı. Bitti... Barnard bitti... Bütün bu durum tarih oldu. Daha fazla yapılacak bir şey yok. Artık etrafta değil. Onu düşünmeye bile gerek yok. Artık kimseye düşmanca davrana-

mayacak. Bu iyi bir şey. Çok iyi bir şey. Bunu öğrendiğinde bir sürü gazi mutlu olacak. Hepsini yemeğe davet edip, söylemek isterdim. Yüzlerini görmek. Geniş gülümsemelerini. Şakaları dinlemek. Gülüşmeleri. Bütün o Barnard hikâyelerini... ve sonra orospu çocuğu şöyle yaptı... sonra da böyle... Evvet... tatmin. Eksik olan bu. Buna ulaşmak için tamamlanmaya ihtiyacınız var. Bir şeye ulaşmak için it gibi çalışıyorsunuz, sonra ulaşıyorsunuz ve yaşamak için bir neden kalmamış gibi oluyor. Sanki bir saat hediye edip, beni emekliye ayırmışlar gibi. İnsanlar yaşıyor ve emekli oluyor. Şimdi bu... bu durum sona erdiği için hayatım amaçsız. Delilik bu. Kimliğini açık etme. Cenaze salonları insan doludur. Ama kim fark edecek ki? Çok fazla yabancı olur. Aile, mesai arkadaşlarını tanımaz. Başını öne eğ. Hiç kimseyle konuşma. Büyük bir bıyık da takabilirim. Ve peruk. Kim bilecek ki... kaçıklık bu. Kesinlikle hiçbir bağlantı yok. Peruk ve bıyık. Delilik. O şeyleri kiralayan yerleri kontrol etmek çok kolay. Tiyatro malzemeleri. Besin zehirlenmesi söz konusu. Peruk ve bıyık almaktan daha şüphe çekici ne olabilir ki? Sadece oraya gidip, sevgili merhuma bak. Defteri imzalama. Ölü defterini. Ölü. Doğru. Barnard öldü! Sevgili merhum değil o. Müteveffa olmadı. Göçüp gitmedi. Öğle yemeğine çıkmadı. Öldü! Bal gibi de öldü. Hüsnütabir yok. Ah, öldüğüne o kadar sevindim ki seni rezil herif seni! Tabutunda ölmüş halde görmeliyim onu. Ah zavallı Barnard! Onu çok iyi tanırdım, Horatio. Evet, hafif bir akşam yemeği ve nihai motele yolculuk. Kısa vadeli bir yolculuk değil. Ölüm o kadar daimi ki... Öldü. Her şey bitti. Sona erdi. Bitti ve sona erdi. Bütün olay bu: artık yok o. Sevgili hayatta kalanlar hariç. Tamam, Sakat, ağlama eski dostum. Annemin benden sonra dört çocuğu daha oldu: Eenie, Meanie, Minie ve Jack. Jack mi? Moeya ne oldu? Moe falan istemedi annem. Sakatı mezarlıktan uzak tutsam iyi olacak. Düzelir. Kaygılanacak bir şey yok. Birkaç dakikalığına uğra ve çık. Yemeği sonra da yiyebilirim. Aç değilim. Midem boş ama aç değilim. Hakikaten o kadar da kötü değil. Yine çok hal-

siz hissediyorum. Sürükleniyorum. Hakikaten dağılmış durumdayım. Kahretsin, çok saçma! Bir fincan kahve içebilirim. Belki durmalı ve biraz dondurma almalıyım. Herhangi bir şey. Kahretsin. Ne istediğimi bilmiyorum. Takma kafana. Git işte. Aptalca bir şey değil. Kundakçılar çıkardıkları yangınları görmeye hep giderler. Onları seviyorum. Barnardı sevmiyorum ve kundakçı değilim. Yola koyulma zamanı. Hadi, gidelim!

Güzel bir gece. Huzur verici bir esinti. Üstü açık araba için iyi bir gece. Camları sonuna dek aç. Harika geldi. Umarım park sorunu yoktur. Bunu hesaba katmadım. Belki oraya işyerinden birçok insan gidiyordur. Göreceğiz. Yürüme mesafesinde bir yere park etmeliyim. Mümkün. Son çocuğun evden ayrılması ve annenin kendini kayıp, odağını kaybetmiş hissetmesi gibi bir şey olabilir bu. Pekâlâ da olabilir. O kadar berbat hissettiğimden değil. Sadece sürükleniyor gibiyim. Gerçekten odaklanacak bir şeyim vardı... aylarca. Şimdi sadece iş var. Huzursuzum. Canım gazı köklemek ve gecenin içinde uçarak yol almak istiyor. Camlar açıkken hızı hissetmek. Gürültüyü. Rüzgârı yüzümde hissetmek. Buraya park etsem iyi olacak. Sadece birkaç sokak ötede ve daha yakın bir yer var mı bilinmez. Pekâlâ, işte böyle... Güzel ağaçlar. Şu meşe ağacı çok yaşlı görünüyor... Vaav, midem hakikaten gurulduyor. Sanki beni durdurmak istiyor gibi. Belki de hata yapıyorum. Kim bilir?.. Otoparklar dolu. Hepsi onun için gelmiş olamaz. Yine de çok kişi gelmiştir eminim. Hadi bakalım... Tanrım, burası morg gibi. BARNARD... Salon C. Bu taraftan... Düşündüğüm gibi, bir sürü insan. Gir içeri. Ciddi görün. Başın eğik. Kimsenin gözünün içine bakma. Aralarına karışmak zorunda değilsin. Uzun süre kalmak zorunda değilsin. Biri sana doğru gelecek. Hiç tanıdık yüz yok. Ya da ses. Telefondan tanıdık bir ses gelebilir mi? Sanmıyorum. Her neyse, sakin ol. Yavaşça ön tarafa doğru. Fena bir tabut değil. Işıltılı. Çok sıkışık burası. Serin ama ben sıcakladım. Çok uzun kalmak zorunda değilim. Sorun yok. İyi hissediyorum. Aslında çok kötü değil.

Sakin. Histeri yok. Kimse yok orada. Gidip bir bakmalıyım. İşte orada. Ölü. Hadi hep beraber söyleyelim: ÖLÜ Ölü! Bu gerçekten o, Barnard. Ve o artık yok. Vefat etti. Aramızdan ayrıldı. Gökyüzündeki büyük çadır kente gitti. Çok iyi görünmüyor. Tak tak, evde kimse yok mu? Sen artık gerçek bir ölü böceksin Barnie. Sanırım çekilmeliyim ki başkası da ona bakabilsin. Bir dakika daha. Bana göz kırpabilir. Her şey bir şaka olabilir. Aniden zıplayıp, "Cennette, cennetteyim ben..." diye şarkı söyleyebilir. Eğer sen cennetteysen bir yerlerde bir hata var demektir. Her şey bir aldatmacadır. Deste işaretlenmiştir, oyun hilelidir. Gitsem iyi olacak. İnsanlar bakıyor olabilir. Şuraya doğru kay, yoldan çekil. Onu hâlâ görebiliyorum. Kaçmaya çalışmayacağından emin ol. Orada kalmak zorundasın Barnie, Cadılar Bayramında değiliz. Bak gördün mü? Gerçekten ölüsün. Harfleri bir araya getirince ÖLÜ kelimesi ortaya çıkıyor, benim için dünyaları ifade eden bir kelime. Nefes almıyorum ama hava içeri girmeye... ve dışarı çıkmaya devam ediyor. Kısa süre içinde gitmeliyim. Biri beni...

Harryyi uzun zamandır tanıyor muydun?

Haa... (Harry? Ne???) Ha! (Harry) Birkaç yıldır. Ofisten.

10 yıllık komşusuydum onun. İyi adamdı. Harika bir aile babasıydı. Gerçekten güzel bir aile. Çok trajik.

Evet. (Eski dostumuz Sakat uluyor.) Berbat. Tam olarak bilemiyorum ne olduğunu. Tatildeydim.

Ah, anlıyorum. Gerçekten trajik. Aniden oldu. Birkaç gün önce işten eve geldi, hastaydı... besin zehirlenmesiymiş. Ve aniden öldü. Çok trajik.

İnsan ne olacağını bilemiyor değil mi?

Hayır, bilemiyor. Bir saniye önce sağlıklısındır ve sonra bir de bakmışsın ki...

Sıra sana geldiğinde bundan kaçman mümkün değil.

Hayatında tek bir günü bile hasta geçirmedi. Bir gün bile işten geri kalmadı. Sonra birdenbire hayatı sönüverdi.

Bu gibi şeyleri tahmin etmenin hiç yolu yok.

Çok doğru... Aaa, müsaadenle, Maxwelli gördüm. Onunla konuşmam lazım. Memnun oldum.

Kesinlikle.

Evet, kesinlikle mesinlikle. Bir modern çağ trajedisi. Uygarlığımızı muhafaza etmek için ödediğimiz bedel. Hayatın temposu çok hızlı. Yiyecekler hızlı yetiştiriliyor, hızlı hazırlanıyor, hızlı yeniyor ve periyodik olarak karışımda bir ihmal vuku buluyor ve ilk duyduğunuz şey birinin besinden zehirlendiği oluyor. Bu tip şeyleri çok fazla duyuyoruz. Evet, elbette. Bu konuda hakikaten bir şeyler yapılmalı. O yerler daha sık, daha düzgün bir şekilde kontrol edilmeli. Ölü et, Tanrı bilir ne kadar uzun süre askıda kalıyor. Tahtanın içine işliyor... lavabolar, yerler, duvarlar, tencere ve tavalar bakteriyle dolup taşıyor. Hastalık için kusursuz bir ortam. Size söyleyeyim, bu koşullara izin verilmesi düpedüz suç. Bahse girerim her yıl bu tip kirliliklerden ötürü binlerce kişi ölüyordur ama bunu duymuyorsunuzdur. Örtbas ediyorlar çünkü. Büyük iş dünyası böyledir. Tek önemsedikleri şey kar-zarar tablolarıdır. Biz onlar için sadece birer taşınabilir malız, sadece tüketiciyiz. Ama bizi bu şekilde öldürmeye devam ederlerse geriye tüketici falan kalmayacak. Hepimiz Meclistekilere yazmalıyız, editörlere, televizyon kanallarına, radyolara mektup yazmalıyız, onları mektup yağmuruna tutmalıyız, neler olup bittiğinin farkında olduğumuzu ve artık bunu hoş görmeyeceğimizi, basit bir öğle yemeği için mola verip, yemekten sağ çıkabilmemiz için gerekli adımların atılmasını talep ettiğimizi bildirmeliyiz onlara. Şu adama bakın, birinin ihmalkârlığı yüzünden hayatının baharında yok edilmiş. Geride kalanlara; karısı ve çocuklarına ve günlerdir yemek yememiş olan ve çok yakında sahibi kadar sevgi dolu bir şekilde aramızdan ayrılacak olan sevgili köpeği Sakata bakın. Bu bir oyun değil; ama öğle yemeği yediğinizde bir risk almış oluyorsunuz. Belki de hepimiz o eski sandviç sepeti ve termos âdetine geri dönmeliyiz. Havalı olmayabilir ama daha güvenli. Bu kesin-

likle... Ahh, bu hava çok iyi geldi! Oradaki havada kesinlikle ölü olan bir şey vardı. Kelime oyunu yapmak istemedim. Bunaltıcı bir atmosfer. Ama o öldü. Nalları dikti. Oh be, şimdi çok daha iyi hissediyorum. Bu bir fantezi falan değil, ölüm kadar gerçek. O öldü. Belki ondan sonra gelecek herif de onun kadar pislik olacaktır ama o artık kimsenin ağzına sıçamayacak. Tanrım, öylesine güçlü bir başarı hissiyle doluyum ki! Bir mühendis olarak çok şey başardım. Çözülecek sorunlar. Odaklanmak. Ama bu çok farklı bir şeydi. Çok daha gerçek, çok daha somuttu. Teorik bir yönü yoktu bunun. Eylemler ve sonuç gibi sorun da somuttu. Mühendislik sorunları ilginç, büyüleyici ve zorlayıcıdır; daha önce hiç yapılmamış şeyleri yaparsınız. Azımsanacak bir şey değil. Hiç değil. Ama bu... bu daha önce sayısız kere yapıldı. Âdem ve Havva vardı ve sonra Habil ile Kabil. Çok uzun zaman önceydi ve o zamandan beri de yapıyoruz bunu. Antik bir kardeşliğe katıldım. Bir adamı öldürdüm. Yaratıcılığım, bilgim, cesaretim ve kendi ellerimle bir adamı öldürdüm. Bir düğmeye basmadım ya da bir bölge üzerine kişisellikten uzak kurşunlar yağdırmadım, ben, aslında, dişimi sıktım ve sorunla doğrudan yüzleşip, kişisel olarak bir adamı öldürdüm. Onu idam etmedim, yok etmedim, ortadan kaldırmadım, çok basitçe yüzüne baka baka öldürdüm. Hüsnütabir yok, ikinci elden bir ölüm yok. Tıpkı burada durduğum ve gözümün içine baktığım gibi ona baktım ve hayatını sona erdirmek için gereken şeyi yaptım. Bir orospu çocuğunu öldürdüm. Elbette ölürken gözlerine bakmadım ve ona hayatını aldığımı söylemedim ama buna takılmak zorunda değilim; öldüğünü ve bir daha asla kimseye kötülük edemeyeceğini bilmek yeter. Bir daha asla! Hâlâ o tabutta yatıyor. Asla oradan çıkamayacak. Gerçek bir daimilik. Herkes eve gidiyor. Kimse onu kontrol etmiyor. Sabah da orada olacak, bugün göründüğü gibi görünecek. Sanırım makyajını tazeleyecekler. Yarın tekrar gidip görebilirim. İyi bir fikir olmayabilir bu. Bugün de orada olduğumu fark ede-

bilirdi biri. Benimle konuşan o herif. Unut gitsin. Hepsini. Birden bitkin hissettim. Acıktım. Bir sandviç falan yapayım.

Ve bir kez daha masum birinin uykusunu uyuyor. Yüzünde kibar bir gülümseme var ve bedeni gerilimden, kasılma ve dönüp durmaktan muaf. Uyandığında yeni bir gün olacak. Şu anda yeni günün ona ne getireceği bilinmiyor. Yeni gün ona tam olarak hayatta bir gün getirecek ve canı ne isterse onu yapacak. Her şey ona kalmış.

Offff, bitkin hissediyorum... çok erken değil gibi... aydınlık... bütün gece uyudum... saat kaç... bir bakalım... vav... neredeyse dokuz saat uyumuşum, fırlayıp harekete geçmeliyim... çok saçma... dokuz saat, bu kadar bezgin hissetmemeliyim... banyoya gitsem iyi olacak... gözlerim açık kalmak istemiyor... yine de nereye işediğime dikkat etmeliyim. .. Tanrım, esnememi durduramıyorum... ışıklar gözlerime saldırıyor... çılgınlık, kaçıklar, yatağa dönmek istiyorum. Dönmeli miyim? Bir şeyim mi var? Mikrop mu kaptım? Duş yapacağım. Her zaman işe yarar. Offff, tek yaptığım esnemek. Ne saçma. Duşta boğulmam mümkün değil. Umarım. Esneye esneye öldürebilirim kendimi. Duşta ölebilirim. Esnemeye devam edip, kayabilirim. Kafatasımı çatlatabilirim. Aptal bir ölüm şekli. Belki biraz yiyecek ve kahve işe yarar. Bir şey işe yaramak zorunda. Böyle olmaz... zayıf ve içi boş. Kıyafetlerimi bile zor giyerim ben böyle. Esnemekten çenem yırtılacak. Hakikaten bu kadar yorgun olamam. Yatağa dönmeyeceğim. Umurumda değil. Kahve işe yarar. Ve yiyecek bir şeyler. Hazır kahve bile yapamam, eğer varsa tabii. Şarküteriye yürümek iyi gelir... Bilmiyorum. Düşüncesi bile bunaltıcı. Pekâlâ, burada hiçbir şeyi düzeltemeyeceğim. Açıkça ortada. Kahretsin, esnemekten gözlerim yaşardı. Şarküteriye arabayla git. Tanrım, birkaç sokaklık mesafeyi arabayla katetmek aptal gibi hissettirir insana kendini. Müstehcen bir şey bu. Evet, oraya başka bir şekilde gidemeyeceğim. Oraya gitmezsem bir şey yiyemeyeceğim.

Yemem lazım. Hissedebiliyorum bunu. Bütün sorun bu olabilir. Güneş lekeleri ya da başka bir şey. Bilmiyorum. Bazen insan böyle uyanıyor. Kıvrandırıcı bir yeme ihtiyacı. O kadar bağlantısız hissediyorum ki. Kopuk gibi. Çok somuttum... çok... bütündüm dün gece. Anlamıyorum. On saat önce hafif... muktedir hissediyordum. Hareket etme düşüncesi katlanılmaz. Ayağımı kaldırmak, bacağımı hareket ettirmek, sonra ayağımı yere koymak, sonra aynı şeyi defalarca, defalarca yapmak, Tanrım imkânsız bir şey bu. Yapamam. Bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyorum kendimi. Hareket etmek için çok ağırım. Arabayla gitmek zorundayım. Belki köşeye bir yere park ederim. Araba kullanmak beni ayıltır. Daha iyi. Kahretsin, araba kullanırken esnemeyi bıraksam iyi olacak. Birine çarpabilir ve bunun farkına bile varmayabilirim. Sadece birkaç sokak. Çoğu kaza burada oluyor, diyorlar. Evden birkaç sokak ötede. Kimse evimden yola çıktığımı bilmeyecek. Nerede yaşadığımı bilmiyorlar. Bilseler bile başka bir yerden geliyor olabilirim. Gözlerimi açık tutmalıyım. Ve tetikte olmalıyım. Esneme. Tamamıyla ayak... Ürkütücü; sadece birkaç metre uzakta. Ahh, başardım! Bir kere bile esnemedim. Umalım ki geçmiş olsun. Garson kızın suratına esnemek istemiyorum. Çirkin bir şey bu. Hakikaten zavallıca. Aman Tanrım, olacak iş değil. Sanırım gözlerimi, burnumu ya da başka bir şeyi ovuşturmak zorunda kalacağım. Başımı öne eğeceğim. Tanrım, geçmeyecek bu. Okula geri dönmek gibi bir şey bu. Esnediğinizde herkes size bakar ve o kahrolası Bayan Köpükkafa ya da ismi her neyse işte, eğer gece uyumayı deneseydin belki herkesin suratına esnemezdin, der. Tanrım, herkesin suratına!.. Sınıfın arka tarafında otururdum. Başımı kollarımın arasına alırdım. Ne kaltak ama! Acaba benden neden nefret ediyordu? Beni hep boktan bir şey için tahtaya kaldırıyordu. Aslında ortada hiçbir şey yoktu. Sadece benimle uğraşmayı seviyordu. Beni sınıfın önünde ayakta bekletirdi. Ezbere bir şey okuturdu. Bunu yapmaktan nefret ettiğimi bilirdi. Kasten yapardı.

Gözlerimdeki acıyı görmeyi severdi. Evet. Ezbere bir şeyler okutmak için beni masasının yanında hazır bekletmesinin nedeni buydu. Herkes bana bakardı. Bazı çocuklar, özellikle de John ve Wilson yüzünü şekilden şekile sokar, beni güldürmeye çalışırdı. Bir keresinde az daha altıma ediyordum. Bazı arkadaşlar bunu her seferinde yaparlardı. Onların hepsine birden bakmamayı beceremezdim. Sınıfın farklı köşelerindeydiler. Gülmemeye ve ezbere okumaya çalışmaktan yüzümün kasılıp titrediğini hissedebiliyordum. Bayan Köpükkafa bana bakıyor, parmağıyla masasına vuruyordu. Sadece bakıyordum. O gözlerin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum. Ve o kızlar... aman Tanrım. Ellerini ağızlarına siper edip fısıldaşırlardı... kikirderlerdi... ve Sally Landry ön sırada, tam önümde oturuyordu ve memeleri yeni yeni çıkmaya başlamıştı. Her şey tamamdı gerçekten ama ondaki o.... memeler... terin sırtımdan aktığını hissedebiliyordum ve Köpükkafa için aptal bir şiiri kâğıttan ya da ezbere okumak zorundaydım ve Sallynin memelerine bakmaktan kaldığım yeri şaşırıyordum ve her tarafımı garip bir his kaplıyordu... Tanrım, bu saçmalığı ne bok yemeye hatırlıyorum ki!.. Sadece başımla onaylardım, mırıldanırdım, gözlerimi ve burnumu ovuştururdum, mendilimle yüzümü kapatırdım, ne olduğunu bilmezdim, gülümsemeye devam ederdim, hep gülümserdim, o zaman sorun ne diye sormazlardı... Tanrım, bu çok sinir bozucu bir şey: eğer gülümsemiyorsanız sorunun ne olduğunu bilmek isterler. O halde, gülümse yeter. Ne var ki Bayan Köpükkafa etraftayken ya da Sally Landrynin memelerine bakarken gülümseyemiyordum. Özellikle de Sallynin memelerine bakarken. O zamanlar yüzüm neye benziyordu unuttum. Onu, sınıfta yürüyüşünü izlerken esnediğimi sanmıyorum. Çok büyük değillerdi ama kesinlikle memeydiler. Bu şeylerin böyle değişmesi ne garip... Tanrım, mendil nerede, doğrudan bana bakıyor. Birileri yemek yerken bunu yapmak, esnemek iğrenç bir şey. Başlarını yemeklerinden kaldırıyorlar ve sizin geniş,

sonuna kadar açık ağzınızı, dilinizi ve dilinizin altındaki garip görünümlü şeyi (en azından köpeklerde olan o siyah esnek şey gibi bir şey değil bu), dişlerinizdeki boşlukları, dolgularınızı, arka taraftaki, sallanan bütün o küçük garip şeyleri görüyorlar... Aman Tanrım, iğrenç ötesi bir şey bu; kimseye yapamam bunu. Belki Sallyyi izlerken diken üstündeydim ve bu yüzden esnemiyordum. Evet, bütün bu değişimler ne garip!.. Küçük bir çocuksunuz ve diğer çocuklar kızlarla takıldığınızı söyleyerek sizinle dalga geçiyorlar. Yapma. Şöyle yap. Yapma. Yapma. Yapma. Sonra birdenbire bir kızla konuşurken görüldüğünüzde, hanım evladı olmak yerine, kızlarla konuşmazsanız hanım evladı oluyorsunuz. Sanırım dünya biraz böyle bir yer: kazanmanız mümkün değil. Belki fit olursunuz. Sallynin memeleri beni büyülüyordu. Onlara bakmak ve onları büyürken izleyebilir miyim görmek istiyordum. Memelerle ya da başka bir şeyle bağlantı kurduğumu sanmıyorum. Sadece bütün zamanımı onlara bakarak geçirmek istiyordum. Bakalım şu yemek beni kendime getirecek mi?.. Beni uyandıracak mı?.. Esnemeyi bırak. Tanrım, iyi bir şey değil bu. Sanırım eve dönerken Sallynin memelerini düşünmeye devam etmek zorunda kalacağım, böylece esnemem. Bunu yeniden aklıma düşüren ne acaba? Sally ya da memelerini en son ne zaman düşündüm ki ben? Henüz gerçek anlamda meme değillerdi. Bir yıl falan sonra büyüdüler. Büyüdükleri zamanki hallerini hatırlamıyorum. O zamanlar bütün kızların memeleri vardı. O zamanlar esnemeye fırsat yoktu. Haha, hepimiz sporcu olduk: birinci aşama, ikinci aşama. Beysbol oyuncusu olmaya en çok yaklaştığım andı bu. Beysbol oynamayı öğrenmek çok vaktimi aldı. Çok yetkin olduğumu söyleyemem. Kaç kişi yetkindi kim bilir... Hepimiz birbirimize yalan söyledik ya da en azından gerçeğe bağlı kalmadık. Acaba onlar bütün bunlara kafa yoruyor mu merak ediyorum. Pekâlâ, evdeyim ve hiç aksilik yok. Sallynin memeleri beni kahvaltı boyunca idare etti. Şimdi ne olacak. Tanrım, çok korkunç bir şey bu. Dayanılmaz

atalet. Kanepeye yığılmamalıydım. Asla kalkamayabilirim. Eğer Sallynin tomurcuklanan memeleri yardım ettiyse, belki daha olgun bir şey işe yarayabilir. Siktir! Kimi arayacağım? Canım ahizeyi kaldırmak bile istemiyor. Bu gece ya da hafta sonu için bir randevu ayarlayacağım ve kim bilir nasıl hissedeceğim... Sıkıldığınız biriyle geceyi geçirmeye mahkûm olmak. Geceyi geçirmek zorunda değilim. Ama bu hep beklenen bir şeydir. İstemeseler ya da bunu yapacak durumda olmasalar bile, eğer siz istemezseniz üzülürler. Bu yüzden oyunu oynamak ve bunun oyun olmadığını varsaymak zorundasınız, Hadi gidelim, derler sadece. Sana mı yoksa bana mı? Ürpertici. Ben ne yaparım, suratlarına mı esnerim? Yoksa onlardan memelerini bir süreliğine küçültmelerini mi isterim? Akıl hastanesine tek yön bilet. Niye dert ediyorum ki, her şey anlamsız. Yatağa gidersiniz, birkaç saat sevişirsiniz, sabah uyanır ve yine hayatınızın geri kalanının ilk günüyle yüzleşirsiniz. Böyle kaçamakların ne faydası var ki? Kaçınılmaz olanı ertelemek. Sanırım bir süre çalışabilirim. Niye? Ayağa kalkabilsem bile ofisime nasıl gideceğim, makineyi nasıl açacağım, işimi nasıl gözden geçireceğim, ne yapılması gerektiğini nasıl göreceğim?.. İmkânsız! Kahvaltı etmeliyim. Hepsi bu kadar. Belki bir haftalık yerim. Her gün yemek zorunda değilim. Yeme düşüncesi mide bulandırıcı. Kahvaltıya nasıl gideceğim? Tanrım, bedenim gittikçe daha da ağırlaşıyor. Beni aşağı çekiyor. Her şey o kadar siyah gibi ki... Ne oluyor be? Yine olamaz bu şey. Böyle hissedemem. Bunu atlattım ben. Hayat bunu bana yine yapamaz. İzin vermeyeceğim. Müsamaha göstermeyeceğim. Aç televizyonu gitsin. Bütün bunlarla boğulmanın lüzumu yok. Televizyon. Ne göreceğim? Bir avuç bina patlıyor. İnsanlar havaya uçuyor. Üniformalı götoşun teki bağırıyor: UZAKLAŞIN UZAKLAŞIN UZAKLAŞIN!!! Tanrım, ne zırvalık ama! Şiddeti ortadan kaldır, özel efekt, gürültü ve elinizdeki tek şey açılış ve kapanış jenerikleri. Evet, kesinlikle. Hayır, teşekkürler. Hafif, eğlencelik bir film ihtiyaç duyduğum son şey

olurdu. Eğer eski dostumuz Shep bir dağ aslanı tarafından parçalanıp yenseydi iyi hissederdim. Meme kanalına takılmanın bir manası yok. Ahhh, onları sallayışları ne kadar da sinir bozucu! Sanki memelerin kendi başlarına bir hayatları var ve bazı ahmak kaşarların tek yaşama nedeni onları suratınıza suratınıza sallamak. Bu ülkenin gitgide batmasına şaşmamalı. Ortalama bir televizyon günde 6 saat açık. Geri zekâlılar ülkesi. Bu ahlaki bir yozlaşma değil. Bir ahlaksızlaşma vakası. Ahlaksızlık elle tutulur bir şey. Belli bir akıl durumu. Hayata ve hayatı kendi oyununda alt etmek için gereken eylemlere dair somut bir kavrayış. Ahlaksızlık gevşeklik değil. Hafif bir eğlencelik değil. Köktendincilerin takip ettikleri çok kesin bir eylem planı var ve bu elle tutulur bir şey. Somut. Meme kanalı, zavallıları onlar için yumuşatıyor. Zavallılar bunu bilmiyorlar. Öylece oturuyor ve bu vasatlık tarafından tüketiliyorlar ve eğlendiklerine yemin ediyorlar. Canları cehenneme! Anlamsız bir şey bu. Evvet, kesinlikle, bir Dodger maçı izle. Kalp çarpıntısıyla geçen saatlar boyunca orada otur ve sonunda yine kaybettiklerini gör. Gerçekten abesle iştigal bu. Yaklaşık her 5 dakikada bir biri topu fırlatıyor ve başka biri de sopayla topa vurmaya çalışıyor. Ah, ne kadar da heyecan verici! Şimdi ikisi de daireler çizerek yürüyor, ayakkabılarını yere çarpıyor, testislerini geriyor, kasketlerini düzeltiyor, etrafa bakınıyor, omuz silkiyor, silkiniyor, kıvranıyor ve sonra bütün senaryoyu tekrar ediyor... bir daha... bir daha... bir daha... *ad infinitum, ad nauseum* * Pekâlâ, en azından maç bittikten sonra güneşin altında birkaç saat oturuyorlar ve sonra birkaç saat de trafikte harcıyorlar. Yupppppiiiii. Bir Marble turnuvası çok daha eğlenceli olurdu. Acaba hâlâ düzenliyorlar mı? Muhtemelen. Bir yerlerde. Çocuklar bu turnuvaların keyfini sürüyor. Belki de çocuk olarak keyfini sürdükleri son şeylerden biridir bu. Çok geçmeden dünya yarışına fırlatılacaklar. Sadece okula gitmekle kalma, elinden geleni yap. Başarılı olmalısın. Her şeyde başarılı

* Lat.: Sonsuza dek; kabak tadı verene kadar. (ç.n.)

olmalısın. Ya da en azından bir şeyde. Hayatın nasıl bir korku hikâyesi olduğunu söylemezler size. Ne kadar abes. Anlamsız. Para kazan. Tanrım, para kazanmaktan daha kolay bir şey yok. Ya sonra? Para sizi ezer. Hayat gitgide daha da ağırlaşır ve dokungaçlarıyla sizi sarmalar ve bütün hayatı sizden alana kadar sizi sıkar da sıkar ama ölmezsiniz. Can çekişirsiniz. Karanlıkta gitgide daha da dibe inersiniz. Grotesk cinnet. Daimi istihza. Güneş ışığı sizinle alay eder. Ay ışığı sizinle alay eder. Çiçekler, bülbüller, ağaçlar, gölgeler sizinle alay eder. Cadde ışıkları yanmaktadır. Rehberlik mi yoksa alay mı etmek için? Karanlığı geri iterler ama karanlık hep orada sizi ezmek üzere hazır bekler. Güneş karanlığı dağıtır ama ümitsizlik içinde pes eder. Karanlık her zaman güneşin ışığını kesmek, aşağı, aşağı, görüş alanının dışına, kara geceden önce sızlanacağı yere göndermek için her zaman geri sıçrar ve geri döner. Karanlık her zaman gelir, çöker, iner. Her zaman. Güneşin keyfini bir an süreriz. Ama sadece bir an. Güneşin bizi canlandırdığını, ateşlediğini, aydınlattığını, ışıldattığını, hafiflettiğini hissederiz, yolumuzu çok açık görürüz... Soru yok, şüphe yok. O kadar açık ve kesin bir şekilde belirgin ve ortadadır ki adımlarınızı nereye attığınıza bile dikkat etmek neredeyse gereksizdir; gitmeleri gereken yere giderler, sizi ışığın daha da derinliklerine doğru taşırlar, tek amacı aydınlatmak olan ışığa, hayat veren ışığa ve sonra anlarsınız... Evet! Anlarsınız. *Bu* hayat için yaratılmışsınızdır. Nefes alıp verme zahmetine katlanma nedeniniz budur. Her şey yerine oturur. Hayır, hayatın sırları çözülmemiştir. Önemsizdirler. Sadece oynanacak ve sonra çocukların oyuncaklarına yapıldığı gibi bir kenara ya da bir başkasına bırakılacak oyuncaklardır sadece onlar. Fakat çocukların oyuncaklarla oynadıklarını biliriz. Ve hayatın sunduğu en önemli sorunlarla uğraştığımıza inanırız. Ahhh, o sırlar!.. Sırları inceleyebilir, değerlendirebilir, analiz edebilir, tartışabilir, küçümseyebilirsiniz ya da... ya da hayatı yaşayabilirsiniz. Ahhh, hayat hakkında düşünmenin ne âlemi var?

Yüce amaçla, görevle dolu o an size yeter. Onaylanmayla kutsanın ve bütün varlığınızın ışık yağmuruna tutuluşunu tecrübe edin. Vücudunuzu sağa sola sürüklemek zorunda olmamanın, vücudunuzu şuradan şuraya hareket ettirebilmenin verdiği üstün ve zarif haz. Daha doğrusu, vücudunuz sanki gitmesi gereken yere, hayatın gerektirdiklerini en iyi karşılayabileceği yere kendisi gidiyor. Fakat nihayetinde hayat bir şirket gibi insanı bir kenara atıveriyor. Git. Uzaklaş. Bu kapıya gölgeni düşürme bir daha. Artık sana ihtiyaç yok ve istenmiyorsun. Bu nasıl oluyor? Niye oluyor? Sanki ışıkta geçirdiğim o vakti geçirmemiş gibiyim. Ağır, nüfuz edilemez karanlık göz açıp kapayıncaya kadar beni yine ezmeye başlıyor. Tanrım, sanki omuzlarım kalçalarıma dolanmış gibi. O kadar eciş bücüş hissediyorum ki kendimi!.. Nasıl oldu da sonunda yine bu noktaya geldim? En azından artık silahım var. Bu zinciri kırabilme yetisine sahibim. Olay budur. Kurban olmak zorunda değilim. Hayatın beni taciz etmesine katlanmak zorunda değilim. Hepimizin atmaya hakkının olduğu o kesin adımı atabilirim. Ehemmiyetsiz dedikleri o adımı. Eğer tercih edersem bunu kesinlikle yapabilirim. Bu benim hayatım. Onların değil. Hayatımı kontrol edebilirler ama ölümümü asla. Bu benim tercihim. Evet, çok doğru, bu tercihe ve *hakka* ve elbette ne zaman istersem bunu yapma imkânına sahip olduğumu bilmek aciliyet hissini ortadan kaldırıyor. Dayatılan bir bekleme dönemi yok. Her şey benim elimde. Olmak ya da olmamak. Ne zaman istersem cevaplayabileceğim bir soru bu. Her şey bana kalmış. Herhalde uyuyabilirim. Sanırım. Bezgin hissediyorum. Ve çok, çok yorgun. Yıpranmış. Ayaklarımı uzatıp, buracıkta uyuyabilirim. Hayır. İşe yaramaz. Gece yarısı uyanır, bir daha da uyuyamam. Dayanılmaz bir şey bu. Nefes almak için karanlıkta bir delik açmalıyım. Artık ne zaman neyi seçersem yapabileceğimi bildiğime göre şimdi kendimi zorlayıp ayağa kalkabilirim. Her şey bana kalmış. Pekâlâ, yarının ne getireceğini göreceğiz.

Ahh... kahrolası gün ışığı! Sanki biri gözbebeklerime bastırıyor... başparmaklarını. Sıcak. Saat geç olmalı. Bir daha asla uyuyamayabilirim. Gözlerimi açamıyorum. Gün ışığı. Gözlerimi niye açayım ki? Hep aynı terane. Pencere, panjurlar, perdeler, duvar, lanet olası kuşlar... başka bir ümitsiz gün daha, Tanrım! Evet, er ya da geç kalkmak zorundayım. Yatağa işeyeceğim. Boş ver gitsin. Kalkmaktan iyidir. Günü başlatır bu. Yatakta kal. Gün yok. Hiçbir şey yok. Yatakta kal, nihayetinde tekrar uyu. Yatakta kalamam. Kalkmaya lanetlenmişim. Yatağa işeyemem. Ay neyse, belki yatağa geri dönebilirim... İşe yaramaz. Duşun canı cehenneme. Belki bir işe yarar. Bilmiyorum. Düşüncesi bile o kadar yorucu ki... Pijamalarını çıkar, duş kabininin kapısını aç, suyu aç, ısıyı ayarla... Tanrım, tekrar tekrar, sonsuza dek... sonra sabunlan... sabunu al, bütün vücuduna sür, lanet olası bacaklarını kaldır... Bu küçük ayrıntıların her biri imkânsız; yaptığımı düşünemiyorum bile. Her tarafına bunu yap ve sonra lanet olası vücudunu kurula. Tanrım... sonsuza dek bu kapıya yaslanamam. Ya içeri ya dışarı. Suyun altında dur, hepsi bu. Bacaklarım bükülmek istiyor. Sakin ol, dayan. Su iyi geliyor. Ne anlamı var ki? Hâlâ geçirecek koca bir günüm var... evet, sonra bir tane daha ve bir tane daha ve bir tane daha... ve böyle sürüp gidecek... Kaç gün böyle devam edebilirim ki? Bütün bu saçmalıkla neden uğraşayım ki? Barnardın cenazesine bile gitmek istemiyor canım. Keyifli olmama izin yok. Hayatın seni mutlu görmesine izin verme. Smaç! Bam! Kuyu ve Sarkaç bu. Her şey bir yana, ıslak burası. Eriyip gidebilir miyim? Suyla birlikte akaçtan akıp gidebilir miyim? Burada ne kadar durabilirim? Bu şeyin verdiği rehavet. Hipnotik. Yavaş yavaş kayıyor muyum? Dönüyor muyum? Nasıl? Ellerimi kenarlarda yavaş yavaş hareket ettirsem ve kaymamayı ümit etsem? Her seferinde biraz? Biraz daha... biraz daha... kahretsin, kulaklarımda çınlıyor... biraz daha... biraz daha... ahhh, bu iyi geliyor be... bırak kulağımda çınlasın... Sırtımı böyle daha ne kadar yaslayabilirim? Sonuçta kayacağım ve ka-

famı küt diye çarpacağım. Aptal bir ölüm şekli. Ama ölmüş olacağım! Fark etmeyeceğim bile. Sadece kafamı duvara çarpacağım. Belki kanar. Hatta boğulabilirim. Pek olası değil. Bir süre şuurumu yitiririm, su beni uyandırır. Başım acıyor. Dev bir şişlik. Hastalandım. Duşta kayıp düştüm, Doktor Bey. Elbette, her şeyin üstüne bir de böyle bir aşağılanmaya ihtiyacım vardı. Kayıyor muyum? Su beni uyuşturuyor gibi. Sanırım iyi geldi... bir süre. Sıkıcı olmaya başladı. Sudan ağırlaştım. Aptalca olduğunu biliyordum. Şimdi yine arkamı dönmek zorundayım. Tam olarak değil. Hafifçe dönmeli ve suyu kapatmalıyım. Evet... böylesi daha kolay. Bir dakika soluklan... nefes al... ver... Sanırım uyandım. Ah pekâlâ, ne de olsa uyuma şansım yok. Ahhh... aç şu kahrolası kapıyı. Tanrım, çok güçsüzüm. Çok fazla su... enerjimi eritti. Hadi be, açılsana be!.. Elini şuraya yerleştir... ittir... Tanrım, zar zor kıpırdatıyorum... ay hayır, yapamıyorum. Çok büyük, çok ağır. Hava kuru. Kesinlikle yeterince sıcak. Belki bornozu üstüme geçirebilirim... ah hayır, boş ver gitsin. Halıya su damlasa ne olacak sanki. Vav, gerçekten güçsüzüm. Otursam iyi olacak. Evvet, önümde kocaman bir gün var. Sonra başka bir gece daha. Bu gece uyuyamayabilirim. TV seyretsem. Uyutabilir mi beni? Kitap okusam. Herhangi bir şey. Giyinemiyorum bile, günü nasıl geçireceğim... her sonsuz anı. Tanrım, o kadar parlak ki evde güneş gözlüğüne ihtiyacım var ve ben kapkara hissediyorum. Nasıl olabilir bu? Bundan bir kere sağ çıktım. Ne oldu? Buraya nasıl geri döndüm? Bir kere olması yeterli değil miydi? O zaman da yeterince kötüydü. Şimdi çok daha karanlık. Işıkta kaldıktan sonra karanlığa geri dönmek işkence ötesi bir şey. Bir Tanrının işi olmalı bu, insan böyle bir plana muktedir değildir. Kontrol edilecek çok fazla şey var. Çok fazla koşul. İnsan böylesi bir iç huzuru ortaya çıkaramaz. Hayır. Tanrı kesinlikle var. Neden? Bu neden oluyor? Ahhh, ne faydası var ki... İlk önce giyinmeliyim. Kendinizi çıplakken vuramazsınız. Peki nasıl giyineceğim yahu? Silahı nasıl elime alacağım? Hareket etmeyi düşünemi-

yorum bile. Duşa gittim, silahı da alabilirim. Çok saçma. Bütün gün burada çırılçıplak oturacak mısın? Hayatının geri kalanı boyunca? En azından biraz haysiyet sahibi ol. Kafan havaya uçacak, en azından geri kalan kısımlar muntazam olsun. Evvet. Hızlı yaşa falan filan. Kafanın üstü havaya uçmuşken cesedin nasıl yakışıklı olabilir? Her şey çok aptalca. Yaşamak, ölmek. Hepsi aptalca. Çok amaçsız. Niye acı çekesin ki? Atlat şunu. Burada bu şekilde günlerce oturmak mı istiyorsun? Belki yıllarca? Bir şeyler giymenin nesi bu kadar zor yahu? Bütün hayatın boyunca yaptın bunu. Evvet, bütün hayatım boyunca. Tanrım, depresifim, felçli değil. Daha ne kadar aptal olabilirsin? Çırılçıplak oturmak hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Evvet... Evvet. Siktir! Ne kadar sürüyor, 2 dakika? Eski bir üniformayı kap... Çok manyakça. Üzerine bir tişört geçir, ayaklarını bir ayakkabıya sok. Bu kadar. Şimdi de silah. İyi geldi. İyi görünüyor. Temiz. Burada bir dakika otur. Neden bu kadar çok bekledim? Şimdiden daha iyi hissediyorum. Kapana kısılmadığımı biliyorum. Çıkış yolum var. İstediğim zaman kullanabilirim. Sadece ağzıma sokacağım... Öghh, tadı iğrenç! Şey, o kadar da kötü değil aslında. Sadece biraz yağlı... metalik. Tetiği çek, tat mat kalmaz. Gerçekten çek. Öncesinde yapmak istediğim bir şey olmalı. Bir son arzum olmalı. Evet... ölmek istiyorum. Ölmek zorundayım. Bu şey asla değişmeyecek. Hep böyle hissediyorum. Çalışamam. Sadece burada oturacağım ve namluyu ağzıma sokup, tetiği çekmeyi bekleyeceğim. Sabırsızlıkla beklemem gereken tek şey bu. Geriye kalan tek amacım. Kafamın üst kısmını tavana yapıştırmak. Başka bir alternatif yok. An meselesi. Kaçınılmaz. Bu ezici yüke dayanamıyorum. Yaşamanın ezici yüküne. Sorun yaşamakta değil. Yaşamak güzel. Yaşayamadan hayatta kalmanın yarattığı karanlık insanlık dışı. Bunun Barnardın başına gelmesini bile istemezdim. Her iğrenç nefes bir sonsuzluk. Saatlerce oturuyorsun ve sadece birkaç dakika geçmiş oluyor. Nefes almak için mücadele et... ne için? Mücadele etmek için. Anlamsız. Havanın nasıl

içeri girdiğini bilmiyorum. Nefes alamıyorum. Bu sıcak hava dalgasında acaba kaç kişi ölecek? Şanslılar. Özgürleşiyorlar. Bu delilikte kendilerine zorla bir yol açmak mecburiyetinde değiller. Tetiği niye çekemiyorum, Tanrı aşkına? Hassiktir! Bu şeyi emip duramam. Ağzımın tadı bok gibi. Bendeki bu şansla dişimi kırarım ben. Denemeye devam etmeliyim. Günün birinde tetiği çekeceğim ve her şey bitecek. Umarım. Öyle olsa iyi olur. Hayır, elbette hayır. Şu kilise zırvalıklarını unutun. Ama bilmiyorum. Olamaz. Acınızı beraberinizde götüremezsiniz. Böyle bir gaddarlık seviyesi hayal gücünü aşar. Hiç kimse... hiçbir şey bu kadar... bu kadar... Barnard gibi biri bile. Ne yapıyor şimdi acaba? Sadece ölü mü yoksa günahlarının bedelini mi ödüyor? Ölü ölüdür. En azından ben ne yaptığımı biliyorum. Evvet. Bir amacım var. Ölmek. Belki bu tek amaçtır. Kim bilir. Hayatımın amacı... şu anda, bugün. Ölmek. Uğruna yaşayacak bir şey. Evvet, bu tuhaf bir şey. Garip. Ama doğru. Günü atlatmanızı sağlıyor. O kadar ümitsiz... ya da çaresiz hissetmiyorsunuz. Neyse ki bu silaha sahibim. Kötü bir cinin insafına kalmış değilim. Buna son verebilirim. Ne zaman istersem. Bu yeterli. Yaşamak için. Bana bağlı. Başka hiç kimseye değil. Hayatımın kontrolü bende. Neredeyse çalışmak istiyorum. Belki daha sonra. Bir şeyler yiyebilirim. Buzdolabında bir şeyler vardır. Sanırım bacaklarım artık daha hafif. Sanırım bütün gün burada oturdum. Yakında gece olacak. Dün gece uyudum. Belki TVyi açabilirim. Sonra. Yoruyor beni. Belki doğru düzgün bir şey vardır. Bir film. Eskilerden. CİNAYET. Ahhh, DRAKULA. Lugosi. Hiç şansı yok. Mümkün. Festival ya da benzeri bir şey olabilir. Hayır, şu anda değil. Cadılar Bayramı. Muhtemelen LASSİE ya da İHTİYAR YELLER. Ayyy, çok saçma. En azından NE HARİKA BİR HAYAT gösterilmiyor. Neyse ki... TVyi öldüreceğim. Kendimi öldürmeden hemen önce. Belki cehennemde yanar. TV Rehberine bakamam. Tanrım. Delilik bu. Bul. Seç. Oku. Sayfaları kurcala. Kanalları hızla geç. Bu şeyin namlusunu ağır ağır em. Tetik sadece birkaç santim ileride. Büyüleyici.

Yılan ve kuş. Göremiyorum. Sadece başparmağımı görüyorum. Ne kadar uzun süre bakabilirim böyle? Bulanıklaşmaya başlıyor. Yanıyor. Birkaç tane silah var. Bakmaya devam et... birçok silah... sadece silahlar. Sadece tek bir ağız hissediyorum. Sadece tek bir kurşun hissedecektim. Hissedecek miyim kurşunu? Ne kadar sürecek? Belki hiç hissetmem. Acı kendini belli edemeden ölürüm. Olabilir. Artık tadını alamıyorum. Pek değil. Koku gibi. Kısa süre sonra fark etmemeye başlıyorsunuz. Sadece bir tat. Hiçbir şey değil. Sadece bir tat. İyi değil, kötü değil. Görmezden gelebilirim. Gittikçe sönükleşiyor. Her şey nihayetinde sönüp gidiyor. Fıstık. Kuşkonmaz. Yemeye devam etmeyin. En azından bir an için durun. Ağzınıza biraz daha atın. Nihayetinde çiğnemekten yoruluyorsunuz. Çeneniz. Dişleriniz. Mide doluyor. Hep durmak zorundasınız. Nihayetinde. Namluyu emmeye devam. Ağzımda. Efor sarf etmiyorum. Evvet... sanırım. Bebek ve emzik. Ağzında namluyla uyuyakal. Ağzımda bu şeyle uyuya mı kalacağım? Tuhaf. Ya bir yerim seğirirse... Küçük bir kasılma. Ve bum! Oturduğu yerde uyuyakalmak hep irkiltir insanı. Tetiği çekebilirim. Eğer burada böyle, yeterince uzun süre otururum, kendiliğinden olabilir. Pat diye. Bitti. Çenem yorulmaya başlıyor. Dişçide olduğu kadar kötü neredeyse. Sonsuza dek böyle oturamam. Biliyorum. Deneyebilirim. Bakalım tetik çekilecek mi?.. Evet, çok ağır. Muhtemelen düşürürüm elimden. Tanrım, elimden kayıyor ve beni bacağımdan vuruyor. Bunu nasıl açıklarım? Her neyse, bu şey işe yaramayacak. Ağzımda tutmaya alıştım. Kahretsin, şimdi tadını alabiliyorum. Çenem çatırdıyor. Neyse ya, kanepeye bırak silahı. Kolum yoruldu. Acıktım. Hava neredeyse kararda. Geç oldu. Evet, mutfağa kısa bir mesafe var. Buzdolabını kontrol et. Mikrodalgaya bir şey at. Herhangi bir şeyi kap. Ne çıkarsa bahtına. Sonra. Şimdi TV olmaz. Bunu pişirmeliyim. Eğer talimatları okuyabilirsem tabii. Ne garip; sadece düğmelere basmak bile beni gerçekten acıktırdı. Doğru, uzun zaman oldu. Yine de düğmelere basmadan önceye göre iki

misli açım. Bunu tabağa koyabilir ve sanki gerçek yemekmiş gibi davranabilirim. Neden uğraşayım ki? Tabağı yıkamak zorunda kalacağım. Er ya da geç. Böyle iyi. Eh pekâlâ, bu da yemek. Açlığı öldürür. Hep böyle tuzlu mu bunlar? Belki şu silah, yağı daha tuzlu yapıyordur. Eh pekâlâ... çenemi hareket ettirmek iyi geldi. Egzersize ihtiyacım var. Sağ kolumdaki ve çenemdeki kasları güçlendirmeye. Tuhaf bir his... hafif ve acı verici. Kolumun uzaya uçup gitmesine engel olmalıyım. Kan dolaşımımı tekrar harekete geçirmeliyim. Orada saatlerdir oturuyorum. Kolumu bu kadar tuhaf hissetmem şaşırtıcı değil. Yeme egzersizi işe yarar. Evet, yemek sizi hayatta tutar. Kendimi öldürmek için hayatta kalmam lazım. Sing Singdeki o mahkûm gibi. Hudsonın kıyısındaki Osningde... Nehir Manzaralı Konak. Ne zamandı? Belki otuzlu yıllar. Elektrikli sandalyede idam edileceği saatten birkaç saat önce kendini öldürmeye çalışmıştı. Onu acilen kasabadaki hastaneye götürmüşler, uzmanları çağırmışlar, hayatını kurtarmışlar ve sonra öldürmek için tam zamanında Sing Singe geri götürmüşlerdi. Çok manidar. Bu dünyadaki her şey gibi. Acaba onu öldürmeden önce intihara teşebbüsten yargılamışlar mıydı? Bunu nerede okuduğumu hatırlamıyorum. Bir dedektif dergisiydi sanırım. Zavallı orospu çocuğunun ölmesine izin veremezlerdi. Hayır. Onu *onlar* öldürmeliydi yoksa adil olmazdı... ya da bunun gibi manyakça bir şey işte. Adalet. Haykırıp durdukları şey bu: adalet. İkiyüzlü pislikler! Öldürmekten keyif alıyorlar, hepsi bu. Bunun hiçbir işe yaramadığını, insanları öldürmekten alıkoymadığını biliyorlar. Bundan keyif alıyorlar, hepsi bu. Cezalandıracak birini bulmalılar, aksi takdirde hayat yaşamaya değmez. Tanrım, hapishanedeki insanlar, onlar kimseye zarar veremez. Toplumun dışındalar zaten. Onları orada bırakın. Eğer o herifi kendi haline bıraksalardı ölecekti zaten. Evvet, belki tam zamanında... saat gece yarısı 12yi vurduğunda. Ahh, unut gitsin. Delirmenin manası yok. Ölmek başka bir şey, delirmek başka bir şey. Belki de tetiği çekmeyi

dert edinmemeliyim. Hazır yemekler de beni öldürebilir. Bu çerçöple beslendiklerini düşününce, Amerikalıların bu kadar sağlıksız olması şaşırtıcı değil. Evvet... ve McDonalds. Tanrım, ne tür bir tat alma duyusu var bunlarda? Tat alma duyuları var mı? Patates cipsi ve kolayla büyütüldüğünüzde, sanırım caddeyi tek başınıza geçecek yaşa geldiğinizde tat alma duyunuz falan kalmıyor. Onlara lezzetli, sağlıklı bir yemek verin hemen hastalanacaklardır. Pis çerçöpe ihtiyaçları var. Tıpkı temiz hava gibi... bu şey onları öldürür. İşte size harika bir fikir. Yeni bir savaş şekli. Halkı temiz hava ve iyi yemekle öldürün. İşe yarar. Eğer o puroları ve sarma sigaraları tüttürüp, espresso içemeselerdi mafyanın hali ne olurdu? Sonbaharda dökülen yapraklar gibi dökülürlerdi. Öğürürler, boğulurlar, nefessiz kalırlardı. FBI bunu neden düşünmedi ki? Obsesif Kompulsif Bozukluk. Yeni suç-karşıtı silah. Onlara işkence etmek için Amerikan kahvesi ve ultra-hafif, çift filtreli, taklit sigaralar içmelerini sağlayın. Her şeyi itiraf ederler; Kennedy suikastını bile. Komplo teorilerinden kurtulmanın bir yolu. Engizisyon bile düşünmedi bunu. Affet beni baba zira günah işledim. Saflıktan uzak düşüncelerim oldu.

Haklısın ya, oldu. Sen kim olduğunu sanıyorsun da böyle konuşuyorsun be?

Kabahat bende baba.

O tatlı kızın üzerine bahse girerim ki kabahat sende.

Kabahat bende be işte!

Doğru be. Git bir Ave Maria oku Tanrı adına. Ve bağış kutusuna azcık para koy... ya da boş ver ya, bana ver sen onu, birileri bağış kutusunu hep boşaltır.

Sağ ol, baba. Evet, baba.

Evet ama unutma ha, kaytarmak yok.

Anladım seni peder.

Evet, elbette, anladım seni. Gerçekten inanacak hiçbir şey yok. Orada, dışarıda bir şey yok. Hükümetler? En iyi ihtimalle aşağılıktırlar. Evvet, aşşağılık. En iyi olasılıkla, en nihai iyi

noktalarında ise ikiyüzlüdürler. Sürekli öldürür ve yağmalarlar çünkü bu iyi bir iştir; kapitalizmin kutsal kâsesi olan *Kar Zarar Tablosu* için iyidir. Halkın refahı gibi şeylerin Şirket kârlarının önünü kesmesine asla izin vermeyin. Hadi canım, gerçekçi ol biraz, eğer bizim... Başınızı saygıyla eğin çocuklar... Kar Zarar Tablomuzun önüne geçerlerse birkaç milyon insanın hayatı nedir ki!.. Ve kilise. Kilise! Lanet olası kilise, O ADİ PİÇLER! İyi becerdikleri tek şey genç oğlanları yağmalamaktır (ne harika bir kelime). Sanırım küçük kızları rahibelik için saklıyorlar. Bu şeyleri ne bok yemeye düşünüyorum ki ben? Bu çürümüş dünyada yaşamaya katlanamıyorum. Kendime neden işkence edeyim ki? Neden etrafa bakmaya ve dünyanın gerçek yüzünü görmeye devam ediyorum ki? Yaşıyor olmanın verdiği acı zaten her koşulda dayanılmaz bir şey; durumumu neden daha da kötüleştiriyorum ki? İsa, İsa, İsa. Yardım et bana. Lütfen, yardım et bana! Eğer gerçekten varsan seni sıska Yahudi piçi, kendimi öldürmeme yardım et. Kendini gebertecek kadar taşaklı olmadığını biliyordum, başkalarını bunu yapmaya zorladın ve onların kanı senin ellerinde. Pilate* senden sadece yürüyüşe çıkmanı istemişti ama sen reddettin, onu seni çeteye teslim etmeye zorladın ve şimdi senin ölümünün suçunu paylaşmak zorundalar. Bu kadar çabuk geri dönmenin sebebi de bu, günahların için kefaret ödemek... evet ve bunu yapmak için çok vaktin vardı. Bütün o insanları katil olmaya zorlamakla kalmadın, ayrıca Hıristiyanlıktan ve yok edilen milyonlarca, yüz milyonlarca hayattan da sen sorumlusun. Hâlâ da yok ediliyorlar. Her gün. Her gün! Bunun nasıl bir şey olduğuna dair bir fikrin var mı? Var mı? Hiç şeyinde mi acaba? Olamaz. Pekâlâ, umarım iddia ettiğin gibi büyük şamansındır. Evet. O zaman çaresizlik ve ıstırabın derinliklerine sürüklediğin yüz milyonlarca ruhun acısını hissedebilirsin. Seninle neden konuşuyorum bilmiyorum. İğrenç ötesisin. Ama yine de sana kefaretini ödeme, hayatında bir

* İsa'yı çarmıha gönderen yargıç. (ç.n.)

kez olsun biri için bir şey yapma şansı vereceğim. Bu tetiği çekmeme yardım et. Acı ve ıstırabımı sona erdirmeme yardım et. Bu hayattan kurtulmama yardım et. Istırap ve sefalet dolu bu imkânsız hayattan. Bunu yap benim için ve ben de seni affedeyim. Günahlarını bağışlayacağım ve o sıska kıçını kurtarabileceksin. 24 saatin var İsa. Hepsi bu. 24 saat. Ve kefaretini ödemen için son şansın bu. Hâlâ varken kullan bu şansı. Gökteki o büyük çakal sana çok kızmış olmalı ve muhtemelen kıçına nişan almaya hazırlanıyordur. Ki bence bunda bir sorun yok ama çok uzun sürebilir ve ben bu boktan şimdi kurtulmak istiyorum... hemen şimdi! Dünyaya acı ve sefalet yaymaya devam etmene neden izin veriliyor, anlamıyorum. Sanırım bu reddedemeyeceğin bir teklif. Kabul etsen iyi edersin Yahudi çocuk, bu özel teklifin tekrarı olmayacak. Sadece bir kere, tek bir gün yapılan bir teklif bu. Şimdi lütfen çık git buradan. Arkadaşlarımın beni seninle konuşurken görmesini istemem. Sokak serserilerini eve almak başka bir şey ama sen... Ahhh, bütün bir paket hazır yemeği yedim ve hâlâ hayattayım. Pekâlâ, Barnardın ölmesi için belli bir süre geçmişti. Besin zehirlenmesi anında gerçekleşmiyor. Belki hazır yemek paketleri komünist komplonun bir parçasıdır. Kapitalistleri kendi darağaçlarına asın. Tanrım, kahretsin, neredeyse gece yarısı oldu. Hâlâ buradayım. Siktir! Pekâlâ, moral bozmaya hiç gerek yok. Belki yarın ölürüm. Eğer ölürsem bu beni bir fikir hırsızı mı yapar? Tanrım, hep aynı şey. Tek yaptığım sefalet batağında gitgide daha derine batmak. Yaşayamıyorum ve ölemiyorum. Ebedi ve ezeli işkence. İşkencenin özü ve lokomotifi bu zaten... ölümle tehdit etmek ama hiçbir zaman öldürmemek. Sadece acı... Sadece acı. Zamanla insana işkence eden şey, ölüm vaadi oluyor. Hayat nasıl oldu da bu hale geldi? Böyle mi yaratılmıştı? Öyle görünüyor. Eğer İncile inanıyorsanız. Ta en başından beri birbirlerini öldürüyorlardı. Yahudi çocuktan binlerce yıl önce. Cinayet, kargaşa, tecavüz ve yağma konusunda Hıristiyanlar çömez sayılır. Ama hızlı

öğrendiler. Haklarını teslim etmek lazım. Başkalarından daha kötü değiller. Eee, ne olmuş yani? Büyütülecek ne var bunda? İnsanlar birbirlerini öldürmeyi meşrulaştırmanın bir yolunu bulurlar her zaman. Bu bütün dinlerin temelinin bir parçasıdır: meşrulaştırma. Arkadaşınız öldürüldüğünde onun karısını kapmanız, bunu Tanrı adına yaptığınıza... ya da size bunu şeytanın yaptırdığına inandığınız sürece meşrulaştırılabilir. İkisi de olur. Şehvetinizi gidermeyi meşrulaştırmak için bir inanç sistemi yaratın. Eşcinsellerden ve kadınlardan korkuyor musunuz??? Köktendinci bir Hıristiyan olun ve onların ne kadar şeytani olduğunu Tanrının söylediğine, bu yüzden de onları öldürmenin sorun olmadığına inanın. Sakın bir motel odasında onlardan biriyle yakalanmayın... pantolonunuz inik halde. Terbiyesiz, terbiyesiz. Tanrım, sanırım yatağa gitmeliyim. Bütün bunlardan usandım. Usandım. Tanrıya şükür, tek bir tabak bile kirletmedim. Beni bulduklarında etrafta kirli tabaklar olsun istemem. Kahrolası silahı kaldıramıyorum. Ateş etmeyeceğim. Silahın patlamasını... ya da parmağımın tetiği çekmesini istemem. Burada bıraksam daha iyi. Çok yorgunum. Kazara ateş etmeyeyim. Ateş aldığında namlu ağzımda olacak. Tanrım.... uyanacağım. Biliyorum. Uyanacağım. Şeytanlar bekliyor olacak. Akbabalar gibi. Ağızlarından salyalar akacak. Bekliyor olacaklar. Sessizce. Çirkin... çirkin ötesi... grotesk ötesi. Ötesi... neyin ötesi? Artık dayanamıyorum. Katlanamıyorum. Bedenim iki büklüm. Çok güçsüzüm. Silahı iki elimle bile kaldıramam. Uyumalıyım. Uyanık kalamam. Delireceğim. Şeytanlar beni yutacak. Kafatasımı kemirecekler. Omurga sıvımı... iliklerimi emecekler. Beynime asit damlatacaklar. Kulaklarımda işkence edilen çocukların sesleri. Kanserin yaptığı tahribat, savaş meydanlarındaki şişmiş cesetlerin çığlıkları... sürekli yardım istiyorlar, sürekli merhamet dileniyorlar, zihnime çekiç darbeleri indiriyor, kalbime pençe atıyorlar... Bunun bir sonu yok mu ya? Her şeyi silmek için bir başlangıç noktası yok mu? Hiçbir yerde ışık yok mu??? Her şey

biçim değiştirmiş. Gizlenmiş. Başka bir güne saklanmış. Başka bir gün daha... ve bir daha.... ve bir daha... Lütfen... bir şey, bir şey... herhangi bir şey, herhangi bir yerde. Merhamet. Sadece ölmek istiyorum. Çok mu fazla bu? Çok mu fazla? Böyle bir istek mantık dışı olabilir mi? Sadece ölmek. Hepsi bu. Servet... ya da şöhret ya da güç... ya da övgü değil. Ölüm. Hepsi bu. Ölüm. Tamamen. Tam olacak. Geri dönülemez bir şekilde. Azap çeken bir ruhtan basit bir istek. Pişman ol İsa. Günahlarının kefaretini öde. Ne kadar basit bir istek. Bundan böyle dağları yerinden oynatmak yok. Suyu şaraba... balık ve somuna dönüştürmek yok... çıkıp gelen bir Lazarus yok. Arkadaşını hayata geri döndürdün. Ne kadar bencilce. Bir ceset eksik. Bu dev, devasa delilik düzeneğinde bir boşluk, eksik bir ceset var. Ne yaptığını görmüyor musun? Senin bencilliğin yüzünden evren dengesini kaybetti. Arkadaşını yanında istedin, tek umursadığın şey buydu. Kendin. Hep kendin. Tek önemli olan sensin. Dünyadaki, o boşluğu doldurmaya çalışan dünyadaki deliliğe bak. Daha kaç tane hayat boş yere yok edilmek zorunda? O boşluğu ben dolduracağım. Bu evrene dengeyi geri getirmeyi öneriyorum. Kendimi kurban etmiyorum. Senin yaptığın gibi şehitlik talep etmiyorum. Bencilliğimi kabul ediyor ve kabulleniyorum. Fakat ortada böyle bir ihtiyaç var ve ben bunu karşılayabilirim. Günahlarının kefaretini öde seni ikiyüzlü. Bu ben-merkezci öz-yüceltmeyi bırak. İkimiz de özgür olabiliriz. Ölmeme izin ver ve günahlarından arın. İstiyorum... dua ediyorum ki gözlerimi kapatayım, karanlık etrafımı şefkatle sarsın ve bu karanlık sonsuz olsun. Ah, dindarca temenni edilecek bir gaye bu, kesinlikle. Tek istediğim bu. Kurtuluş değil. Sonsuz yaşam değil. Sadece sonsuz karanlık. Tatlı, sevgili karanlık. Lütfen... lütfen gel bana... yatıştır beni... nüfuz edilemez karanlıkla aydınlat beni... bu gece için ve bütün sonsuzluk için karanlık... Ahhh, tatlı kara lütuf... kalbim niyaz ediyor... kollarım seni kucaklamak için bekliyor, aklım öpücüğünün açlığını çekiyor. Öpüp sil gözyaşlarımı... azap çeken kalbimi yatıştır karanlığınla.

İnsanlık durumunun şiddetli ıstırabını tecrübe eden bir adamdan gelen kutsal bir yakarış bu. Bunu her yerde görmediniz mi, bilhassa da kendi içinizde? İkilemin... çelişkilerin, bocalamanın, kafa karışıklığının, kendini kandırmanın bir parçası bu sadece... O da altı üstü bir insan. Karanlıkta kalmak için nasıl mücadele ettiğini, bir günün daha, bilinçli, varlığının her bir hücre ve lifinde acının farkında olacağı bir günün daha onun üzerine geldiğini kabul etmekten kaçınmak için elinden geleni yaptığını görmek kalbinizi burkmuyor mu? Dönüp dururken, uykuya, çok kıymet verdiği merhametli karanlığa geri dönmesine olanak tanıyacak o büyülü konumu bulmaya çalışırken vücudundan ne dayanılmaz bir acı yayılıyor öyle... Siyah bir uyku bandı, kulak tıpaları, yastığa sarılmak, hayatının herhangi bir anında işe yaramış bütün araçlar. Hepsi birkaç dakika daha uyumak için fakat uykuda birkaç dakika birkaç saat gibi gelebilir. Tek önemli olan ayağa kalkma ihtiyacı hissedecek, günle bir kez daha yüzleşmek zorunda kalacak ölçüde uyanmamanızdır. O da herkes gibi, o anın her zaman olduğu gibi geleceğini biliyor fakat bunu mümkün olduğunca ertelemek çok kıymetli bir şey. Bir kere daha kaçınılmaz olan gerçekleşiyor. Uyku bandını duvara fırlatmak yok, jaluzilerden içeri sızan ışığa bağırmak yok, dünyaya yumruk sallamak yok. Sadece başka bir günün daha, muhtemelen bütün günlerine son verebilecek bir günün daha başladığına dair basit bir farkındalık. Ama ben yine de öyle olacağını düşünmüyorum. Henüz bu adamda hiçbir kusur bulamadım. Silahın namlusunu bir kez daha ağzına sokup, gözlerini kapatıp, parmağını tetiği çekmeye zorlarken söylüyorum bunu. Bir acı verici, sıkıcı gün daha, acınası ve meşakkatli. Bir öncekinden neredeyse ayırt edilemeyecek, sadece her günün hep yeni olması, acının yeni fakat eski ve sonsuz olması anlamında farklı olan bir gün.

Bir soru işareti gibi görünüyor olmalıyım. Kafamı kaldıramıyorum. Bir karpuz gibi asılı duruyor. Tanrım, ağzımda bir namluyla iki büklüm olmuş bir haldeyken nasıl görünüyorum acaba? Hayvanlar ağızlarında bir namluyla oturmazlar. Yaşayabildikleri kadar yaşarlar. İçgüdülerini takip ederler ve içgüdüleri onlara yaşamalarını söyler. Düşünmezler. Kafa

yormazlar, tefekküre dalmazlar. Düşünmezler ve sadece yaşarlar. Düşünüyorum öyleyse ölüyorum. Ama ölü değilim. Burada ağzımda bir namluyla oturuyorum... bir obua ya da kayıt aleti ya da klarnet ya da hatta ucuz bir flüt bile değil. Burada bu şey ağzımda o kadar uzun süredir oturuyorum ki dilimin bir uzantısı haline geldi. Burada bu şey ağzımda o kadar uzun süredir oturuyorum ki genetik bir değişim meydana getirdi. Sonsuz kuşaklar ve yüzyıllar gerektirecek bir şey göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşti. Eğer şu anda bir çocuk peydahlayacak olsam çocuğun dili metal silahın boş kanalına doğru uzardı. Ne kadar uzun olurdu bilmemiz mümkün değil. Birkaç santim... birkaç metre... kim bilir? Dilin hepsi ağza sığmayabilirdi. Dışarı sarkar, muhtemelen çocuğun göğsünde çınlardı. Eğer sonsuza kadar böyle kalsam, dilin metalik uzantısı elime yapışır mıydı? Sanki elim ağzıma giriyor ya da ağzımdan çıkıyor gibi görünür müydü? Nasıl bir iğrenç hilkat garibesi ortaya çıkardı? Nasıl yemek yerdi peki? Diliniz dışarı sarkmışken ya da ağzınıza bir namlu sokulmuşken nasıl çiğneyebilirsiniz ki? Bu varlık konuşabilir miydi? Ben şimdi konuşabilir miyim? Ne söylediğimi anlayamıyorum. Ne söylemek istediğimi biliyorum ama bunu hakikaten söylüyor muyum? Anlaşılabilir mi yani bu? Eğer beni kimse duymuyorsa konuşuyor sayılır mıyım? Kafam daha aşağı mı düşüyor? Bunu benim için kim cevaplayabilir? Kime soruyorum? Konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor ama hiçbir şey söylemiyorum. Kafam kelimelerle kaynıyor ama yine de sessizim. Kelimeler bana işkence ediyor ve azap veriyor ama yine de sessiz kalıyorum. Eğer kelimeler dışarıdan geliyor olsaydı, bir atağı, kahkahayı ya da saldırıyı savuşturur gibi savuşturabilirdim onları ama beynimin içinde yankılanan ve çınlayan, beynimi doğrayan ve bıçaklayan sesler beni olduğum yere çiviliyor. Beni aşağıya çeken şey kelimeler mi, elimi göğsümde daha aşağı indiren, namluyu daha da içeri iten? Hayır. El de olması gerektiği gibi daha aşağı düştüğü için namlu daha derine gidemez. Öğüre-

rek dışarı atılana kadar ne kadar derine gidebilir namlu? Hayır, buna izin veremem. Namlu ağızda her zaman stratejik bir şekilde sabitlenmeli ki kazara gerçekleşen bir tetikleme bile kafamın arka tarafını duvara yapıştırabilsin. Kulağa tuhaf geliyor. Ama ürkütücü değil. Seyirci için bir gösteri olacak. Ama ben görmeyeceğim. Ben sadece duvarda bir süs olacağım. Dolayısıyla, hiçbir şey değişmiyor. Ölüm yaklaşırken ve vakit tükenirken bile... hiçbir şey değişmiyor. Sadece görünüşler değişiyor. Tanrıya şükür, kendimi göremiyorum. Bu kadar üzücü bir sahne görsem ağlar mıydım?.. Bir adam o kadar çaresiz bir şekilde ölmeye çalışıyor ki... sonuçta şey gibi... şey... şey... tıpkı şöyle: vücudu iki büklüm, yamulmuş ve görünüşe göre silah, anatomisinin bir parçası olmuş. Umursayıp, size nasıl yardımcı olabilirim diye sorar mıydım? Muhtemelen ben... kanepede oturan ben evet derdi, lütfen parmağımı tetiğe bastır. Ne yapardım? Rica ettiğim şeyi yapacak kadar derin bir şefkat ve empati hisseder miydim; yoksa katil olma korkusuyla bu isteği geri mi çevirirdim? Bilmiyorum. Tetiği çekemememin nedeni bu mu; katil olacağımı düşünmem mi? Hayır. İnsanın hayatı kendine aittir ve eğer isterse sona erdirebilir. Nokta. Kiliseyi siktir edin. Ve onların araflarını ve cehennemlerini de. Cehennemden kaçınmak istememin tek sebebi, eğer varsa tabii, onlarla dolu olması. Cehennem dindarlarla, köktendincilerle, Barnardlarla dolu olmalı. Sanırım ölünce ölüyorsunuz. Ne zaman ölüyorum ben? Ne zaman ölüyorum??? Her gün, bütün gün fakat ölüm benden sürekli kaçıyor. Şu kahrolası tetiği çek. Bu şeyi ağzımdan çıkarabileceğimi bile sanmıyorum. Bu tetiği çekmeliyim yoksa hayatımın geri kalanını böyle geçireceğim. Hayatımın geri kalanını böyle geçiriyorum. Bütün yapmam gereken tetiği kibarca bastırmak; sadece yumuşak, basit bir bastırış. Poligonda yaptım bunu. Nişan aldım ve tetiği yavaşça bastırdım. Hiç sorun yaşamadım. Bütün o alıştırmalar boşa gitti. Eğer ihtiyaç duyduğunuzda yapamıyorsanız bir şeyi nasıl yapacağınızı bilmek ne

boka yarar? Delilik bu. Gözlerim kapalı söküp takabilirim bu şeyi. Tetiği çekemiyorum. Parmağım tetiği bastırmıyor işte. Zorlanma yok. Acı yok. Sadece bir bastırış. Bu kanepeden düşeceğim. Belki o zaman parmağım bastırır. Midem yemek diye inliyor. Metal silahın tadından daha fazlasına ihtiyacı var. Düşünmekten daha fazlasına ihtiyacı var. Havadan daha fazlasına. Yemek istiyor. Güzel. Tek elle, yiyecek bir şeyler nasıl hazırlayabilirim? Hazır yemeği hazırlamak bile zor. Belki bu şeyi ağzımdan diğer elimle çıkarabilirim? Dünden daha kötü. Kaslarım, eklemlerim kilitlendi. Geç oldu. Gökyüzünde sönük bir parıltı var ama uzun sürmeyecek. Keşke yemek istiyor olsaydım. Nasıl oluyor da hem bu kadar aç olup hem de yemek istemiyorum? Tuhaf. Hayır. Yemek istiyorum. Hazırlamak istemiyorum. Önüme koyun. Şimdi değil. Belki sonra. Eğer öleceksem niye yiyeyim? Bütün o sıkıntı. Sanırım bu şeyi ağzımdan çıkarmalı ve mikrodalgaya bir hazır yemek atmalıyım, yarım saat sonra da ya da ne zamansa işte, ölmüş olurum. Bütün o çalışma hiçbir şeye yaramadı. Dökülüyorum. Kolum ve elim yine uyuştu. Fark etmedim. Belki de saatlerdir böyle. Bu şeyi ağzımdan çıkarmalıyım. Çenem kilitlenmiş gibi. Dişlerim silahı sıkıştırıyor. Farkına varmadım. Saatler geçti ve farkına varmadım. Diğer elimle bileğimi kavramalı ve... hayır. Dişlerimi kırarım. Şu an buna ihtiyacım yok. Zaten yeterince kötü hissediyorum. Bir bakalım, ne yapmalıyım... Çeneyle işe başla. Evvet, onu... hayır, bir saniye. Tanrım, doğru düzgün düşünemiyorum. Ne zamandır burada böyle oturuyorum? Uyandığımda hâlâ sabah mıydı? Şimdi karanlık. Dokuzu geçmiş olmalı. Bu pozisyonda donup kaldım. Kamp ateşinin yanına kıvrılmış yaşlı bir Kızılderili gibi. İlk önce... ilk önce... ilk önce ne be? Aaa, evet, elbette. Kanepeye sıkıca tutunmalıyım. Kesinlikle. Silah kanepeye düşüyor. Tanrım, her şey kaskatı. Tamam, yavaşça, sakin olmak işe yarar, yavaşça hareket etmeliyim. Pekâlâ, işte böyle, sırtını yasla... şimdi çenene yavaşça masaj yap ve ağzını açmaya çalışmaya devam

et... evvet... ah evvet, işe yarıyor, hissedebiliyorum Tanrım, umarım çatırdamaz. Çatırdamasından nefret ediyorum. Sanki dünyanın sonu gelmiş gibi. Yavaşça masaj yapmaya devam et, yavaşça hareket et, çatırdama, lütfen çatırdama, ağzını açmaya çalışmaya devam et, sakin ol, sakin ol, birazcık daha, yavaşça devam et, işe yarıyor... evvet, kıpırdıyor, gerçekten kıpırdıyor, hissedebiliyorum, çenem kıpırdıyor, ağzım açılıyor, Tanrım, çatırdama... sakin ve yavaşça... evvet... açılıyor... dişlerimin namluya değdiğini sanmıyorum... düşün... sakin... sakin... evvet, evvet... açılıyor... tamam, şimdi... sakin ve yavaşça... işte böyle, elini kibarca tut... sıkıca... sakin... sakin... evvet... dışarı çıkar... biraz daha... biraz daha... işte böyle... biraz daha... kafanı geri çek... güzel... güzel... işe yarıyor... işe yarıyor... neredeyse çıktı... güzel... ah, sanırım dişlerim serbest... çenemde kasılma yok... Tanrıya şükür... çatırdamadı... o kör edici acıdan nefret ediyorum... ucunu dilimle hissedebiliyorum... aaaaahhhhhhhhhh... kanepeye bırak... çenemi hâlâ oynatamıyorum... tamam... ağzım bir dakika içinde kapanacak... aaahhhhhhh Tanrım, kolum zonkluyor, acıyor be, kanım pompalanıyor olmalı, Tanrım, ovala, ovala bileğinin iç kısmını...

Pekâlâ, bu beni ayağa kaldırdı ama sendeliyorum... Tanrım, yürüyemiyorum... Pekâlâ, sadece her seferinde küçük bir adım atarak yavaş yavaş ilerlemeliyim... pekâlâ... işe yarıyor... kahretsin... nasıl oldu da burada bu kadar uzun süre oturup sonuçta böyle oldum... yine? Sorun değil, sorun değil. Pes etme yeter. Bu ironiye ihtiyacım olabilir. Sağlam ve besleyici bir hazır yemek yiyeceğim ve sonra da kendimi öldüreceğim. Dün çalışmadım. Tamam. Edison asla pes etmedi. Wright Kardeşler pes etmedi. Denemeye devam et. Tamam, kan dolaşımım düzeldi. Bacaklarım ve kollarım hareket ediyor. Belki biraz gürültü. Yardımcı olabilir. TVyi aç. Adil görünüyor şimdi. Hazır yemek yemek. Birbirlerini hak ediyorlar. Her ikisi de o kadar çileden çıkarıcı ki nasıl hissettiğimi unutacağım. Evvet,

bir başarısızlık abidesi gibi hissediyorum kendimi. Yıllardır burada oturmuş, bu sefaleti sona erdirmeye, acıyı dindirmeye çalışıyorum ve başarısız olmaya devam ediyorum. Pes edemem. Ama o kadar depresifleştim ki deneyemiyorum artık. Bu nasıl oldu? Buraya nasıl geldim... bu hale... kendimi bile öldüremeyecek kadar kötü hissetme noktasına? Kendimi öldürecek kadar iyi hissetmiyorum. Çiğniyorum. Çenemin çatırdadığını hissedebiliyorum. O kadar yavaş hareket ediyor ki. Yemeği ağzıma götürmekte zorlanıyorum. Kolum hâlâ kopuk gibi. Önemli değil. Çiğnemeye devam et. Vücudunu uyandır. Çiğne... yavaşça... dikkatli bir şekilde... çiğne... çiğne. İşe yaramadığını söyleyemem. Önemli değil. Umurumda değil. Ne fark eder ki. Hiçbir şey önemli değil. Tanrım, yine başlamayalım. Ne kadar? Daha ne kadar devam edebilir bu??? Sonsuza dek. Bütün günlerimi bugün yaptığım gibi oturarak geçirmeye lanetlenmiş durumdayım. Gece de şimdi benim hissettiğim gibi hissediyor. Karanlık bundan daha hafif olmalı. O kadar ümitsiz ötesiyim ki!.. Tanrım, dayanamıyorum buna... ama yine de dayanacağımı biliyorum... yeni bir güne uyanmaya devam edeceğim... bütün diğerleri gibi olan bir diğer güne... kasvet ötesi... karanlık ötesi... değişim ya da rahatlama ümidinin ötesi bir güne. Bu benim kaderim... hayatım... böyle yaşamaya devam etmek... belki bir gün tetiği çekebilirim diye kendimi kandırmayı bile deneyemiyorum. Asla çekmeyeceğim. Denemenin manası yok. Ağzımda silahla oturup, bütün bunlara son verip biraz huzur bulabileceğimi ümit etmenin, bunun için dua etmenin manası yok. Her şey bir yanılsama. Acı verici bir aldatmaca. Ölme ümidim yok. Gelmiyor. Sadece sonsuz ölüm süreci. Bunu şimdi görebiliyorum. Ah, çok net! Nihayetinde tetiği çekeceğime dair ümit sadece daha fazla aldatmaca demekti. Tanrım, ne tarifsiz bir çıplaklık hissediyorum! Uygun kelime yok. Namevcut. Bu durum için. Kendimi nafileliğe ve kasvete teslim etmeli, hayatımın hiçliğini parçalamalıyım... bütün anlamdan boşalmış... Tanrım... basit haki-

kat ne kadar acı verici ve üzücü... amaçtan yoksun... evet... evet, o kadar doğru ki, özden yoksun... direnecek hiçbir şey yok... mücadele edecek... dileyecek... ümit edecek hiçbir şey yok... yadsıyacak bir şey bile yok... ışık ve karanlığın, iyi ve kötünün savaşı yok... onur mücadelesi yok... hepsinden de beteri, hiçliğe karşı savaş bile yok, tatmin olmak için bir mücadele yok... basitçe bütün hassasiyetlerin namevcut oluşu... sadece hiçlik... hiçlik... kahramanlık mertebesinden düşüş yok... geri kazanılacak bir bütünlük ya da vazgeçilecek bir sapkınlık yok... hayır... hiçlik bile yok, sadece her şeyin iğrenç bir şekilde ötesinde olan, tanımsız bir şey... her şeyin, hiçliğin bile toptan yokluğu... ben...ne??? Neden bahsediyor bunlar be? Çok uzun zaman olmuş...

"...ve 30 yıl önce bugün meydana gelen olayı kutlamak için mangal partisine en az 200 yetişkin ve 50den fazla çocuğun katıldığı tahmin ediliyor..."

Bunu hatırlıyorum. Birkaç gündür haberlerde veriyorlar.

"...gördüğünüz gibi buz ve kavun dolu variller ve bir de soda ve bira dolu variller var..."

Viski nerede acaba? Muhtemelen kadrajın dışında. Tanrım, yengeç de var.

"...ve 30 yıl önce jüri kararının açıklanmasından beri her yıl kutlanan bir olay bu ama bugün..."

Evvet, hatırlanası bir gün... olağanüstü bir gün. Rezil bir gün daha.

"...bu yüzden mangal partisinde eğlenen ve kutlanan şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikri olmayan bazı çocuklar hariç kimsenin bizimle konuşma derdinde ya da arzusunda olmadığını görmek normal. Hey, işte o adam geliyor... "

Tanrım, şuna bakın... şunlara. Sevinç çığlıkları atıyor, zıplıyorlar...

"...babalar ortalıkta dolaşan, insanların elini sıkan, omuzlarını sıvazlayan Büyük Jim Kinseyi daha iyi görebilsinler diye çocuklarını omuzlarında taşıyorlar. Aaa, bazı insanlar kamera-

nın önünü kesiyor. Lütfen, bırakın da geçelim; televizyon haberi yapıyoruz ve..."

Bu gerçekten Kinsey. Son 30 yılda 20-30 kilo almış olmalı; ama bu o. Şüphesiz. Ağzı kulaklarına varıyor. Bu insanlar onu idolleştiriyor... ona tapıyorlar. Gerçek bir halk kahramanı...

"Lütfen... lütfen, bırakın geçelim... bırakın da –Bay Kinsey duysa– lütfen, bırakın da..."

"Hop, hop, delevizyonculara zorluk çıkarmaya gereh yog, açılın da geçsinler yav, misafirperver olmalıyız, davanışlarınıza dikkat edin..."

Tanrım, bu adama tapıyorlar. Televizyoncuları öldürecek gibi görünüyorlar... Pekâlâ, çok da fena bir fikir olmayabilir. İğrençler. Bir meslek grubu olarak, temel insani nezaketten yoksunlar. Avukatlar ve siyasetçiler kadar kötü değiller ama onlardan çok da geri kalmıyorlar. Bazen de tehlikeli oluyorlar...

"Bay Kinsey, seyircilerimize birkaç kelime söylemek ister misiniz, efendim?"

"Peki, şimdü tam bir komşu gibisiniz. Hop, hop, Clyde, o goca golunu ne demeye gameranın önüne goyuyosun be! Clydeın gusuruna bakmayın, elli yıldan beridir argadaşım olur... daha da çok bile, di mi Clyde? İyi cocuğdur, beni goruması gerektini düşünüyo o gadar."

"Ha, bunu iyi dedin. Bu insanlara asla güven olmaz."

"Hayır, hayır, Clyde, sinirlenmenin lüzumu yok."

"Bay Kinsey, seyircilerimize otuz yıldır her yıl yapılan bu mangal partisinin ve kutlamanın sebebini anlatabilir misiniz?"

"Tabii ki..."

"Bir dakika, Clyde sakinleş biraz. Bizim Clyde burada bizim işimize karışanlara karşı pek nazik değildir. Görüyorsunuz işte, biz basit taşralı insanlarız... gördüğünüz gibi küçük bir kasaba burası ama biz gururlu insanlarız."

Tanrım, nasıl da eğleniyorlar. Snopes ailesinin* defolu üyeleri gibi görünüyor ve sanki güvenilir tiplermiş gibi davranıyorlar.

"...evet, biz Davutun Golyat karşısındaki zaferini kutluyoruz."

"Davutun Golyat karşısındaki zaferi mi?"

"Evet, öyle, evlat. Amerikan küçük kasabalarının Davutunun, bize nasıl yaşamamız gerektiğini söylemek ve evlerimizi işgal etmek isteyen hükümetin Golyatı karşısındaki zaferi ve biz basitçe ve açıkça şöyle diyoruz: Hayır, Bay Federal Hükümet, bize ne yapacağımızı söyleyemezsin. Biz özgür doğduk ve Tanrı biliyor, özgür öleceğiz!"

İnanılmaz bir şey bu. Hiç böyle bir şey görmedim. Bunlar...

"Söz yine sende..."

"Teşekkürler Steve. Steve Wilson, Koca Jim Kinseyin hastanelerdeki ayrımcılığı ortadan kaldırmayı amaçlayan Medicare görev grubunun bir parçası olan iki siyahi doktorun ölümüyle ilgili davadan beraat edişinin kutlandığı, 30. mangal ve piknik partisinden bildirdi. Doktorların parçalanmış bedenleri kasabanın hemen dışında, bir çukurda bulunmuş ve Jim Kinseyin suçlu olduğuna dair açık deliller olmasına karşın jüri sadece bir saat içinde Kinseyin beraat etmesine karar vermişti. Az önce gördüğünüz üzere..."

Tanrım... mangal ve piknik. Yıllık kutlama. Otuz yıl boyunca. Herkes olayın iç yüzünü biliyor. Herkes! Umursamıyorlar. Hayır, hayır, tam aksine, umursuyorlar. Bu yüzden kutlama yapıyorlar. Onun yaptıklarından gurur duyuyorlar... evet ve bunların arkasına gizleniyorlar. Kinseyin yaptığı tek şey onların yapmak istediği şeyi yapmaktı. O bir kahraman. Onlar yapamamışlardı ama o yapmıştı. Mutluydu. Işıldıyordu. Pişmanlık yoktu. Suçluluk duygusu yoktu. Işıldıyordu... ve özgürdü. O iki ölü adamın önemi yok... namevcutlar. Diğer insanlara yardım etmeye çalışan masum insanlardı onlar. Silindiler... şey gibi...

* William Faulkner'ın *The Hamlet* adlı romanında anlattığı tuhaf aile. (ç.n.)

tahtadaki tebeşir gibi... bir hata gibi... silindiler. Mangalda pişen etlerden yiyor, soğuk bira içiyor, sürahiden viski yudumluyor, gülüşüp bağrışıyor, dizlerine ve birbirlerinin omuzlarına vuruyor, bebekler gibi gerinip mızmızlanıyor ve herkes eski günlerdeki gibi eğleniyor. Miraslarını koruyorlar. Eyalet haklarını. Delilleri dinliyor, sonra da bir odaya geçip havadan, ekinlerden, Hastings Benddeki derin gölde balık avlamaktan konuşuyorlar. Saatlerini kontrol ediyorlar. Zaman zaman. Konuyu değerlendiriyoruz. Hak, hukuk, düzen. Adil ve dürüst. Larrynin traktörünü bakımdan geçirelim. Deweynin de kamyonetini. Learynin o manyak ineği gibi bir şey hiç görmemiştim daha önce. Öğle yemeğini dışarıda yiyeceğiz. İlçe yönetimi karşılıyor. Yenen son yemek. İçilen son kola. Ayağa kalk ve gerin. Pekâlâ, dönme vakti geldi. Ciddi görün. Orada oturan Koca Jime bakarken az daha gülüyordum. Elbette varlığınızla bizi Şereflendiriyorsunuz (ah tabii ki, burada, bu jüriye gelmeden çok önce bile şereflendiriyordunuz). Karar okunduğunda sıçrayıp, bağırmak yok. Diğerleri içten içe gülüp, şarkı söyleyip, Koca Jimi tebrik ederken, burada hâlâ 12 ciddi yüz var. Kahretsin, hayatta olmak ne güzel be! Bize kimse nasıl yaşayacağımızı gösteremez, evet, kesinlikle gösteremez. Hayır, hiç kimse onlara nasıl yaşayacaklarını gösteremez. Nasıl düşüneceklerini de. Kola ve viski. Böyle bir insan nereden çıkmış? Nasıl olup da herkes onu kahraman ilan edebiliyor? Tanrım, iğrenç bir şey bu. Bu her şeyin ötesinde bir şey... evet, Barnardın bile. Şey... belki de değildir ha? Belki de Barnard daha sinsiydi. O "sadece işini yaptığı" için kaç kişinin öldüğünü hiç kimse bilmeyecek. Hiç kimse. En azından Koca Jim bunu bizzat yaptı. Kendi elleriyle. Bir masa ve bürokrasinin ardına gizlenmedi. Hakkını vermek lazım. Ama bu onu meşrulaştırmıyor. İkisi de masum hayatlara son verdiler. Adaletten sonsuza dek kaçamazsınız. Kötülüğün var olmasına ve artmasına izin verilemez... özellikle de ortaya çıkarıldığında. Buna izin vermek... kötülüğün devam etmesine göz yummak, kötülüğün bir par-

çası olmak demektir... kötülüğü teşvik etmek demektir. Nurembergten gereken dersi çıkarmak lazım. Koca Jim nereden geliyor? Ne yapıyor? Bu şeyle nasıl yaşayabiliyor??? Bay Kinsey, Koca Jim, eski dostumuz, eminim internet diye bir şeyden hiç haberdar değilsinizdir. Pekâlâ, fark etmez falan demeyin çünkü bana sizin hakkınızda her şeyi söylüyor internet. Ah, evet efendim, Koca Jim, ayakkabı numaranızı, göz renginizi, iç çamaşırlarınızın markasını ve onları yıkayıp yıkamadığınızı söylüyor bana. Ah, Bay Kinsey, efendim, burada yanki evimin rahatlığında oturabilir ve sizin hakkınızda sizin bildiğinizden daha fazla şey öğrenebilirim... Pekâlâ, türünün diğer örnekleri gibi ne olduğunu ve neye benzediğini bilmediğin düşünülürse, bu sana pek bir şey ifade etmiyor, öyle değil mi? Pekâlâ, sana asla bilemeyeceğin bir şey söyleyeceğim: Buna kendini kandırmak denir. Ancak kendini kandırırsın. Ben kanmayacağım ve senden senin kadar bihaber olmayacağım. Sen iğrenç bir böceksin ve böceklerin ortadan kaldırılması gerekir ve soluduğumuz havayı ya da yürüdüğümüz toprağı pisletmelerine izin verilemez. Sen ve cehaletin bizim başımıza yeterince bela oldu. Tanrım, oy kullanıyorlar, bütün Koca Jimler ve "bizim çocuklar" oy kullanıyor... Mecliste bu kadar çok Jesse Helmsin olması şaşırtıcı değil ve onların cahil ahlaksızlıklarının bedelini biz ödüyoruz...

Rahatınızın kaçmayacağı kitapta yazılı değil mi? Adam yeni görevine kendini öylesine kaptırmış ki, bu göreve kendini tamamen teslim ettiğinin farkında değil. Silahın –son 2 gündür kendisinin nerede bitip, silahın nerede başladığını söyleyemeyeceği kadar onun bir parçası olmuş olan silahın– nerede olduğunu bilmediğinin de farkında değil. Sonsuz saatler boyunca orada, silahın namlusu ağzında öylece oturdu, trajik ve acı verici hayatını sona erdirmeyi ümit ederek, bu hiçliği daimi ve ezeli bir hiçlik için terk etmekten daha fazlasını istemeyerek... Fakat yine göz açıp kapayıncaya kadar o hiçlik kefenini üstünden attı, farkına bile varmadan, hiç planlamadan. Bu daha önce de olmamış mıydı? Defalarca?

Kolasının içine bir damla... Bu küçük töreni piknik gününde, kasabanın, zencilerin ait oldukları yere gönderilişini kutladıkları günde yapmak ne kadar da yerinde ve şiirsel bir hareket... Bütün o güzel pirzolaları bununla kaplayabilir, hepsinin bunun *tadına* bakmasına izin verebilirim. Hayır, bunu yapamam. Masum insanları öldüremem. MASUM!!! Masum mu??? Evet, bazıları.... Sanırım. Çocuklar, kesinlikle. Ve daha genç olanlardan bazıları. Muhtemelen bu şeyin niye yapıldığına dair hiçbir fikirleri yok. Ama çoğu ölmeyi Koca Jim kadar hak ediyor. En azından jüri. İsimlerine bir dakikada ulaşabilirim. Muhtemelen onlar da hâlâ hayattadır. Bu tipler asla ölmez... elden ayaktan bile düşmez. Neden? Ne bok yemeye işleri bu kadar tıkırında gider ki? Sanki hiçbir şey onların canını sıkmıyor gibi. Sonsuza dek yaşarlar ve onların geçit töreni üzerine asla yağmur yağmaz. Pekâlâ, pikniklerine yağmur yağacak. Evvet, gökyüzü en sonunda o piçlerin üzerine işeyecek. Toplu besin zehirlenmesi vakası. Dikkatli olmalıyım; çocuklara dokunmak yok. Hazırlık yapmak, planlamak, her şeyi hazırlamak için önümde koca bir yıl var. Hımm, koca bir yıl. Beklemek için uzun bir zaman dilimi gibi. Peşin hükümle hemen şimdi idam edilmeliler! İhtiyat. En iyisi tedbirli olmak. Acele giden ecele gider vesaire. Çözülmesi gereken bazı ciddi lojistik sorunlar var. Barnard kadar basit değil. Kalabalık bir kafede, kimse seni fark etmiyor. Farklı bir durum. Küçük bir taşra kasabası. Bir yabancıyı kesin fark edeceklerdir, özellikle de Özgürlük Gününde. Ama pikniklerine katılan muhabirlere alışıklar. Fark edilmeyebilirim. Ama diyelim ki televizyonda bir resmimi gördüler. Bu sorun olabilir. Acele giden ecele gider. Rahatla. Bütün sorunları şimdi çözmek zorunda değilsin. Evet, her zaman o taşra kasabasında kalamaz. Başka yerlere gitmesi gerekiyordur. Evet... onu kendi çöplüğünde yakalayamazsam belki yolda yakalayabilirim...

Hımmmm... bak bu ilginç bir fikir... Bunu ciddi ciddi düşünmeliyim. O muhabirler kesinlikle Koca Jim hakkında bir-

çok şey biliyordur, kanallar kütüphanelerinde bütün o bilgilere sahiptir... evvet... ama onlara gidemem, çok bariz ve zan altında bırakan bir şey olur. Koca Jim ne zırvalamıştı??? Bana şeyi düşündüren bir şey... Siktir, neydi bu be??? Sanki içimde bir şey, bu şey hakkında bir şey fark etmiş gibi... Kahretsin, neydi bu be??? Olağandışı bir şey değil, sadece *en passant** bir şeydi ama içimde bir şey yerinden oynadı. Tanrım, eziyet bu. Kahretsin, kasete kaydetmemiş olmam ne kötü... Hayır, hayır, evde böyle bir şey olmasındansa hatırlamamak daha iyidir. Sadece bir video görüntüsü olsa bile bu denli iğrenç şeyler evde olmamalı, bizim Koca Jim Kinsey. Güneyin insanlığa armağanı. İğrenç, tiksinç orospu çocu... Ahh, neydi o be? Eğer burada oturup hatırlamaya çalışırsam, keçileri kaçıracağım. En iyisi kasaba meydanında bir yürüyüşe çıkmak... tabii ki, teşekkürler hanfendi ve bütün o iyi, hoş şeyler. Saçmalık. Hatırlayamıyorum ve denemekten de kendimi alamıyorum. Belki de yürüyüşe çıkmalıyım. Biraz pasta ve kahve iyi gelebilir ve belki de biraz insanları seyretmek ya da gazete ya da benzeri bir şey. Evvet, kulağa hoş geliyor...

Leziz bir gece. Rahatlatıcı... gerçekten rahatlatıcı. Ceket de iyi geldi, kahretsin, ceketi giymeyi akıl ettiğimi bile hatırlamıyorum. Acaba bu kararı nasıl verdim? Sanırım dâhiyim ben. Kimin aklına gelirdi ki? Serin hava çok iyi geldi. Ne kadar sıcak basmış beni, en azından kafamı, hiç farkında değildim... Yoksa ateş basmış alnımı mı demeliyim? Evet, sanırım öyle demeliyim. Sanırım "Kanımı kaynatıyor" ifadesi buradan geliyor. Kanın kaynama derecesi kaç acaba? Vav, serçeler cıvıltılarıyla fırtınalar koparıyor. Sanırım havanın onları canlandırdığını hissediyorlar. Araba kornalarını serçe cıvıltılarıyla değiştirselerdi ne olurdu acaba? Çok eğlenceli. Bir tanesini alıp, bir gökkuzgunu cıyaklaması ya da karga gaklamasıyla değiştirmeliyim ya da... aman Tanrım, bu insanı öl-

* Fr.: Öylesine. (ç.n.)

dürür, bir tavuskuşu vıyaklamasıyla. Kalsın! Sanırım eski moda bir araba kornasını tercih ederim...

Peki, peki, hâlâ akşam yemeği yiyen birileri var, eğer bir şarküteride yemek yiyenler için doğru kelime buysa. Yiyicilerden daha güzel geliyor kulağa. Kim kimi yiyor? Ah pekâlâ, yabanmersinli tart ve vanilyalı dondurma herkesin algısını değiştirebilir ve gerek aklını gerek kalbini hafifletebilir. Münasebetsiz olmak istemiyorum ama kaşıkla yemek zorundayım. Çatal kesmiyor bunu, tabiri caizse. Her zaman geriye o son erimiş dondurma ve yabanmersini parçacıkları karışımı kalıyor. Tanrım, keşke bunu yiyerek yaşamak mümkün olsaydı. Ah, bu kusursuz bir... Ah, bütün o insanların benim hakkımda sürekli söyledikleri şeyleri takmıyorum. İşte bu! Doğru! Söylediği şey buydu. Ah, çok şükür, tart ve dondurmayı bitirdim. Yoksa eve koşuştururken birazını bırakmak zorunda kalabilirdim. Zihin ne mucizevi bir şey. Bana cevabı vermek için yemeyi bitirmemi bekledi. Ah, takdiri ilahinin koruyup kollayan sihri ne kadar da tatlı. Eve, eve... kalbimin ... ve internetin olduğu yere. Ama bekle nahoş Horatio. Bırak da ağırdan alalım. Her şey yerli yerinde ve bilgisayara giriş yaptığımızda da öyle olacak. İnsanın birkaç kıymetli an için kendine eziyet etmesi çok güzel değil mi Sevgili Prens? Evet, evet, elbette. Cıvıldayan kuşların sıralandığı ağaçların ve onların damlattıklarıyla... ya da dışkılarıyla benek benek olmuş park halindeki arabaların önünden geçtim. Benekli desenler ve ay huzmeleri gibi görünüyorlar. Tatlı bir melodi ama iğrenç bir metafor. Araba sizinse düpedüz kuş boku dersiniz buna. Tanrıya şükür, köpekler uçamıyor. Hakikaten sarsıcı bir gelişme olurdu bu...

Evet, ev, kalbin... ve internetin olduğu yer. Klik klak, klak klik... Evvet, devam et... tamam, deneyeceğim... bir kere daha... ve vav! Bir fotoğraf falan ve hey, birden fazla... görüyorum, eski fotoğraflar. Mahkemeden. Kesinlikle biraz kilo almış. İyi beslenme ve rahat bir vicdan. Her zaman işe yarar. Tanrım, bu herif hakkında Babe Ruthtan daha fazla bilgi var.

Kahretsin, mahkemeden bu yana neredeyse bir günlük tutulmuş... Hımmmm, ilk Özgürlük Günü Mangalından sonra gerçekten kilo almış. Düşmanını tanımalısın derler ama bu...

Sadece daha yakın tarihli şeylere ihtiyacım var... Bugünkü alışkanlıkları neler? Nereye gidiyorsunuz, Sayın Koca Jim Kinsey? Bowling oynuyor musunuz; beysbol maçlarına gidiyor musunuz; bir yere, herhangi bir yere?.. Hayır, o bar çok küçük, muhtemelen her gün, her yıl aynı simalar geliyordur... aynı akşam yemeği... aynı dükkân... birkaç kilometre aşağıda... hayır, hayır... gittiği, benim de kalabalıkta kaybolabileceğim ve ne zaman orada olacağını önceden tam olarak bileceğim bir yer bulmalıyım. Girip, çıkmalı. Motelde geçirilen bir gece falan olmamalı. Merhaba, hoşça kal. Evvet, bay bay bebeğim. Büyük bir yer. Bir sürü insan. Her zaman gittiği bir yer. İçinde kaybolunacak bir kalabalık. Ah, Jimmy, Jimmy, sürekli o küçük kasabandaki deliğinde kalamazsın. İnsanlarla bir yerlere gitmelisin. Bir yerlere gitmelisin... Rahatla... rahatla. Çok zamanın var. Birkaç saattir araştırıyorum. Sindirecek tonlarca şey. Bulacaksın. Orada bir yerde duruyor. Bulacaksın. Yarın... ertesi gün... ne zaman olursa. Aceleye gerek yok. Uzun bir gün. Evvet, gerçekten uzun bir gün. Şöyle bir gerin... birkaç dakika daireler çizerek yürü... gevşe, sonra da yatağa git. Bugün birçok değişim geçirdim. Tanrım, bal gibi de geçirdim. Unut. Günün çoğu aynen son birkaç gün gibiydi. O iğrenç silah ağzımda. Kendimi öldüremeyecek kadar kötü hissediyordum. Tanrım, sadece birkaç saat önce. O göz yine seğiriyor. Duygusal açıdan harap durumdayım. Ama biraz da diken üstündeyim. Aynen böyle. Seğiriyor, seğiriyor. Yarını dört gözle bekliyorum. Her zaman umut vardır... her zaman uğruna yaşanacak bir şey vardır. Sadece o şeyi bulana dek dayanmalısınız. Evvet. Çok şükür, ben buldum. Yine. Seni gidi seğiren göz. Pekâlâ, o seğirirken bu şeyler kapanacak. Rahat bir vicdanın uykusunu uyuyacağım. Yani Koca Jim, eski dostum, ortak bir yönümüz var. Ha, ha, evvet, kendimi öldüreceğime gerçekten

inansaydım. Ahhh ama inanmadım ve sen kendi sonunla yüzleşeceksin. Ah Koca Jim, günlerin sayılı ve sınırlı. Evvet... sayılı ve zekân kadar kısıtlı... seni şişko yobaz hödük! Ve bakalım kaç jüri üyesi hâlâ etrafta. Onlar kesinlikle senin dengin ve birbirinizi hak ediyorsunuz. Hey, dur bir dakika... bunu hiç fark etmedim... üstüne düşünmedim. 30 sene öncesinden bahseden bütün o konuşmalar ve ben hesabı yapmadım. O zamanlar genç bir delikanlıydın değil mi Jimbo? Yirmili yaşlarının başında? Bir bilgelik arayışına girişmek, erkeklik ayinlerinden geçmek için çok geç bir yaş ama belki de yaptığın şey buydu ha? Bir şey ispatlamaya çalışıyordun. Çok zeki değilsin; liseden ayrıldın ve bir tavuk paketleme fabrikasında çalışmaya başladın. Lise kariyeri "sıradan". Akademik açıdan sınıfın en dibinde, sosyal açıdan namlunun en dibindeydin; atletik açıdan ise bira içme yarışında herhangi bir dereceye aday bile değildin. Yani Koca Jim, büyük bir sıfırdın, hiçtin, yalnızdın, kayıptın, yoldan çıkmış küçük zavallı bir kuzuydun. Kahretsin, iyi bir araba tamircisi bile değildin. Dökük bir kamyonetle dolaşıp oyalanıyordun sadece. Mezuniyet balosunda bir partnerin de yoktu kesin, mezuniyet balosu düzenledilerse tabii. Evde oturup sivilcelerini sıktın. Evet, iğrenç bir durum Jim. Seninki kadar küçük bir kasabada görünmezsen gerçekten görünmez bir adamsın demektir. Ama artık görünmez değilsin. Artık önemli birisin. Gıpta edilen. Saygı duyulan. Her yıl senin şerefine bir mangal partisi düzenleniyor. Evet, hakikaten de öyle. Ve tek yapman gereken iki siyahi doktoru öldürmekti. Kahretsin! Gökyüzündeki büyük mangal partisine gittiğinde o doktorlar seni bekliyor olacak mı acaba? Bunu bir düşün derim. Genel muayeneden geçmen gerekti diyelim. Tam bir muayene; lavmanlar, sondalar, her şey. Vay canına, acaba onlardan biri uzman proktolog mudur? Ah Koca Jim, sanırım cehennemi seçsen daha iyi edersin; senin beğenilerine çok daha uygun olacaktır. Her neyse, şimdilik bu kadar yeter. Yatağa gitmem ve bu yorulmuş kemikleri ve bezgin gözleri dinlen-

dirmem lazım. Tanrım, dün gece ağzımda silahtan kalma metal tadıyla yatağa girdim ve bu gece gözlerim kapanana dek çalıştım ve yarın sabah kalkıp, tekrar işin başına dönmeyi dört gözle bekliyorum. Hayatta olmak için geçerli bir neden olduğunu, dört gözle bekleyecek bir şey olduğunu hissediyorum gerçekten.

Evet, göz açıp kapayıncaya kadar bu değişimlerin gerçekleşebilmesi mucizevî bir şey değil mi? Herkesin yaşamak için bir nedene ihtiyacı yok mu? Bu kadar meşakkatli dertler karşısında, hayatın insan zaafına yüklediği mantıksız talepler karşısında hayatta kalma çabasını uğraşmaya değer kılacak bir nedene? Elbette, vaziyet hep bundan ibarettir. Ve o, ona dayatılan o uğraşlara katlanmak konusunda harika bir iş çıkarmadı mı? Bakın... bakın ne kadar da deliksiz ve masumane uyuyor. İnsan acizliği ve dayanıklılığı bileşkesini kendi bünyesinde ne kadar da güzel taşıyor. Ümitsizliğin en derinlerindeyken bile ona inancım tamdı. Birbirinin aynı olan bu dertleri ve musibetleri hep alt etmedi mi? Ona baktığımda hiç kusur bulmamam şaşırtıcı değil. İntikam Tanrıya mahsustur ama misilleme haklı olanların elinde ve kalbindedir. Rahat uyu. Sağlam kalbini ve masum aklını iyi dinlendir kusursuz savaşçı.

...Tanrım, bu web sitesine bilgi ekleyen yüzlerce, binlerce insan olmalı. Bu herifin var olduğundan bile habersizdim ama belli ki bir sürü insan haberdarmış. Niye biri onu öldürmemiş ki? Sanırım, bunu yakalanmadan nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Eminim böyle bir böceği öldürmekten ötürü hapsi boylamayı istemeyen tek kişi ben değilimdir. Doldurulmuş bir domuz gibi görünüyor ve öyle de ölecek. Acaba bunu kaydeden biri olur mu? Web sitesi için harika bir son. Evvet, mutlu son, güzel ve derli toplu. Ama ona ve jüriye E.coliyi nasıl verebilirim? Muhtemelen aynı gün içinde yapılması gerekecek. Birden fazla seyahat yapamam... çok tehlikeli. Mahkemeden sonra jürinin bir sürü görüntüsü çekilmiş ama ya şimdi? Bakalım kaçı hâlâ hayatta... birkaçı mahkemede, şim-

diye çoktan göçüp gitmiş olacak kadar yaşlı görünüyor. Otuz yıl, dile kolay. Bizim Koca Jimin içinde bir otuz yıl daha olabilir... evet, doğru Jimbo, içinde olabilir bu yıllar ama sen onları yaşayamayacaksın, hiç şüphesiz, ben... Vay, şuna bak. İlk mangal partisini gösteren bir grup fotoğrafı... Evvet, yapıyorlar bunu, her yıl. Bu adamlar gayet hızlı; bu senekini yaptılar bile. Evvet, ben de öyle düşünmüştüm, sadece on bir kişi. Görünen o ki bizim Bubba daha birkaç ay önce ölmüş.... Hasta olduğunu bile bilmiyordum. JRın ne zaman öldüğünü bilmiyorum. Umarım acı verici olmuştur. İki kişi eksilmiş. Hepsi besinden zehirlenecek ve hiç kimse şüphe çekmeyecek. Bunda tesadüfi bir durum görmek için Sherlock Holmes olmanız gerekmez... Evvet... doğru... hem ne fark eder ki? İstedikleri kadar şüphelenebilirler, istedikleri kadar otopsi yapabilirler... hatta istedikleri şeye inanabilirler. Sonuçta ellerinde ne olacak? Besin zehirlenmesinden ölmüş on bir insan. Bu bir rastlantı olamaz. Eee, ne olmuş? Sorun değil... hiç sorun değil. Projeye biraz heyecan bile katabilir bu. Web sitesi için adil bir son olabilir. Ah, hayır, olamaz, bu baştan çıkarıcı fikre kendimi kaptıramam. Tek bir kelime bile eklemeyeceğim. Hepsi nalları diktiğinde insanların ne diyeceğini görmek eğlenceli olacak. Yeter, bu kadar fantezi yeter, resimleri indirmeye ve onlara, sadece onlara kültürü enjekte etmenin bir yolunu aramaya devam etmeliyim. Pekâlâ, belki Koca Jimin, kameranın önünde koca tavuğunu sallayıp duran oğlunu da eklerim listeye. Sonuç ne olacak göreceğiz. Kesinlikle fotoğ... Vav, evvet, işte burada: Clyde. Evvet, bir düzine var. İyi fotoğraflar. Onları tanımakta hiç zorlanmadım... Kahretsin, başım dönüyor. Tanrım, hiçbir şey yemedim bugün. Mikrodalgaya bir şeyler atsam iyi olacak. Elime ne geçerse. Hâlâ birkaç saat çalışabilirim.

...Her şeyi derli toplu tutmalıyım. Hepsi iyi malzeme... iyi fotoğraflar. Bazıları webe kaliteli malzeme koymuş. Gideceğim yere gittiğimde bu herifleri karanlıkta sırtları bana dönükken bile tanıyabilirim. Evet de nereye gideceğim? Kim

bilir... Karşılaştığımda fark edeceğim bu yeri. Hep beraber toplandıkları mangal partisinden başka bir yer olmalı... halka açık bir yer... erişilebilir bir yer. Bütün bu bilgiler arasında bir yer var. Bir yabancının fark edilmeyeceği bir yer. Kalabalık içinde meçhul bir yüz sadece. Koca Jimle hiçbir bağlantısı yok. Mahkemeden önce bir hiçti, o zamandan beri de hiç aslında, şimdi sadece meşhur bir hiç. Marlboro sigarasını, kahveyi, birayı, şalgamı, bisküvi ve sosu, bifteği, yulafı vs seviyor.... Peki, çok zamanım var. Ayrıca bir yığın da bilgi var elimde. Gözlerim kapanıyor. Tanrım, pek tabii, geç oldu. Bir an için durmanın kötü yanı bu: yorulduğunuzu hissediyorsunuz. Başka bir gün daha. İnanılmaz. Diğer günler sonsuzluk gibiydi, bu son 2 gün göz açıp kapayıncaya dek geçti. Bu gözler açılıp kapanmıyor. Tanrım, şu kâğıt yığınına bakın. Gözlerimin kapanması hiç şaşırtıcı değil. Bir sürü şey kurcaladım. Ah, harika bir şey bu! Gerçekten verimli geçti. Yarın başka bir gün. Koca Jimin ölümüne daha da yaklaşan bir gün. Evvet. İşte bu! Bizim Koca Jim Kinsey bana yaşamak için bir neden verdi. Bir daha asla bir silahın namlusunu emmek zorunda kalmayacağım. Hayatım anlamsız, amaçsız değil. Gençlik, kalbimde ve aklımda sonsuz sayıda çiçek açıyor. Senden ne haber Jimbo? Kalbinde ve aklında ne çiçek açıyor? Tanrım, bilmeyi çok isterdim. Kalbin var mı ki senin? Aklının olduğunu biliyorum, çürümüş ve kirlenmiş bir akıl, lağım çukuru gibi. Berbat bir yer. Belki Quayle seni düşünüyordu Jimbo... akıl berbat bir şeydir. Özellikle de başıboş davranmasına izin verildiğinde. Acaba senin aklını denetleme yönünde hiçbir girişimde bulunuldu mu? Heyecanlı bir gençken kalbin kırıldı da, bu senin başıboş aklını mı zehirledi? Çocuklar pantolonundaki deliklerle alay mı ettiler? Bir türlü yatmayan saçınla dalga mı geçtiler? Nasıl bir kötü muamele kalbini kuruttu ve aklını kirletti? Yoksa genetik bir şey mi bu? Cehalet ve yobazlık nesiller geçtikçe genetik hale mi geliyor? Çevrenin, ailenin, Eyalet Kanunlarının bir ürünü müsün? Muhtemelen sen pislik bir

orospu çocuğunun tekisin ve anne baban ne yaparsa yapsın hep pislik bir orospu çocuğu olacaktın. Ahhh, kendimi buna kaptırıp, hastalığının bana bulaşmasına izin veremem. Bu çöplüğü beraberimde taşıyıp, onunla uyumamın hiç gereği yok. Mesafeli, nesnel olmam gereken bir zorunluluk bu; hiçbir şekilde duygusal bir bağ kurmamalıyım. Evet, tıpkı bir insanın hayatını tehlikeye atan hastalıklı bir uzvu kesmek üzere olan bir cerrah gibi. Verimli olmak için mesafeli olmalıyım. Hayır, bana hastalığını bulaştıramayacaksın James Kinsey. Yatağa uzanacağım ve kendimi rahatlatıcı ve canlandırıcı bir uykuya bırakacağım ve sabah panjur ve perdelerden içeri giren yumuşak güneş ışığıyla uyanıp, yeni günü selamlayacağım, gülümseyeceğim ve çişimi yapıp, duş alırken, tıraş olup, giyinirken şarkı söyleyeceğim ve geleceğinin olmamasını mümkün olduğunca çabuk garanti etmek için geçmişteki Jim Kinsey hakkında daha fazla şey keşfetmeye devam edeceğim.

Bu adam benim içimi kıpırdatıyor. Duyguları ne de içten, öyle değil mi? Mesele sadece kusursuz olması değil. Hayır. Şu anda parıl parıl parıldayan şey onun erdemi... ve farkındalığı.

...Yemek olayını yine unuttum. Mikrodalgaya bir şey atıp, işin başına geri dönsem iyi olacak. Birkaç dakika ara verip, bunun hakkında düşünmek iyi bir fikir: ne yiyeceğim??? Hımmm, etsiz lazanya. Ne dersiniz? Bunun bir hindi yemeği olduğunu sanıyordum. Bunun üzerine düşünmem lazım. Bu heriflere dair bir ton bilgi var... Kahretsin, ikisinin kadın olmasına alışamıyorum. Neden acaba? Garip. Sanırım kadınların jüriye girmesine izin veriyorlardı, en azından beyaz kadınların. Joeynin Josephine ve Lesin de Leslie olduğunu fark etmemiştim. Eski jüri fotoğraflarından pek anlayamıyorum bunu. Biraz bulanıklar. Aralarında kadın aramıyordum. Aman neyse, önemli değil. İkisi kadın. Hepsi hakkında tonlarca dosya var. Pek işe yaramıyor. En Küçük Ortak Paydayı bula-

mıyorum. Nereden vuracağımı bilemiyorum. Belki hepsini bir seferde haklayamam. Evet, öyle olabilir. Pekâlâ, göreceğiz bakalım, takdiri ilahinin aklından ne geçiyor... Hepsini bir seferde haklamak abartı olabilir. Ne fırsatlar çıkacağını kim bilir... Elbette onların da icabına bakılması gerekiyor. Kadın olmaları bu gerçeği değiştirmiyor. Hepsi sorumluluğu paylaşıyor. Eşit Haklar meselesi. Kadınların Özgürlük Hareketi bunu kanıtladı. ŞİMDİ bana bir ayrımcılık davası açılmasını istemem. Hayır, elbette. "Meçhul" bir kişiye dava açabilirler mi? Bunu nasıl yapabilirler? Sarı Çizmeli Mehmet Ağaya? İlgili kişiye?.. Acaba mahkemeler bununla nasıl başa çıkacak? İlginç bir kanuni soru. İkisi de anne... ve erkekler de baba... en azından sekizi. Bunun bir şeyi değiştirmesi gerektiğini düşünmek ne garip!.. Eğer bir çocuk doğurduysanız sorumluluğunuz azalıyor. Delilik bu! Suçlu suçludur. Şimdi, devam edip etmemeye karar vermeliyim. Hayır, hayır. Bu insanları daha fazla araştırmak yok. Delireceğim. Koca Jime odaklan. Ortak nokta o olmalı. Bana yolu gösterecektir. Benim fark edilmeyeceğim nereye gidebilir hepsi birden? Kendimi ağaçkakana dönüştürsem bile fark edilirim o kasabada. O bölgede bir yer olmalı... bir koka kola şişeleme tesisi gibi... iş çok büyür böyle... bir at yarışı, bir domuz yarışı, kahrolası bir şey işte... Evvet, domuz yarışı. Kasaba Şenliği. Hepsi Kasaba Şenliğine gitmez mi? Gitmeliler. Dört gözle bekleyecekleri başka ne var ki be? Paskalya yumurtası avı? Muhtemelen hep beraber giderler. Kesin. Aynı otobüs. Felekten bir gün çalarlar. Sanırım. Önünde sonunda gelmezler mi oraya? Hepsini aynı gün haklamak zorunda değilim. Bira dolu bir mide böcekleri öldürür mü? Sanmıyorum. Bunu bir araştırmalıyım. Kasaba Şenliği. Kulağa iyi geliyor. Muhtemelen Sayfiye Evinde. Sanırım bu iş genelde böyle yürüyor. Bütün bunları gayet kolayca araştırabilirim. Yanıma bir sürü kültür aldığımdan emin olmam yeter. Evvet, bir sürü, mümkün olduğunca çok kültüre ihtiyaçları var. O hödükleri uygarlaştırabilir bu. Onların soru-

nunun kültürsüzlük olduğu söylenir hep... Vay, vay, vay, bu da ne: Leslie Snopes, Kasaba Şenliği Silah Gösterisinde keskin nişancılıkta üçüncülük kazandı! Elbette, hepsinin toplanacağı yer burası. Pis kokan birer çiftçi değil bunlar. Hayır ama kesinlikle bir avuç domuzlar. Tabii ki mutlu görünüyor. Koca bir kıç gibi sırıtıyor. Silah onun bir parçası gibi görünüyor. Ah, bir dakika, ŞİMDİ bunu kontrol etmeliyim. 3. sıradaki erkekten daha yüksek puan almasına karşın, "Kadınlar Kategorisi"nde 3.lük madalyası almış. Sanırım Eşit Haklar Komisyonunu arayacağım. Bu bariz bir cinsiyetçilik. Güneşli Güneyde cinsiyetçilik olduğunu görmek beni afallattı, dehşete düşürdü. Sanırım onları nasıl sürekli yalınayak ve hamile tutacaklarını unuttular. Bizim Koca Jim bu konuda nasıl hissediyor, merak ediyorum. Onu Leslieyi tebrik ederken görmedim. Aslında hiç erkek görmedim. Birkaç çocuk... hımmm, torunlar. Sanırım bu hazmedilebilir bir şey. Bir ağacı daha hızlı kesebilmesi, bir lastiği daha hızlı değiştirebilmesi, eski bir Chevyyi daha hızlı toparlaması ya da daha hızlı bira içebilmesi gibi bir şey değil bu. Bunlar hâlâ erkeklerin... gerçek erkeklerin ihlal edilemez uzmanlık alanları. Ve elbette zencileri katletmek de öyle. Koca Jim onu tanımıyor bile olabilir yani. Sadece sokakta başıyla selam verdiği biri. Görünen o ki kadınların linçle ve diğer cinayet türleriyle asla alakası olmamış. Belki sadece tahrik... kışkırtma. Perde arkasındaki güç. Hayır, onları buna sevk edecek birine ihtiyaçları yok onların. Koca Jimin, bir kadın onun erkekliğine meydan okumadan ve onu utandırıp bu işe sürüklemeden önce de Siyah Doktorların yollarına devam etmesine istekli olmadığı kesin. Aslında Jimbo ve bir kadından hiç söz edilmiyor. Arkadaşları onun "sportif bir adam" olduğunu söylüyor; dolayısıyla sanırım ara sıra biriyle düzüşmüştür ama asla kız arkadaşı olmamış... lisede bile. Peki kilise okulu? Belki ahırdaki kuzuyla takılmıştır. Dikkat et Jimbo, en sevdiğin keçiyi kıskandırmak istemezsin değil mi? Bu çocuklar ninelerıyle gurur duyuyorlar. Eee, peki, neden olmasın? Bir şey ka-

zandı sonuçta. Sanırım torunlarını her nine kadar seviyor. Hitlerin de köpeğini sevdiğini söylerler. Eminim günlerini milyonlarca insanın öldürülmesine bir şekilde katkıda bulunarak geçiren bütün o insanlar da çocuklarını seviyorlardı. Ahhh, saçmalık bu. Bırakalım da bu konuda filozoflar kafa patlatsın. Kötü kötüdür, nokta. Bir adam çocuklarını seviyor diye kimi isterse öldürmesine izin verecek değiliz ya!.. Cehaletin tiranlığına hayır dememiz ve bunu sona erdirmek için ne gerekiyorsa yapmamız gereken bir an gelip çatıyor. Jefferson ve diğer Kurucu Babalar bunu çok iyi biliyordu. Tanrım, yoruldum. Gözlerim bir kar tepeciğindeki iki çiş deliği gibi. Bu kadar akli mastürbasyon yeter. O yer, Kasaba Şenliği. Sanırım genellikle Eylül ayı civarında düzenleniyor; yarın kontrol ederim. Başım dönüyor. Yatağa, yatağa... yatağa ve uyu, uyu, bir ihtimal rüya görürsün. Ay, ne sinir bozucu! Koca Jimin ölümüne ilişkin bir rüya ne gibi bir huzur getirecek ki? Sürüyle, derdim ben. Evvet, hepiniz o pamuk toplayan kıçınıza bahse girebilirsiniz. İyi geceler Bayan Calabash, her neredeysen.

Araştırmasını sürdürdükçe daha keyifli ve daha şakacı oluyor. Görünen o ki burada bir göz seğirmesinden daha fazla şey olup bitiyor.

...Gerçekten başka seçeneğim yok; onlar da Koca Jimi salıveren adamlar kadar hevesliydiler ve her yıl kutlamaya katıldılar. Hassiktir! Sadece katılmakla kalmayıp, katkıda da bulundular, hevesle..."Doğru bildin, benlen Les pastalar çörekler börekler yapıyoz... Koca Jim mısırlı börekleri seviyo... bazan koca bi yıl onları bekledini düşünüyoz, başka zaman vermiyoz ona..." Kahretsin! Bunu okurken bile insan onların kıkırdamalarını ve kahkahalarını duyabiliyor. Yaptıkları ve yapmakta oldukları şeyden ne kadar gurur duyduklarını gerçekten *görebiliyorsunuz*. Özür dilememelerinin ya da eylemlerini sorgulamamalarının yanı sıra gururlular da. Hayır, bu kadınlara "ayrıcalık tanıyan tavrın" beni ele geçirmesine izin

verememem. Hepsi eşit derecede suçlu. Kadınlara dair bütün vicdani rahatsızlıkları bir kenara bırakmalıyım. Yıllardır eşit işler için eşit ücreti savunuyorlar ve ben de mutlak bir kesinlikle bu ricaya riayet edeceğim... ah evet, tabii ki de. Ahh, tabii ki, goca gıçlarımıza yetcek gadar şey pişiriyoz...tabii ki, tabii ki, tabii ki. Mısırlı Börekler!!! Şey... mümkün mü bu? Mısırlı börek yiyerek ölmek? Ah, göklerdeki yüce Tanrım, Koca Jimi yargısız infazla, mısırlı börekle tahtalı köye göndermeme izin ver. Lütfen Tanrım, lütfen... lütfen, şekerli lütfen. Novenz yapacağım, yüz Ave Maria ve bir avuç dolusu Göklerdeki Babamız okuyacağım. Bronxa bir hac yolculuğuna bile çıkacağım (Tanrı Markosu korusun). Hop hop, sakin ol! Kişisel gurur ve tatminin, sorumluluğunu engellemesine izin verme. Önemli olan dünyayı o pislikten kurtarmak; ilk sırada bu var. Unutma, her şey sırayla. Sonra jüri geliyor. Ve kesinlikle hapsi boylamak istemiyorum; dolayısıyla basit bir besin zehirlenmesi olmalı bu. Bunu "mangal partisi"nde yapmak gereksiz risk almak olur; tehlikeli bir şekilde göz önünde olurum. Mısırlı börekleri yedikleri yer orası. Muhtemelen Şenlikte de yiyorlardır ama bu orada mümkün mü bilmiyorum. Noel ve doğum günleriyle dolu bir hayat gibi olurdu bu ama ego tatmini için kendimi tehlikeye atamam. Her neyse... harika olmaz mıydı? Hayır, hayır, vazgeç bundan. Tanrım, şu anki haliyle o kadar da kolay değil bu. Koca Jime ve jüriye yeterince kültür vermek çaba gerektirecek. Kültürün etkili olup olmayacağını önceden bilemem; etkili olmama olasılığı hep var. Öldürücü olduğunu bildiğim biraz kültür var elimde ve mesela pastorize edilmemiş elma suyu içinde çoğalmasını beklemek için bol bol vaktim de var. Kolayca dağıtabileceğim hale getirmeliyim. Dikkatli olmalıyım, çok dikkatli. Her şeyi şimdiden kafamda tasarlayabilirim aslında. Kültürü dağıtmanın en kolay yolu, her yerde mevcut olan koka kolanın içine koymak. Emin olmak için yanımda çok götürmeliyim. Daha fazla bilgi edinmek için vaktim var ama eğer çok bira içiyorlarsa yüksek dozda çok

zehirli kültüre ihtiyacım olacak gibi görünüyor. Alkol, kültürün en azından bir kısmını yok edebilir. Hâlâ yapacak çok şey var. Çok zaman var, aceleye gerek yok. Belki aşina olmak için ilk önce diğer şenlikleri kolaçan etmeliyim. İyi bir fikir değil. Bir düzeneğe alışırım ve diğeri farklıysa kafa karışıklığına yol açabilir bu. Hayır, basitçe halletmeliyim. Planla ama proje hazırlama. Şimdide yaşamayı ve şu ana tepki vermeyi unutmamalıyım. Bir planda kilitlenip kalmak iyi değil. Esnek olmalıyım. Neyle karşılaşacağımı bilmem mümkün değil. Yapma zamanı gelince ne yapacağımı bileceğim. Şimdilik, bırak her şeyi. Kendime daha iyi bakmalıyım. Yemeyi unutacak kadar işe gömülmenin lüzumu yok. Zamanım bol. Kasaba Şenliğinin başlamasına daha birkaç ay var. Yapılması gereken her şeyi yapmak için fazlasıyla zamanım olur. Ayrıntılara dikkat etmeliyim. Her ayrıntıyı olması gerektiği gibi düzenlersen her şey yolunda gider. Pekâlâ, sana ve kendime biraz istirahat verme zamanı. Sabah görüşürüz.

Adamın duası beni etkiliyor ve hoşnut ediyor. Aşağıya, ona uzanıyor ve onu kutsuyorum. Işığımın Parıltısı bugünden sonsuzluğa dek onun üzerine olsun. Benim nazarımda o hoşların en hoşu ve kalbimde bir yeri hak ediyor. O yer senin olsun oğlum.

Seni açalı çok uzun zaman olmuş gibi. Seni açmadan önce kahvaltı edeli yıllar olmuş gibi. Şehri terk ettiğimi mi sandın? Pekâlâ, korkuya kapılma soylu dostum ve mesai arkadaşım. Küçük projemiz üzerinde sadece birkaç gün daha böyle yoğun çalışacağız, sonra her zamanki işimize geri dönebiliriz, en azından bir süreliğine. Çok geçmeden birkaç günlüğüne başka bir yere gideceğim ama geri döneceğim. Ellerimde, parmaklarımda öyle bir güç ve kalbimde öyle bir huzur hissediyorum ki! Varoluşun inanılmaz hafifliğini hissediyorum; sanki soluduğum havanın bir parçası gibiyim... Yeter, bu kadar tuhaf ve soyut düşünce yeter. İş başına. Yapılacak ciddi

işler ve bunlar için de yapılacak bir sürü hazırlık var. Evet, elbette, Şenlik günlerinde işe koyulacağız. Aşk iksiri hazırlandı bile ve onu sunacağımı çok çok iyi bildiği için şu anda bile aşk mesajını köpürtüyor. Ah evet, sana bunu vereceğim seni gidi hayatın koltukaltında biten kıçsız, koca göbekli çıban. Ne kadar sevildiğini göreceksin. İnsan haysiyetinin diğer on kusursuz örneği de görecek. Zira aşk, pisliğin üstüne kurar yuvasını (bunun için üzgünüm WBY). Şimdi gelelim teslimat yöntemine. Koka kola en iyisi. Ama bütün gerekliliklere açık olacağım... nasıl karşıma çıkarsa çıksın. Bazı yiyecekler her zaman olasıdır: bezelye, fasulye, mangal... Kültürü yemeğe fark edilmeden katmak. Görünen o ki şimdilik bana yapabileceğin bütün yardımı yaptın. Teşekkürler hanfendi. Sanırım... öyledir. Gemilerden "dişi" diye bahsedilmesi gibi. Eşek gibi çalışıyorlar ama "dişi" diye anılıyorlar. Neyse, güzel hatları var. Bu yüzden mi dişi diye anılıyorlar. Nedense öyle olduğunu sanmıyorum. Buna bir ara bakayım. Onlar birer cankurtaran halatı. Sen de öylesin tatlım. Her yere uzanan bir halat. Kesinlikle şu anda ilgilendiğimiz konunun kalbine uzanan bir halat. Pekâlâ, sana istirahat verip, bütün bunları biraz düşüneceğim.

...Evvet, doğru, hepsinin bir gün içinde olması gerekiyor. Bir hafta sürüyor. Birkaç gün orada olacaklar. Ya kültür onları öldürmezse? Bu olasılık her zaman var. Çok açık bir olasılık. Bunu kabul etmeliyim. Barnard üzerinde işe yarayıp yaramayacağını bilmiyordum. Bu tek atışlık bir anlaşma değil. Bir daha, bir daha deneyebilirim. Ne gerekiyorsa yaparım. Böyle bir durumda bazı şeyler *a priori*dir. Kültürü zavallı, masum bir yaratık üzerinde test edecek değilim. Koca Jim gibi bir böceği öldürmek başka bir şey ama bir kediciği... iğrenç bir şey olurdu bu. Bu kadar anlamsız spekülasyon yeter. Barnard olayında bütün bunları gözden geçirdim zaten. Bu çok daha karmaşık... ve tehlikeli bir şey. Bir bakalım, ne gerekiyor? Birincisi; kültürü taşımanın güvenli, dört dörtlük bir yolu. İkin-

cisi; kültürü "teslim etmenin" (sanırım doğru ifade bu) güvenli, dört dörtlük bir yolu. Küçük şişeler, tıkaçlar ve balmumu, kültürü güvende tutmalı. Tıpkı konserve yiyecekler gibi. Doğru yapmalıyım, botülizm istemem. Sizi yatağa düşürebilir, hatta öldürebilir bu. Tanrım, bu saçmalığa bir son vermeliyim. Aptal şakalar için vakit yok. Mühürle ve suni köpükle paketle. Sorun değil. Şenlikte... bunu enine boyuna düşünmeliyim... Bir dakika! Artık daireler çizmek yok. Barnard üzerinde işe yarayan şey herkes üzerinde işe yarar. Bunu düşünüp kendine eziyet etme artık. Bitti. Tamam. Gereken kültürü üretmeliyim. Unutmamalıyım, her şey sırayla. Tıraş olmayı bırak. Saç tıraşı da yok. Oraya gittiğimde diğer herkes gibi görünmeliyim. Tanrım, berbat bir düşünce bu. Her halükârda... kalabalıkta kaybolurum. O zamana kadar beynimi dinlendireyim.

Selam.

Selam.

Ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?

Tam olarak emin değilim.

Şenlik için mi buradasınız?

Şenlik mi?

Kasaba Şenliği.

Ha. Belki. Ne olacak bakacağım. Ahh, hangi tarafta kalıyor bu Şenlik?

37. Cadde boyunca bayağı bir aşağı yürü ve Mobil İstasyonu geç, bir yol ayrımı göreceksin. Sola dön. Bir sürü işaret var zaten. Birkaç kilometre ötede.

Teşekkürler. Sanırım bulabilirim.

Gayet güzel bir oda. Dinlenebilirim aslında. Bir süre uzanabilirim, sonra da Şenliğin nasıl bir şey olduğuna bakarım. Bütün şişeleri yanımda taşımalı mıyım? Garip görünüyor. Bir düzine. Kimse onları görmeyecek. Kimse ceketimin iç ceplerini kontrol etmeyecek. Sıkılgan görünmeye bir son vermeli-

yim. Daima dikkat çeker bu. Her zaman hazırlıklı olmalıyım. Kusursuz fırsat karşıma çıkabilir ve eğer yeterince... doğru. Hepsi benimle geliyor. Yüz kere test ettim; bir damla bile sızmadı. Sorun yok. Bir düzine götüreceğim.

Kahretsin, otoparkta sadece birkaç araba var... ve bin tane kamyonet... Pekâlâ, işte gidiyoruz. Etrafta yürüyeceğim ve kendimi takdiri ilahinin rehberliğine bırakacağım. Eğer Kızıldeniz ortasından ikiye bölünebiliyorsa, bu kalabalıkta birkaç ahbap bulabilmem gerekiyor... Hımmmm, yemek güzel kokuyor. Yeme zamanı... Sanırım kendimi buraya park edip, yerken etrafa bakacağım. Herkes birbirine benziyor. Bu sorunu yaşayacağımı düşünmemiştim. Hata yapmak istemiyorum. Bu bir terörizm eylemi değil, bir misilleme eylemi. İntikam, Tanrıya mahsus olabilir ama ona biraz yardım edeceğim. Kalabalığın içinde sürükleneceğim ve.... hımmm, yarın yapay kuş vurma yarışması varmış... bölgeyi kolaçan etseydim iyi bir fikir olabilirdi, dolayısıyla ben... Oops, üzgünüm, umarım üzerinize (Tanrım! Les bu) bir şey dökmemişimdir.

Aa, yoo, hayır, önemli değil.

İlerleyen yaşım beni sakarlaştırmış olmalı. Bir dakika, şu tepsiyi yere bırakayım da şu elbiseyi temizleyeyim, daha bu sabah giydim, tertemiz ve şimdi haline bak, çok rezil değil mi (bir şişeyi çıkarmak zorunda kaldım... gerçekten nine gibi görünüyor)... Ben gidip biraz daha peçete alırken, şu tepsiye göz kulak olur musunuz?

Aa... kesinlikle, evet. (Tepsiyi sürükle yeter. Basit. Oldu bile.)

Biraz soğuk su, meseleyi çözer. Kuruyunca bir şey kalmaz.

Bence de...

Sen napıyosun böyle Les; bu gençle flört etmek falan?

Şimdi kapa çeneni Clyde ve bu demektir ki gülemeyeceksin de!..

Şu tepsiyi bırakıp size katılabilir miyim acaba?

Ne acayip değil mi, evden çıktığımda temiz ve düzenliydi ama...

Hey, gitmiyorsun değil mi?

Üzgünüm, biriyle buluşmam lazım. Geç kalmak istemiyorum.

Pekâlâ, anlaşıldı...

Bak Clyde, şu okul çocuğu sırıtışı ve kahkahasını kes ve adamı rahat bırak. Umursama şunu.

Ahh, tanıştığımıza çok sevindim...

Ah, Tanrım, doğru düzgün yürümeliyim, çok hızlı değil, sakin ol. Panik yok. Gülümsemeye ve otoparka doğru ilerlemeye devam et yeter. Arabaya ulaşmalıyım. Adım adım. İlk önce bir ayağını, sonra da diğerini hareket ettir. Nefes al, nefes al. Nasıl olduğunun önemi yok, nefes al yeter. Her adım ve her nefeste araba daha da, daha da yaklaşıyor. Koşma. Tanrım, denesem bile yapamazdım. Hassiktir! Araba nerede? Biliyorum, biliyorum, D-7. Telaşa mahal yok; hareket et ve nefes al, hareket et ve nefes al. Tanrım, güneş gerçekten yakıcı. O gölgeliklerin altında o kadar kötü değildi ama burada... boğazım kupkuru oldu. Hangi cehennemde bu araba, tam şurada olması gerekiyordu... evet, doğru, kamyonetin arkasında. Buradan göremiyorum. Ah, çok şükür burada. Birkaç adım daha. Tanrım, içerisi acayip sıcak. Camları ve klimayı açayım. Vav, böylesi daha iyi. Biraz oturup soluklanayım, sakinleşeyim. Araba kullanamayacak kadar halsizim hâlâ. Birkaç dakika daha. Başım dönüyor. Tamam, rahatla şimdi... derin derin ve yavaşça nefes al.... evet, rahatla. Buradan gitmem lazım ama rahatlayana kadar araba kullanamam. Derin derin ve yavaşça... Bilinçli ol. Yavaşça sür ama çok yavaş değil, dikkat çekme. Sakin ol... evet.

Tanrım, bir taşra motelinde olduğuma bu kadar sevineceğim hiç aklıma gelmezdi. Şu duşun altına bir gireyim...

Oh be, ıslak çıkmak çok iyi geldi. Hava hâlâ aydınlık ve ben bir düzine merdaneden geçmiş gibi hissediyorum kendimi. Clyde ve Les. Dengemi hakikaten bozdular. Ama başardım. Bundan sonra duruma daha hâkim olacağım. Böyle bir karşı-

laşma beklemiyordum. Beni neredeyse felce uğrattı. Ama toparlandım... ve işi hallettim... Bahse girerim Hitleri köpeğiyle görseniz ne kadar iyi bir insan olduğunu, köpeğini gerçekten sevdiğini düşünürdünüz. Katliamcılar boyunlarında bir tabelayla dolaşmıyorlar. Hester bu yüzden üzerinde A harfi taşımak zorundaydı. Sırf kadın oldukları için kadınların utanç verici suçlarını affetme fikri tamamen saçma. Kültür işe yaradı mı görmem lazım. Acaba nasıl öğreneceğim? Barnardda sorun yaşamamıştım. Hepsini haklayabilsem bile bunu nasıl öğreneceğim? Belki web sayfasında bir şeyler olabilir. Eğer birileri bir şeyler bulursa sitede olur. Evet. Şimdi düşünecek daha önemli şeyler var. Her şey sırayla. Clyde beni Lesten daha çok şaşırttı. Onun ekstra olacağını düşünmüştüm. Orada duruyordu. Büyük bir sırıtış. Güzel bir gülümseme. Normal görünüyordu. Görünüşe göre yargılayamazsınız. Bakalım bu gece neler olacak... Beni tanırlarsa da sorun olmaz. Havai fişekler için iyi zamanlama. Koca Jimin, havai fişekleri sevdiğini söylüyorlar. Göreceğiz, göreceğiz. İki kişi gitti. Şimdi her şeye bir ara verelim.

Gerçek bir şenlik havası. Sanırım geceleri hep böyle oluyor. Gündüzleri her zaman, şenlikte bile bir çalışma havası oluyor ama gece oyun içindir. Havai fişekler buna katkıda bulunuyor, özellikle de kendinden geçmiş olan çocuklar açısından. Evvet, sadece çocuklar değil herkes seviyor havai fişekleri ama kesinlikle çocuklar için daha büyük bir olay bu. Ben de kesinlikle severdim havai fişekleri. Yaz aylarının en iyi yönlerinden biriydi bu. Her Salı gecesi... Temmuz ve Ağustosta, sanırım. Yanılmıyorsam, küçükken Popun omzunda otururdum... Hımm, ilginç, merak ediyorum bu hayal mi gerçek mi? İnsanların hatırladığı ve merak ettiği şeyler ne kadar da akıl almaz. Gece ayrıca hava daha serin. Bu da iyi bir şey. Hafif bir esinti de var. Keşke sakalım olmasaydı; insanın kafasını öne uzatıp esintiyi yüzünde hissetmesi o kadar güzel ki!.. Umarım yakında kurtulacağım bundan. Acaba onlarla karşıla-

şacak mıyım? Muhtemelen beni tanımayacaklar. Beni iyice bir süzdüklerini sanmıyorum. Geceleri yemek de daha güzel kokuyor. Belki hava daha yoğun olduğu için koku dağılmıyordur. Geceleri her şey keyifli oluyor, çalışmak bile. Ve benim de yapacak bir işim var. Gölgelerin arasında gizlenebildiğim zamanlar çok eski birer hatıra şimdi. Hâlâ bazı gölgeler var ama onları bulmak biraz zaman alacak. Her yerde projektörler var. Çocuklar kadınların kollarını çekiştiriyor. Çocukları büyüdüğünde annelerin kolları diğer kadınlarınkinden daha mı uzun oluyor acaba? Olabilir. Daha önce kimsenin bu konuda düşündüğünü sanmıyorum. Kendimi akıntıya bırakabilirim. Ne yaptıklarını biliyor gibiler. Koca Jim buralarda bir yerlerde olmalı. Berbat bir kalabalık. Yavaşça yürü... odaklanmaya devam et. Herkesin bir içecek kabı var. Acaba bütün Şenliklerde böyle mi? Tamam, başıboş spekülasyonlara son vermenin vakti geldi. Onu fark etmek kolay olmalı. Adı üstünde, Koca Jim. Hey, küçük bir sahne kurmuşlar. Çocuklar için güzel bir şey bu. Ama saygılı birine benziyor. İyi çocuk Jim. Yerini memnuniyetle bir gence veriyor. Şimdiye onu görürüm diye düşünmüştüm... Clyde, sen gördün mü onu? Sanki doğrudan bana baktı. Şu tarafa doğru yaylanıp, kuru fasülye standının etrafından dolaşıp, bayrak direğinin arkasından gitsem daha iyi olacak... nemelazım. Ondan gözümü ayırmamalıyım... İyi bari, bu tarafa bakmıyor. Muhtemelen Jimbo ile takılacak. Lesi ve diğerlerini görmüyorum. Acaba Les nasıl hissediyor? Acaba Jimbo nasıl hissediyor? Sorun yok gibi. Midesi hafiften bulanıyor mudur? Kısa süre sonra hissetmeye başlayacak mı? Hımmm, emin değilim. Farklı insanlarda farklı etkiler yaratıyor. Les hâlâ yok ortalıkta. Önemli mi? Nerede bu insanlar? Elbette, muhtemelen aileleriyle birliktedirler. Herkes buraya toplanacak. TV kamerası yok ortalıkta. Bu o mu? Cüsseli biri... ve Clyde da onunla konuşuyor. Bana mı bakıyorlar? Hayır, hayır! Basıp gitme, Tanrı aşkına. Ağır ağır yürümeye devam et. Gözlerini onlardan ayırma. Hayır, öylesine etrafa bakınıyor-

lar... muhtemelen birini arıyorlar... yürümeye devam et... kalabalığa doğru gidiyorlar... eğer on santim daha kısa olsaydı onu gözden kaybedebilirdim... aklında belli bir hedef var gibi görünüyor... evet, kenarda duruyor... aynen düşündüğüm gibi, gençlere yol veriyor... ah evet, senin dev bir kalbin var Jim... ne... birileri daha var... evet, evet, eminim, adları neydi... Les yok aralarında, dört temiz ruh... Vav, yavaşlamalıyım... kalbim çarpıyor, Tanrım, ağır ağır nefes al, nefes al, ver, al, ver... şimdi berbat edemem bu işi... nefes al, ver... al, ver... ne yapacağımı biliyorum... kolalarına hızla damlatacağım... o tarafa doğru sürüklen... tamam, eğer Clyde beni fark ederse... hiçbir şey olmadı... böyle huzursuzlanmamalıyım... havai fişekler atılana kadar bekle... gökyüzüne bakmaya devam et... yukarı bakmaya devam et... unutma, masumsun, masumsun... sadece havai fişekleri seyrediyorsun... kalabalığın seni biraz itip kakmasına izin ver... evet, vav, iyi atıştı, gökyüzünde koca bir balık kıpırdaşıyor ve şişeyi Jimbonun bardağına boşaltıyorum, şimdi lütfen dökme kolanı, dökülmesine izin verme... evet, işte böyle, iç, iç, evet, iyi bir çocuk gibi iç hepsini ve... sakin ol, sakin ol, tetikte kal, üç kişi daha var... Clyde bana tuhaf tuhaf mı bakıyor? Sadece... işte böyle Jimbo, iç bakalım... Ah ne kadar güzel, vav, havai fişekler patlamaya devam ediyor... Tanrım, az daha eline döküyordum! Dikkatli olmalıyım, tetikte kalmalıyım, tetikte, Tanrı aşkına kaptırma kendini havai fişeklere, kafanı yukarı kaldırmaya devam et ama bardaklara da dikkat et, zehir bardaklarının içinde, bardaklarının içinde, Tanrı aşkına histerikleşme, nefes al ve ver, al ve ver, güzelce ve yavaşça, nefes al ve ver... yürümeye devam et... biri daha halloldu... Tanrım, terleyip duruyorum, ellerimden ter damlıyor gibi hissediyorum, Tanrım, ter gözlerime kaçıyor, zar zor görüyorum, sanırım kültürün bir kısmı elime bulaştı, gözlerime sürmek istemiyorum, Tanrım lütfen şu sonuncuyu da haklamama yardım et... sadece bu sonuncusu kaldı, Tanrım elimde kaygan bir domuz tutuyor gibi hissediyorum, lanet olası ter

damlaları da gözlerimi acayip yakıyor... neler oluyor be, öff, Tanrı aşkına titremeyi bırak, nefes al ve ver, al ve ver, yavaşça, yavaşça, al ve ver... pekâlâ bir atış daha.. hassiktir, o kadar fena titriyorum ki elime döküp dökmediğimi bilmiyorum... hayır, hayır, bardağın içinde... evvet... artık gitmeliyim, hemen! Hadi! Şuraya doğru sürüklen, sakin ol... bırak kendini... yemin ederim Clydeın bakışlarının ensemi yaktığını hissedebiliyorum... arkanı dönme, yürümeye devam et, kalabalıkta kendine yol aç... karış kalabalığa, karış... kalabalıkta kaybol... biraz soluklanmalıyım... başım dönüyor... lanet olası kalbimin çarpıntısı kafamda inliyor... belki de kör oluyorumdur, o kadar sersemlemiş hissediyorum ki, siktir! Noluyo be, yürümeye devam etmeliyim, ilgi çekmek istemem, hassiktir, başım o kadar dönüyor ki yürüyemiyorum, kalbim göğsümü ve kafamı inletmeye devam ediyor... yavaşla biraz orospu çocuğu, hassiktir, yavaşla, yavaşla, yavaşla... tamam, yürümeliyim, otoparka gitmeliyim, sakin ol yeter... önce bir ayağın, sonra diğeri, küçük adımlarla... yavaş yavaş ve sakince... izdiham yaşanmadan önce oraya gitmek istiyorum, havai fişek gösterisi bitmek üzere olmalı, Tanrım, arabaların... kamyonetlerin arasında sıkışıp kalmak istemiyorum. Tamam, neredeyse geldim... izdiham yaşanmadan buraya gelen birkaç kişi daha var, güzel, dikkat çekmem böylece... önemi de yok bunun, hiçbir şey yapmadım, suç işlemedim, patlayan bir silah ya da bomba yok, hiç kimse olan bitenden haberdar değil, tıpkı Barnard gibi, kaçacak bir şey yok, adım adım ilerlemeye devam et, hassiktir, Clyde bile ne olduğunu bilmiyor. Asla da bilmeyecek. Hiçbiri bilmeyecek. Birkaç eski dost (ve hatun), mangalda pişmiş kötü etten yedi ve atın ölümü arpadan oldu işte. Evet, insanların ve çarpılan kapıların sesini duymak güzel ve çok geçmeden... evet, işte orada. Hep şaşırıyorum. Sanırım kendi arabamı arıyorum, kiralık bir araba değil. Oh be, oturmak ne iyi! Bacaklarım titriyor harbiden. Güzel, güzel. Buradan çık git ve motele geri dön hadi. Vav, otopark insanlarla

dolmaya başlıyor. Buradan çıkmalıyım. Sakin ve soğukkanlı bir şekilde. Çok yavaş değil ama tedbirli. Güzel, güzel, trafik hareket ediyor... Tanrım, bir otoparktan çıktım diye hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sürmeye odaklan. Yolda koşarak önüne çıkan yaratıklara dikkat et. Bir rakun ya da geyiği ya da buralarda her ne varsa onu öldürmek istemem. Hayır, hayır, radyonun faydası dokunmaz, o boktan müziğin hiçbir faydası olmaz. Nefes almaya ve tetikte kalmaya devam etmeliyim ve bir de bakmışım ki moteldeyim, işte o zaman bir kutu kola açabilirim kendime...

Önce ellerimi yıkasam iyi olur... pişman olmaktansa ihtiyatlı olmalıyım... Binlerce Koca Jimi dünyaya fırlatan kutu bu demek?.. Şerefe Jimbo, eski dostum Jimbo... ah dostum, ah dostum! Başparmağını pastaya daldırdı ve bir koka kola çıkardı.* Ne gece ama. Hatırlanası bir gece. Ah, ne düzenbaz ve adi bir köleyim ben. Aslında adiden çok adilim. Bir daha, bir daha hücum edelim ey azimli, cesur, korkusuz insanlar! Şu aptal kutusunu açıp, neler dönüyor bir baksam mı acaba?

Bu ne be? Bütün kanallarda şeytani ve liberal demokratlara dair sonu gelmez konuşmalar; ne bu be? Hâlâ komünist mi avlıyorlar? İnanmıyorum ben bu boka. Hadi amin ve İsa sana şükürler olsun diyelim... Bu insanların derdi ne yahu? Bütün dünya dev bir karavan parkı. Herkesten nefret ediyorlar. Ya "gay"leri ya da "feminist"leri asıyorlar... Tanrıya şükür "kapatma" düğmesi diye bir şey var. Tanrım, kalbim çarpıyor. Neredeyim ben? Bütün hayatımı geçirdiğim ülke bu olamaz. Tahayyül ettiğim her şeyin çok ötesinde bir şey bu. Bütün vücudum titriyor. Başım dönüyor. Tanrım, kafam zonkluyor. Bir şey yedim mi??? Hatırlayamıyorum... Ah bu cahil piçler! Tanrı onlara, "onları", inanmayanları öldürmenin, sakatlamanın ve katletmenin çok şahane bir şey olduğunu söylüyor. Hassiktir, kafamdaki zonklama beni öldürecek. Dinlenmeliyim, yarın

* "Başparmağını pastaya daldırdı ve bir erik çıkardı" diye devam eden, yaygın bir Noel çocuk şarkısına gönderme. (ç.n.)

büyük gün. Sekiz kişi daha var. Bir sürü silah, silah, silah. Alıştırma yapmalıyım. Bir ibnenin, feministin, zencinin, Katoliğin, Budistin ya da başka bir mezhep üyesinin ya da bir Yahudi ya da Müslümanın ya da hepsinin birden kafalarını uçuramam. Bizden değilsen cehennemliksin. Bu şeyi bırakmalıyım. Nefretlerinin beni zehirlemesine izin veremem. Yarın için hazırlık yapmalıyım. Geceyi mi beklemeliyim acaba? Evet, bir bakıma daha kolay bu. Ama gündüz vakti insanları tanımak daha kolay. Özellikle de tanımadığım insanları. Kahretsin, geceyi beklemek istemiyorum. Bilmiyorum, bilmiyorum... Bir şeylerde bir terslik var gibi. İçimde güçlü bir gitme dürtüsü var. Hadi, evine git. Bütün bunlar ne anlama geliyor yahu? Neden koşup kaçmak istiyorum? Geri kalanları haklamalıyım. Bunun için buradayım. Hödüğün teki gibi gece vakti sıvışıp gidemem. Söz konusu bile olamaz. Kaçıp, o 8 kişinin yaşamasına izin veremem. Elimde bir sürü kültür var. Korkacak bir şey yok. Eğer Clyde beni tanısa bile... Belki de hiç öyle bir vaziyet yoktur. Diyelim ki var; ne olur ki? İçimdeki cesur sesi dinlemediğimde hep pişman oluyorum. O sesi takip ettiğimde işler yolunda gidiyor. Çok saçma. Sadece heyecanlıyım. Aynı şey değil bu. Gerginlikten heyecanlandım. Sadece bir adrenalin patlaması. Bütün o muhafazakâr saçmalıkla karışık bir adrenalin patlaması. İnsanı çıldırtıyor bu. Şimdi duramam. Hassiktir. Siktir! Delilik bu! Tam bir delilik!!! Yürüyüşe çık. Otobanda bir ileri bir geri koş. Yap bir şeyler işte. İnsanlar ne düşünürse düşünsün. Bas git...

Yolda yürümeyeli uzun zaman olmuş. Kampta bir çocuk gibi. Trafiği cephe alarak ve sol taraftan yürü. Beyaz bir şeyler giy. Bugün karanlıkta parlayabilirim. Yaptığım şeye odaklanabilirim. Arabalara dikkat eder ve yollarına çıkmam. Basit. Belki biri durur ve beni arabasına alır. Bir U dönüşü yapıp, beni gitmem gereken yere götürmeye istekli olabilir. Sıcakkanlı bir misafirperverlik. Evet ya işte apandisitim patladı ve bacaklarım traktörün altında kaldı ama hastaneye sadece 15 kilomet-

re var, hiç canını sıkma komşum. Pekâlâ, eğer sen öyle diyorsan. Biraz tütün çiğnemeye ne dersin, acıyı dindirir. Peki, çok teşekkürler. Çiğneyebilirim, sorun değil. Evet, ihtiyacım olan şey bu, tütün çiğnemek ya da kokain çekmek. Kahretsin, bu insanlar sokakta yürüyenlere alışık olsalar gerek; zira yan aynasının kafanıza ne kadar yaklaştığını göre göre saatte 100 km hızla yanınızdan geçmelerine engel olmuyor sizi görmeleri. Tanrı insanları ve diğer yaratıkları bu yüzden yollara düşürdü: eğlenmek için. Aman ya... Hayır. Sakinleşmek istiyorum, durumu daha da kötüleştiremem. Hareket etmeye ve derin derin nefes almaya devam et...

Şu aptal kutusunu kesinlikle açmayacağım. Çok daha rahatım şimdi. Ama midemde yine aynı şeyi hissediyorum. Daha sakin ama yine de aynı. Takdiri ilahi, takdiri ilahi... Ama niye burayı terk etmek zorundayım ki!.. Soru sorma. Gitmek zorundasın. Hiç şüphesiz. Mesaj basit ve açık. Tamam, karara bağlandı bu iş. Burada bir şey bırakmadığımdan emin olmalıyım. Bütün kültürler güvenli bir şekilde paketlendi. Ne yazık ki şimdi kullanamıyorum onları. Pekâlâ, toparlanacağız, hesabı ödeyeceğiz ve yola koyulacağız. Vay be, çok daha hafif hissediyorum. Vav... bedenim rahat ve mutlu. Kahretsin. İşin içinden çıkmak imkânsız. Yeter. Yine eve gidiyorum, yine eve gidiyorum, ayvayı yedim.

Acaba görevli ne demek istedi: Ani bir ayrılış olmadı mı bu? Aslında ne demek istiyordu... ne düşünüyordu acaba? Beni gözetliyor muydu? Kahretsin, arkamda şerif arabası var mı?.. Hayır... görebildiğim kadarıyla yok. Belki de kültürleri camdan atmaya başlamalıyım? Kültür yok, bağlantı yok. Hayır, bunu yapamam. Ne olacağını kim bilebilir ki? Aptal bir köpek ya da kedi ya da burada ne tür bir hayvan varsa o bulup yer. Yok canım, sorun çıkmaz. Kültürlerden kurtulmam gerek zaten. Şimdi bunları elimde tutmam aptallık... Ah, bilmiyorum!.. Ne zaman ihtiyacım olacağını asla bilemem. İlgilenmem gereken bir sürü insan var. Ama diyelim ki onlar...

Tanrım, rahatla biraz. Arabayı geri ver, uçağa atla, iki saate kalmaz gökyüzündeyiz, göz açıp kapayıncaya kadar da evde. Ama belki de oradan ayrılmamalıydım? Şüphe uyandırabilir. Ne şüphesi, Tanrı aşkına? Ölen ya da boğazlanan biri yok ortada. Belki de kalmalı ve geri kalanları da haklamalıydım. Ayrılmanın bir anlamı yok. Geceyi bir yerde geçirebilir ve yarın oraya dönebilirim aslında. Bütün o şeytani piçler ellerini kollarını sallayarak dolaşıyorlar ortalıkta. Tanrım, delilik bu, tam bir delilik. O içgüdüye uymadığımda hep pişman oluyorum. Takdiri ilahi hiç yanıltmıyor insanı. Tanrım, camı açıp, biraz serin gece havası solu; belki bu daimi, aptalca gevezeliğe bir son verir bu. Arabayı geri vereceğim, uçak biletini kontrol ettireceğim, belki bir fincan kahve ve kruvasan alacağım ve uçağa bineceğim... sessizce. Artık vıdı vıdı etmek yok...

Ahhh, hakikaten, yuva kalbin attığı yerdir, hakikaten. Hımm, acaba aslında şöminenin olduğu yer miydi? Kalbimi ısıtın gemici yoldaşlarım. Firkateynleri denize bırakın, fiyortlara meydan okuyun, yelkenleri açın, Royalsı tutun, gemi astsubayını düzün, biraz sarhoş olun ve hapsi booyyyylayın! Ey ev, beni özledin mi? Ey mutfak, beni özledin mi? Ya sen sallanan sandalye? Beni özledin mi tatlım? Birkaç gündür uyarılmadın değil mi? Opps, sözlerime dikkat etmeliyim. Sen uyarılmazsın değil mi? Hayır, hayır, hayır. Endişelenme, yarın çalışıyor olacağız. Şimdi endişeye kapılmanın manası yok... ve çok yorgunum. Aslında bitik bir haldeyim. Tükendim. Güneş yakında doğacak. Alarmın canı cehenneme. Yeni bir günün taşkınlığıyla uyan. Ah, hepinizi ne kadar da özlemişim. Yarın göreceğiz... göreceğiz... neyi? Kim bilir? Göreceğimiz şeyi göreceğiz... hep daha iyiyi. Tanrım, mahvoldum. İyi geceler Bayan Calabash... her neredeysen.

Adam geri döndü ama muzaffer bir şekilde mi geri döndü? Çabalarının meyvelerinin farkına varabilecek mi? Eylemlerine bakılacak olursa, evet, varacak. Zamanla. Her şey zamanla olacak.

...Pekâlâ, bu hiçbir şeyin göstergesi değil. Daha 24 saat bile olmadı. Eh, haberlere konu olup olmayacağı bile şüpheli. Mümkün. Ama biraz zaman alacak. İnternetten kontrol etmeye devam edeceğim ama bilgisayar başında oturmama lüzum yok. Bir film izle, günün akıp gitmesine izin ver, biraz iş yap. Her şey takdiri ilahinin elinde.

Ah, onun inancı beni kesinlikle hoşnut ediyor. Devam et, oğlum.

Zaman, zaman, zaman... sürüklen, zıpla, uç, olduğun yerde dur, ne yaparsan yap, zaman aynı zaman. Günde 24 saat. Hatırlıyorum da, yakın bir zamana kadar zaman kıpırtısızdı. Hiç geçmezdi. Dakikalar saat gibiydi, günler sonsuzdu. Böylesi çok daha iyi. Zaman ağır ağır sürükleniyor ama böylesi daha iyi. Bilinçli, bilinçli. Bilinçli olmalıyım. Son sefer olduğu gibi korkuya kapılmamalıyım. Hiç gereği yok bunun. Hep yapacak bir şeyler var. Evet, işte böyle vakit geçireceğim. Bir köpek alıp, onunla bahçede oynamayı düşünüyordum. Ya da bir parka gidip, frizbi oynamayı. Heyecan verici bir şey bu. Yeni projeye şimdi başlayabilirim ya da en azından geliştirebilirim bu projeyi. Elbette, herkesin "gelişim halinde" olan bir şeye ihtiyacı var. Sizin dost canlısı küçük E.coli adamınızın niye olmasın ki?.. Evet... son seferinde yaptığım hata buydu: Barnardın tek hedef, eserimin başlangıcı ve nihayeti olduğunu düşünmekti. Ha, ha, ha, şahane bir şey bu! Kahretsin, ne kadar basit ve bariz! Nasıl oldu da daha önce göremedim bunu? Tek bir fikre saplanıp kalmak. Sebebi bu, tek bir fikre saplanıp kalmak. Tabii ya, elbette, sorun bu... duygusal açıdan olayın çok fazla içindeydim. Kişiselleştirdim bu meseleyi. Nasıl oldu da bunu ıskaladım? O kadar bariz ki. Cerrahlar kendi çocukları üzerinde çalışmaz. Yoksa nesnellik kalmaz. Harika bir şey bu be! Tanrım, ne kadar da gerginmişim, ne kadar da... kaygılıymışım. Hayatımı bizim Jimboya ne oldu diye araştırarak geçirmek zorunda değilim. İşime devam ederim, dünyada neler

olup bitiyor bakarak biraz vakit geçiririm, sonra da... vav... ağır ol arkadaşım! Heyecanlanacaksın ve yine kontrolü kaybedeceksin. Tamam... nefes al... ver... al... ver... sakin sakin... sakin ol. Oluruna bırak gitsin. Evet...

Mucize üstüne mucize. Bu adam sadece kusursuz değil ayrıca erdem yüklü. Asaleti geceleri gökyüzünü aydınlatıyor. Ah oğlum, oğlum, bana ve böylece de dünyaya nasıl bir keyif veriyorsun bir bilsen.

...Bu da neyin nesi be? Görünüşe bakılırsa son birkaç günde hafiften bir şeyler ortaya çıkmış gibi ama tam olarak emin olamıyorum. Haberleri kurcalarken bir an için bir ışık parlıyor gibi ama hemen yok olup gidiyor. Pekâlâ, bunu düşünerek asla bulamam. Eğer takdiri ilahi bir şeyi bilmemi istiyorsa, bu şeyi daha net ortaya koyması gerekecek. Ah pekâlâ, yapılacak tek şey bunu görmezden gelmek. Bu şeyi düşünme ve arama. İşe yarayacak tek şey bu... Saat kaç? Hmmm, bu kadar geç olduğunu düşünmemiştim. Belki şarküteriye gidip, hafif bir akşam yemeği yerim. Biraz göğüs eti fena olmaz. Hem de hareket etmiş olurum. Son zamanlarda egzersiz yapmıyorum pek. İşe çok fazla gömüldüm. Pekâlâ, güç ve sağlık zamanı. Bir kilometrenin onda biri. Hey, unutma, dönüşte de onda biri. Ciğer sote yemeyeceğiz ya. Şarküteriye yeterince sık gidersem müdavim bir Schwartzenbergli olacağım. Şimdi düşündükçe daha da acıkıyorum. Tamam, Belleuvede söyledikleri gibi, ben kaçtım. Sonra görüşürüz tatlım.

Ah, işte yine o kızıl saçlı garson kız. Kesinlikle bir içim su, özellikle de masaya eğildiğinde. İşte size hakikaten keyfini çıkarabileceğim bir kafa dağıtma yöntemi. Hmm, alabalık bugünkü spesiyallerden biri. Biraz balık iyi gelebilir. Beyni çalıştırır. Koca Jim de balık yiyordu, ne yazık ki. Kedibalığıydı sanırım. Balıkta E.coli var mıydı hatırlamıyorum. Pekâlâ, tartışmalı bir konu bu. Acaba oraya geri dönmek zorunda kalacak mıyım? Duruma göre değişir. Kalsaydım ne olurdu

bilebilseydim keşke. Tek kişilik damada bunun yerine şunu yapsaydınız ne olacağını görmek için duruma bir göz atabilirsiniz her zaman. Burada yapamam bunu. Ben...

Siparişinizi alabilir miyim?

Alabalık nasıl?

Çok iyi. Ben de yedim. Yumuşacık ve acayip güzel.

Kulağa hoş geliyor. Bir de salata. Rus salatası.

Elbette.

Ne garip! Acayip kelimesi yerine göre bazen hakaret, bazen iltifat oluyor. Jimbo acayipti, kedibalığı da öyle. Oradan ayrılırken ben de acayip bir şey mi yapmıştım? Geriye bakıp bunu öğrenmem mümkün değil. Birkaç kişiyi daha haklayabilirdim... belki de hepsini. Yarınlar asla tükenmez. Mesaj çok belirgindi. Mesaja uymamak tam bir ahmaklık olurdu. Niye olduğunu asla bilemezsiniz. Buna ihtiyacınız da yoktur. Bunun her zaman doğru olduğunu bilirsiniz. Şimdi buradayım, sorun yok. Böyle iyi. Ne olacak kim bilir. O şey...

Buyurun, alabalığınız ve salatanız, Rus salatası. Afiyet olsun.

Teşekkürler... Ah, kesinlikle leziz görünüyor. Ne güzel bir sekiş öyle... evet, "yaylı jöle" gibi. Acayip güzel lafı kesinlikle ona uymuyor. Hımmm, balık acayip güzel ve lezzetli. Tam bir damak ve göz ziyafeti. Gayet güzel bir yemek oldu bu.

Pekâlâ, bakalım neler oluyor... kim kimi öldürüyor yoksa kimin miydi? Hayır, çanlar kimin için çalıyorda öyle kullanılıyor. Pekâlâ, insanların dünyanın her yerinde hâlâ birbirlerini yok yere öldürdüklerini bilmek güzel bir şey. Görünen o ki birçoğu kendi Tanrılarının başka bir Tanrıdan daha büyük ve daha iyi olduğunu ispatlamaya çalışıyor. Saçmalık... düpedüz saçmalık. Tıpkı okul çocukları gibi: benim abim senin abini döver! Öyle mi, benim babam da senin babanı döver. Sanırım hiç kimse büyümüyor. Dünya dev bir çocuk parkı ve herkes kozlarını paylaşıyor. Öldürme aşkı için öldür... Kali aşkına öldür... Artık Tanrı adına bir komünisti öldüremediklerine göre

şimdi ne yapıyorlar acaba? O zavallı Hıristiyanlara gerçekten acıyorum. Elbette, Tanrı adına öldürebilecekleri ibneler ve feministler var. Evet... ama bu o kadar da havalı değil ve kesinlikle de siyaseten doğru değil. Sanırım onlar için önemli olan şey nefret edecekleri ve öldürecekleri birilerinin olması. Bütün nefretlerini komünistlere yöneltebildikleri zamanlarda her şey çok daha kolaydı. Nefreti bu kadar çok insana yaymak çok daha zahmetli bir şey. Ahh, o eski güzel günlerin hatırına... Sanırım saldırılarını İslama yöneltecekler. Bu çok havalı bir... Ah hayır... hayır. İnanamıyorum. Ey kel kafalı sıçrayan kılıçbalığı. Dur biraz, sıçrama... ama kesinlikle diyor... "rivayete göre" demiyor, çok basit, kesin bir ifade. Sakin ol, hata olabilir bu. Tanrım, lütfen bu bir hata olmasın, izin ver de doğru olsun, kesinlikle ve tamamen doğru... lütfen. Bir sürü Ave Maria ve Göklerdeki Babamız okuyacağım. Göğsümü döveceğim ve *siktiğimin hatası bende*... İsa adına Yahudilere katılacağım, novenz yapacağım, novenz yapacağım. O halde biraz halk dansı yapmanın ne sakıncası var? Ah Tanrı iyidir, Tanrı gerçekten iyidir... "Ah öldüğüne çok sevindim seni pislik seni, öldüğüne çok sevindim seni pislik seni!" Tamam, baştan alalım. FESTİVALDE E.KOLİ SALGINI: DÖRT ÖLÜ. Yihuu ve bütün o kovboy saçmalıkları. Dört ölü. Bu saçmalığı sevmiyor musunuz? Evet... Dört ölü. Kimse beni... ve diğerlerini dinlemeyecek. Biftek sağlıklı değildir. Yememelisiniz. Yüzü olan şeyleri yeseniz bile, biftek yememelisiniz. Ben size bunu defalarca söylemedim mi? Hadi itiraf edin, o kaburgaları yememeniz gerektiğini yüz bin kez söyledim. Söylemedim mi? İnkâr etmeyin. Kamyonetlerinize tırmanmadan hemen önce o kaburgaları yememenizi söylemiştim. Âdem bir kaburgasından vazgeçtiğinde bakın dünyaya neler oldu... Hı hı, kötü kimyasalları biriktirin. Ama dinlemediniz değil mi? Hayır, her zamanki gibi kendi bildiğinizi okudunuz. Yalvardım, yakardım, dil döktüm ama siz yine işinize geleni yapıyorsunuz. Eee, bakın şimdi ne hale düştünüz. Bakıyor musunuz gerzekler? Bakı-

yor musunuz? Sanırım artık pek bir şey görmüyorsunuz. Pokerde söyledikleri gibi, "son bir el daha". Şey, henüz değil. Sanırım üzerinize toprak sermeleri için biraz zaman geçmesi gerekecek. Ama çok uzun sürmeyecek. Hayır, efendim, uzun sürmeyecek. Dört... dört ölü. Şu yemek ruhsatları tutuşmaya başlıyor. Kasapları ve tedarikçileri kontrol edecekler. Evet, kül yutmaz hükümet yetkilileri kıçlarını kurcalayacaklar. Güzel. O boklu kıçları kurcalamayı hak ediyorsunuz. Masum insanlar zarar mı görüyor? Şaka mı yapıyorsun be? Bu insanlar milyonlarca... milyonlarca insanı açlıktan öldürüyor, kahrolasıca biftekleri için. Bir (1) kilo bifteğin üretilmesi için gereken şeylerle seksen (80) insan yaşayabilir. Ne kadar çok kasap kapanırsa o kadar iyi. Evet, hiç öngörmediğim bir yan fayda oldu bu. Fazladan bir şey. Ana hedef kadar önemli değil ama yine de soylu bir şey. İnanamıyorum ya. DÖRDÜ BİRDEN!!! Hemencecik!!! Aferin be! Evet, doğru, henüz yapamadılar. Cinayetlerden, mahkemelerden, mangallardan falan filan bahseden yok. Henüz bağlantıyı kuramadılar. Acaba kurduklarında ne olacak? Bir ton şüphe dolaşır ortalıkta. Ama otopsiler besin zehirlenmesi olduğunu ispatlayacak... nokta. Tuhaf bir rastlantı sadece. Sanırım gitsem iyi olacak. Sekiz kişi daha olursa vaziyet değişir. Tanrım, hakikaten tırlatırlar. Kafalarını ve haliyle kıçlarını kaşıyacaklar ama 8 kişi daha olursa??? Ohaa, tam bir delilik olur bu! Acaba bana sorun çıkarır mı bu durum? Kim bilir?.. Ama bunu dert edecek değilim. İyi hissediyorum. Öyle görünüyor ki bu Barnarddan daha iyi bir iş oldu. Ama Barnard da sevinmek için gerçek bir nedendi. Ah be abi... çok şükür... Biraz sakinleşsem iyi olacak. Damarım falan patlayacak şimdi. Hiç bu kadar heyecanlanmamıştım herhalde. Hassiktir! Dördü birden. Acaba Koca Jimin web sayfasına bir şeyler göndersem mi? Olayla ilgili şifreli bir cümle yazabilirim belki... kesin hiçbir şey söylemeden ama her şeyi ima ederek??? Bu bazılarının kıçını tutuşturabilir. Ha ha, eğlenceli olacak bu. Diğer 8in ödü bokuna bile karışabilir. Bir

haber kanalı bunu kesin yakalar. Kulağa hoş geliyor. Kendi bilgisayarımdan yapmam. Kütüphane... internet kafelerden biri, ne olursa işte. Ha ha, eğlenceli olacak. Gücün bedenimde hızla dolaştığını hissedebiliyorum. Ama bu gece olmaz. Ortalığın sakinleşip yatışması için biraz zaman vereyim. 8ine birden gizemli, hiçbir not iliştirilmemiş paketler gönderebilirim... rastgele. Bağlantı kurulduktan sonra Sears ya da Monkey Warddan gelmeyen şeyleri açmaya korkacaklar. Onlara bir kutu şeker de gönderebilirim. Ya da salamlı sandviç. Bir kutu dolusu salamlı sandviç. Tanrım, hayal edebiliyorum... polisler ve teknisyenler salamlı sandviçler karşısında kafayı yiyecekler... Amirim, sanırım bunun üstünde bir şey buldum; gerçekten şüphe uyandırıcı görünüyor.

Evet, buna hardal deniyor geri zekâlı.

Milyonlarca varyasyon var. Ama bu gece hiçbir şey yapmak yok. Bu gece her şey sakin. Sadece... sadece ne? Öylece oturamam. En iyisi, yürüyüp kafa dağıtmak... ne kadar mümkünse artık. TVde salak bir program da izleyebilirim tabii. Uyumama yardımcı olur. Yürüyüş için güzel bir gece. Çok sıcak değil. İyi fikir. Ama sadece yürüyeceğim, atlayıp zıplamak ve havada topuklarımı birbirine vurmak yok. Bar da yok, barmenlerle konuşmak da. Evet, iyi bir yürüyüş işe yarar. Sağlıklı bir yürüyüş yapacağım. Sağlık ve güç her yerde.

Gerçekten söylüyorum size, bu adamda hiç kusur bulamıyorum. Seviniyorum ve aşırı memnunum. Yürü, evlat, yürü ve serin, tazeleyici esintiyi yüzünde hisset. Başına ne gelirse gelsin yalnız olmayacaksın. Bak... bak şimdi gökteki yıldızlara, biraz da olsa daha parlak görünmüyorlar mı? Gecenin bereketi üzerine olsun evlat. Gerçekten söylüyorum sana, benim adıma yaptığın bütün eylemlerinde muvaffak olacaksın.

Bir gün daha, bir gün daha. Evet, öyle. Eee, ne var bakalım elinde benim için "gün"? Şimdi mi söyleyeceksin yoksa nefes nefes işleyecek misin içime? Kendimi biraz Cyrano gibi hisse-

diyorum ama devler olmadan da yaşayabilirim. Bana bu sabah servis yapan sarışın... o tamamen ayrı bir hikâye. Ah, çok nefis bir kız. Hareketleri öylesine müzikal ki... ve metronom gibi de değil... kesinlikle değil. Hani derler ya, su gibi akışkan. Bir şarkı dinleyip, Fred Astaire ya da Gene Kelly usulü dans etme vakti. Belki biraz, "Bütün dünya gitarımın telinde"... evet, kesinlikle bu havadayım ama bütün dünyaya kimin ihtiyacı var ki? Şimdilik tatlı bir sarışın yeter. Bunu bir kontrol etmeliyim. Ah peki, sonra yaparım. Şimdi web sayfasını kontrol etme zamanı. Daha fazla bekleyemem. Kendime yeterince ıstırap çektirdim. Bir tuş bir klik bir klik bir tuş ve... Karrrrşıınıızzdaa Jimbo!!! Olala! Tamam, sonuna geldik ve... işte burada. Bazı insanlar bağlantıyı kurmuş bile. Şaşırtıcı bir şey.... Bağlantıları araştırıp, bilgileri yüklemek için günlerini harcamış olmalılar. Ama bilgiler biraz fazla açık olmuş. Her neyse, Tanrı bu insanları korusun. Vav... şu spekülasyonlara bakın... komplo, komplo... Tanrının gazabı, işte bu iyiymiş... Kutsal Uskumru! ZENCİNİN İNTİKAMI. Gerçekten mide bulandırıcı... Elbette uzun bir şüpheli listesi var: NAACP*, Jackson, Farrakhan, SNCC**... Tanrım, liste uzadıkça uzuyor. Kennedy cinayeti gibi bir şey bu işte: Hiç kimse Oswald gibi küçük, müphem bir uyumsuzun böylesine muazzam bir olaya yol açabileceğine inanamıyordu. Şöyle bir fark var ki bu olay Kennedy olayı kadar muazzam değildi ve gerçekten yapılması gereken bir şeydi. Ama ben sadece benim işte ve dolayısıyla bu bir komplo olamaz. Acaba bunu internette çıtlatsam ne olur? Hayır, hayır, anlamı yok. Kadere meydan okumak yok. Bilgileri indirmek ya da çıktısını almak yok. Sadece arada sırada bir göz gezdireceğim, o da çok uzun süre değil. Küçük kalbimin pır pır etmesine yetecek kadar sadece. Ah, çok güzel bir şey bu! Her şey rayına oturmaya başlıyor gerçekten... o gerçekten

* National Association for the Advancement of Colored People'ın kısaltması. (ç.n.)

** Student Nonviolent Coordinating Committee'nin kısaltması. (ç.n.)

öldü. Koca Jim Kinsey öldü, kadim dostu Clyde da öyle. Kahretsin! Panayır yerinde kaskatı ölüverdiler. Vay, vay, vay, otelden ayrıldılar ve henüz geri döndüler mi bilmiyorum. Evet, güzel bir şey bu. Adresiniz nedir? Kâğıt yanar ve e-posta erir. Ha, ha, ne hoş... evet, sevdim bunu: Çarşaflarınıza ne yaptınız? Hey, belki de onları çarşaflarına sararlar ha? Birkaç yüzyıl sonra bunlar da Turin çarşafına** benzeyebilir. Bu hakikaten gençlerin kafasını karıştırırdı. Ne olacak ki, onların kafalarının da bizimki kadar karışık olmaması için hiçbir neden yok... Evet, zorlamanın lüzumu yok; onlar da bizim gibi kendi başlarının çaresine bakarlar. E eşittir MC^2 olabilir ama cehalet hakikaten mutluluktur. Tanrım, bütün vaktimi bu web sayfasıyla harcamaya bir son vermeliyim. Eğlence eğlencedir ama yapacağım, kotarılması gereken çok şey var hâlâ. Bu önemli bir şey değil mi yahu, kapatmak istemiyorum, pekâlâ... elveda Jimbo. Evet, böyle pat diye gidiverdi. Fareye bir tık ve artık Koca Jim yok. Nokta. Haberleri kurcalamaya devam. Kahretsin, keşke bana bir türlü rahat vermeyen şeyin ne olduğunu görebilseydim. Bir şey, bir şey, bir şey... burnumun ucunda ve ben göremiyorum... henüz. Siktir! Sakinleşsem iyi olacak. Böyle giderse hiç göremeyeceğim ve kendimi delirteceğim. Pekâlâ, birkaç saat çalışayım, yemek yiyeyim, bakalım neler olacak...

Belki de şarküteriye giderken mahallede ağır ağır küçük bir yürüyüş yapmak iyi bir fikir olabilir. İş, yolunda gitti. Üzerine kafa yormadığımda hep yolunda gidiyor. Evet, tabii ki ama beyaz bir maymun üzerine nasıl olur da kafa yormazsınız? Sadece kafamı başka bir şeyle meşgul etmeliyim, o zaman mesele çözülecektir. Evet, bu arada, umarım kızıl saçlı hatun bu gece çalışıyordur. Hey, bak bu iyiymiş: kırmızı, beyaz ve mavi. Sabah bir sarışın, akşam bir kızıl ve mavilim mavişelim... ah ah, tenhada buluşalım mavilim. Belki de kafamı dağıtacak şey budur. Ama en iyisi tek tek gitmek. Sağlam bir iş çıkarmak

* Shroud of Turin: İtalya, Turin'de bulunan, üzerinde İsa'nın yüzünün izleri olduğu varsayılan çarşaf. (ç.n.)

istiyorum. Her zaman gönüllerini hoş tut. Yoğunlaşma; anahtar kelime bu. Geri gelmelerini sağla. Ama çok sık değil; açgözlülüğün lüzumu yok. O bildik kırmızı, beyaz ve maviyi dalgalandırmak için yapmam gerekeni yapıyorum sadece. Yumuşak bir iniş daha iyi olacaktır muhtemelen. Ah, evet, eminim ki yumuşak ve kucaklanasıdırlar. Bu önemli bir şey... Hey, işte burada. Orada olup olmamamın hiçbir önemi yok, sen müziğe bak. Onun baktığı masalardan birine oturmasam daha iyi; kendime güvenemiyorum. Hiç tapınmamaktansa uzaktan tapınmak daha iyi.

Yardımcı olabilir miyim?

Umarım tatlım, ben...

Yiyecek bir şeyler ister misiniz?

Ah... evet, bir göğüs ızgara ve salata istiyorum.

Salatanıza nasıl bir sos istersiniz?

İtalyan.

Elbette.

Ah, elbette... Ama bu hep böyle değil midir... o anda sahip olmak istediğiniz şey dışında her şeye sahip olursunuz değil mi? Ama şikâyetçi değilim. Küçük bir aldatıcı ışık, bilincimin etrafında uçuşuyor ama her şey yerli yerine oturacak. Takdiri ilahi bunun çaresine bakacak. Er ya da geç gerçeği göreceğim.

Buyurun, göğüs ızgara ve salata. Başka bir şey ister misiniz? İçecek bir şey?

Hayır, hayır teşekkürler. Böyle iyi.

Evet, evet, böyle iyi... böyle yürümesi ve... ve her neyse işte. Ah Kızıl... Kızıl olmaktansa ölmeyi tercih ederim diyenler kimlerdi? Ne manyakça! Kızıl benim gerçek aşkımın saçının rengi... Hımm ızgaranın tadı çok güzel. Salata da fena değil. Sosların tatlarının çeşitli yerlerde bu kadar farklı olması ne garip. Bildiğimiz yeşil salata ama bazen İtalyan sosu İrlanda sosu gibi oluyor. Acaba ellerinde özel bir sos var mı? Muhtemelen mayonez ve ketçap... birazcık da acı sos. Kendine saygısı olan hiçbir İtalyan buna iyi bir sos demezdi; ama olması

gereken şeyi unutur ve olduğu gibi, bir şarküteri sosu olarak kabul ederseniz, o kadar da kötü değil. Konserve spagetti gibi. Çocukken bayılırdım buna. Gerçek makarna gibi değil ama eğer bu gerçeği unutursanız, fena değil. Ama elbette insan asla neyin gerçek neyin umutsuz bir taklit olduğunu asla unutamaz. Tıpkı bizim Jimbo gibi. Altı üstü taklit bir insan olduğunu, bir balıkçının ya da hendek kazıcının ayakkabılarından bir şekilde sıyrılmış döküntü olduğunu ve her nasılsa insan diye kategorize edildiğini unutamıyordu. Dünya insan ırkına yapılmış bu tip hakaretlerle dolu. Ve bunların hepsi politikacı da değil. Sahte televizyon vaizi de değiller. Hatta kamyon şoförü bile değiller. Yani benim en yakın arkadaşlarımdan bazıları kamyon şoförü... Bir dakika, o kadar da ileri gitmeyelim. O piçler... bir dilim ekmek ve bir bardak süt için daha fazla ödemek zorundalar... Neyse ya, kısa bir yürüyüş yapıp, işin başına dönme vakti geldi.

Tanrım, gazetenin ön sayfasında "Kraliyet Ailesi"nin resimleri var. Peki, bütün bunların ne anlamı var yahu? Eğer o parazitleri muhafaza etmek istiyorlarsa benim için sorun değil ama gazetelerimizi niye gürbüz Prens Charlieye dair haberlerle... bir dakika... prens... prens... neredeyse ulaştım. Bir şey... elbette, Machiavelli. Böl ve fethet. Sağ elin yaptığını sol elin bilmesine izin verme. Bir dakika... dur bir dakika... bir şey oluyor... ah, temiz hava ne güzel... temiz diyebilirseniz tabii. Şimdi, kandırmaca... böl ve fethet... peki, kelimenin kısıtlı anlamıyla fethetmek. Kesinlikle hiçbir şeye "el koyacak" değilim. Kraliyet Ailesi. Bu şey neden kafamda dönüp duruyor? Kraliyet Ailesi, Kraliyet Ailesi. Onların bu işle ne alakası var yahu? Kıçımın kenarı Kraliyet. Kim kimi aldatıyor? Neden??? Bunun Kraliyetle ne alakası olabilir be? Kraliyet pisliği??? Kraliyet sıçışı??? Kraliyet, Kraliyet mensubu... Cincinnati Kraliyet mensupları... Hadi ordan be! Delilik. Peki, tam bir zırdeli bu kız... ama bunun benimle alakası yok. Hayır. Aile. Ne ailesi? Kimin ailesi? Aile? Aile???

Aile!!! Bir şeyler yerine oturuyor... Nasıl oldu da parka geldim ben be? Neyse, ağacın altındaki bir banka otur. Hımmm, şaşırtıcı derecede sessiz. Gerçekten hoş. Evden sadece birkaç sokak ötede. Acaba neden daha önce hiç gelmedim buraya? Güzel ve sessiz. Kahretsin... kuşlar falan filan. Muhtemelen bir sürü de yuva vardır. Yuva için uygun ağaçlar... bol yapraklı. Onları yırtıcılardan saklar. Ailelerini korur. Sanırım doğada aileyi... klanı korumak için bir sürü enerji sarf ediliyor. Evet, bazıları etek giyiyor, bazıları çarşafa sarınıyor. Hey, bir dakika. Bu doğru. Herkes ailesini korumak istiyor... ailenizi ne ya da kim olarak görüyorsanız artık. Aptal sokak çocuklarından mafyaya kadar herkes. Mesele aile. Tamam, tamam. Aile! Bunlardan bir sürü olmalı. Özel yönetmelikler, savcılar, müfettişler, gizli ajanlar, tanık koruma programları, yasadışı bir alt-kültürle savaşmak için yaratılan bütün o yasal alt-kültür. Evet, eski gangster filmlerinde söyledikleri gibi, ötün bakalım küçük kuşlar. Eddie G ve Cagney asla ötmezdi. Karşılarındaki yarmalara siktir olup gitmelerini söylerlerdi. Ah işte, her şey yerine oturmaya başlıyor hakikaten. Evet, hadi kuş gibi ötelim, cik cik... Yarma Sammy. Evet, iyi bir başlangıç noktası. Muhtemelen biraz vakit alacak ama ihtiyacım olan bütün bilgileri elde edeceğim. İşin tıkırında gittiğini hissedebiliyorum. Parçalar yerine oturuyor. Zihnimi açık tutmalı ve bilgiye ulaşmalıyım. Gerisi takdiri ilahiye kalmış. Zamanı gelince ne yapmam gerektiğini bileceğim. Hep bilmişimdir... Pekâlâ, işin başına dönsem iyi olacak. Hayır! Sakin ol. Bırakalım kan pıhtılaşmaya devam etsin. Evet... yarın bir sürü vakit var. Akışına bırakacağım... evet ve her şey kendini bana sunacak. Her zaman olduğu gibi.

Böylesine inançlı birini görmek insanı neşeye boğuyor değil mi? Kesinlikle, Evrendeki her insan neşe içinde ona methiyeler düzüyor. Dünyayı dönüştürmek için inançlı bir adam yeter; işte benim oğlum bu ego ve alay dünyasını dönüştürüyor. Ah benim kusursuz oğlum, bir gün Se-

maların şakıdığını duyacaksın, yıldızlar önünde diz çökecek. Ama sen bunları değil, sadece elindeki görevi düşünüyorsun. Görevine iyice odaklan, oğlum, her şey sana sunuldu zaten. Kendini görevine teslim etmeye devam et; bilincin attığın her adımla birlikte aydınlanacak. Sen benim kuzey yıldızımsın.

Pekâlâ, bakalım şimdiye kadar elimizde ne var... aralarında hafif bir bağlantı ve/veya husumet olan aileler... bir sürü akraba ve... kelime oyunu yapacak olursam, akbaba. New Yorkta ve diğer şehirlerde birçok hasım. Buradaki avantaj şu ki bunun normal bir ölüm gibi görünmesini istemiyorum... evet, tabii eğer insanların birbirini öldürmesi normal bir ölüm sayılmazsa... eğer kendilerini sigara ve espressoyla öldürmezlerse. Tamam, biraz ciddileşelim. İşin zor kısmı, onları onlar ya da polis tarafından yakalanmadan öldürmek. Fakat şöyle bir avantajım var ki tamamen gizli kapaklı davranmak zorunda değilim. Bunu sıradan bir yeraltı cinayeti gibi göstermek önemli... ve herkes biliyor ki taklit edilecek bir sürü örnek var. En güvenlisi uzaktan yapmak ama hedefi şaşmayacak kadar da yakın olmak gerekiyor. Kaza gibi görünmemeli. Onların bunu başka bir ailenin yaptığını düşünmesi lazım. Şöyle güzel bir çete katliamı izlemeyeli çok oldu. Ben daha işimi bitirmeden birbirlerini keklik gibi avlamaya başlayacaklar. Keklik mi? Bu da nereden çıktı be? Pekâlâ, şaka şakadır ve iyi bir kahkaha her şeyi iyileştirebilir ama bu işi iyice planlayana kadar ciddiyetimi korumalıyım. Şimdi, New York her zaman ilgi odağıdır, dolayısıyla oradan başlamalıyım. Ama başka nerelere geçeceğimi bilmeliyim. Başlamadan önce her şeyi net bir şekilde düzenlemeli ve tanımlamalıyım. Kesinkes. Çok fazla şehre ihtiyacım yo... evet... tabii ya, doğru. Önemli olan birinin çeteyi ele geçirmeye çalışıyormuş gibi görünmesi... hımmm... hassiktir, dur bir dakika! Belki de sadece yaşlı mafya üyelerine odaklanmak zorunda değilimdir. Evet... O kafadan kontak Ruslar bir sürü insanın tepesini attırıyor. Birini

vur... ya da ikisini... mafya üyelerinin takıldığı yerlerde... evet, kulağa hoş geliyor, bir iki tanesini hakla ve sonra da doğru bir Rus "kulübüne". Birbirlerinin gırtlağına sarılacaklar. Evet, Sicilyalılardan daha manyak bunlar. Pekâlâ... bir bakalım. İşe bir "kulüple" başlayacağım, belki Gottinin gittiği kulüp bile olabilir ve biraz ortalığı karıştıracağım. Bunun arkasında Rusların olduğuna inandırmalıyım onları... Onların en sevdiği şey nedir? Görünen o ki sadece öldürmek. Kafaya sıkılan birkaç kurşun dışında onlarla özdeşleştirilen bir yöntem olmalı??? Evet ama ben nereden bileyim... Hayır! Bu tavrı benimseyemem. Yok şunu yapamam yok bunu yapamam diye düşünmeye başlamamam lazım. Bu işi yapmanın doğru bir yolu varsa, bunu öğreneceğim. Hadi bakalım... Tamam, bir şeyleri havaya uçurmayı seviyorlar: buuummm! Ama nasıl? Rahatla. Oluruna bırak. Pekâlâ... arabaya bomba yerleştirmenin modası geçti. Çok fazla yaklaşmak gerekiyor... ve aslında bu eski bir mafya taktiği. Ayrıca çok derli toplu bir şey. Ruslar manyak. Pire için yorgan yakarlar. Planlanmamış bir şey gibi görünmesini istiyorum. Yolda yürürken birdenbire bir el bombası atmaya karar vermiş gibi. Gerçekten çok incelikli. Ve bariz. Böyle yaparsam bunu pislik Rusların yaptığını düşünürler. Evet, ölüm öpücüğü yok, kafaya ya da enseye kurşun sıkmak yok ve son yemek de yok. Şu scungilliyi tutsana, halletmem gereken bir iş var... Evet, evet. Ciddi iş. Tamam, böylece Rusların yaptığını anlayacaklar. Çete daha iyi organize olmuştur. Birkaç dakika... ya da saat içinde sokakta silahlı adamlar beliriverir. Peki, nereden başlayacağım??? Bunu bir süre bir kenara bırakmak zorundayım. Ara vermeli ve bir şeyler yemeliyim. Acelem yok. Sakin ol. Kendime tur bindirecek kadar hızlı koşmama gerek yok. Uslu ve sakin...

...Peki, sanırım bu mesele karara bağlandı... en azından şimdilik. Sanırım bu mafya üyelerinin işini kolaylaştıracaktır. Ne de olsa benim amacım onları memnun etmek. Şeyi... tabiri caizse... birbirimizi tanımayı mümkün olduğunca kolaylaş-

tırmak. Coney Islandda bir kulüp havaya uçuruluyor ve İtalyanlar Brighton Plajındaki Rusları ziyarete gidiyorlar. Muhtemelen birkaç gün sürer. İlk önce neler olup bittiğinden emin olurlar. Daha sonra Rusların fena halde aklı karışır. Bu manyak piçlerin ne yapacağını kim bilebilir ki? Zamanlama doğru olduğunda... Mulberry Caddesi. Evet... kulağa iyi geliyor. Daha sonra devam. Evet. Tamam. Görünen o ki en iyisi St Louis ve New Orleans. Lojistik zor. .. evet... ama görünen o ki doğru şehirler bunlar. Harika bir kargaşaya yol açabilirler. Hâlâ yapacak çok şey var. Her şey çok yavaş ilerliyor gibi. Bir ay geçti ve gele gele bu noktaya geldim. Aman neyse, bir yere kaçmıyorlar ya. Titiz olmak lazım. Şu iki şehri araştırmam gerekecek. İhtiyacım olan şeyin çoğunu internetten alırım ama nihayetinde elimi taşın altına koymam gerekecek. Evet, şimdi olay örgüsü genişliyor ve plan demleniyor.. Tamam, patlayıcı madde yapmayı öğrenmenin vakti geldi... güzel ve küçük bir patlayıcı. Evet... sonra da bir teslimat sistemi. Beni hasar görmekten koruyacak bir sistem. Küçük bir paket. Elbette. Aşırı yıkıcı olmaya gerek yok. Hayatımı tehlikeye atmanın âlemi yok. Sağlam bir patlamaya ihtiyacım var, ihtişamlı bir patlamaya değil. Evet. Pekâlâ, böylesi daha kolay. Manevralara devam et. Her şey yoluna girecek. Nette hiç bu kadar vakit geçirmemiştim. Sınırsız olduğunu biliyordum ama hiç böyle kurcalamamıştım. Pekâlâ, her şey sırayla. Patlayıcılar.

...Tanrım, bu boku niye okuyorum? Kendimi niye böyle kızdırıyorum... Tanrım, bu insanlar resmen hasta... beni de hasta ediyorlar. Bu saçmalığı okumamayı öğrenmeliyim. Kendimi bir başlığa kaptırıyorum ve bir de bakmışım aklımı yitirmişim. Bu cahil piçlerin canı cehenneme. Pekâlâ... yeter. Kapat şunu! Neyse ne işte. Hiçbir şeyin beni işimden geri kalacağım kadar sinirlendirmesine izin vermeyeceğim. Basit patlayıcı formüllerine geri döneceğim ve hükümeti havaya uçurma gerekçeleriyle uğraşmayacağım artık... Evet, bu gayet eğlenceli bir şey, sayın bir numaralı hükümet yanlısı. Aslında bunda acayip bir

şey yok. Biz gazileri hükümet için çalışan bir engerek yılanından kurtarma sorumluluğunu kabul etmem, hükümeti devirip, masum insanları öldürmek istediğim anlamına gelmiyor. Tanrım... 160dan fazla insan. Buna bir de hayatta kalanların yaşayacağı travmayı ekleyin. Birdenbire annesiz babasız kalan çocuklar ya da çocuksuz kalan anne babalar. Tanrım, masum küçük çocuklar, kucaktaki bebekler... kelimeler kifayetsiz kalıyor. Şu hale bakın, sayfayı kapatıyorum ve burada oturmuş, bu şeyleri kafamda evirip çeviriyorum. Kendime işkence etmek için vesileler bulup durmaktan vazgeçmeliyim. Artık bu şey üzerine çalışma vakti geldi. Çok fazla sorun yaşamadan bunları birleştirebilirim. Birkaç içerik var sadece. Birkaç odun parçası. İlk önce test etsem nasıl olur? Hımmm... güzel soru. Terk edilmiş bir yer bulur ve küçük bir miktar kullanırım ki bu da bir havai fişekten daha fazla ses çıkarmaz. Ama bunun davetsiz misafirlerin ilgisini çekmesi gibi bir olasılık her zaman var. Davetsiz derken??? Bütün misafirler davetsizdir bu durumda. Bilmiyorum. Nereye gidebilirim... nereye??? Gidebileceğim sık ağaçlı birçok yer var. Görünmez kalabileceğim yerler. Evet ama oradaki diğer insanlar da görünmez olur. Ve Tanrı bilir testin sonucunda neler olur... Diyelim ki yangın çıktı. İsteyeceğim son şey bir orman arazisini yok etmek olurdu. Ayrıca, beni görebilirler de. Bilmiyorum. Kahretsin! Bu kısmın bu kadar zor olacağını hiç düşünmemiştim. Son seferinde yoluma dümdüz devam etmiştim ve her şey yolunda gitmişti. Ama bu sefer farklı...

Farklı mı hakikaten? Diyelim ki doğrudan kulübe gittim ve bombaladım orayı. İşe yaramazsa ne kaybederim ki? Mesela? Pekâlâ, beni fark edebilirler... evet, olası. Ama eğer kimseye zarar gelmezse niye büyük bir sorun çıksın ki? Doğru, büyük bir sorun çıkabilir ama bir orman yangını çıkarmaktan çok daha iyidir bu. Bilmiyorum, doğrudan hedefe yönelmek doğruymuş gibi geliyor. Diğer durumlarda işe yaramıştı bu. Evet, tamam, şimdi karar vermek zorunda değilim. Şimdi uyuyayım

ve bakalım yarın ne hissedeceğim. Yarın bileceğim. Hep böyle oldu. O kana susamış manyaklara dair o şeyleri okumak beni çok gerdi. Sakinleşince ne yapacağımı bileceğim. Tamam. Oluruna bırak. Yarın.

Pekâlâ... yeni bir gün, yeni bir sıkıntı daha. Bu sabah kuşlar gerçekten şakıyor... şu sakaları dinle. Yürü be kim tutar seni! Bir pencere kenarında şakıyan ve güneşi uyandıran falan filan bir kuşa dair bir şiir oku ve şiirin sonunda anlatıcı, pencereyi kibarca kapattığını ve kuşun gerzek kafasını ezdiğini söylesin. Ben sabah insanı DEĞİLİM. Belki de sabah insanıyımdır. Kuşların şakıması beni rahatsız etmiyor. Aslında kulağa hoş bile geliyor. Özellikle de bülbüllerinki. Yakında üşüşürler. Hoş bir şey bu. İnsan niye bir kuşun kafasını ezmek istesin ki? Aslında hoş sayılırlar. Biraz ürkütücü ve dağınık gibiler. Her neyse, yeter. Ne kadar küçük olursa olsun aleti test etmeye gerek olmadığına hiç şüphe yok. Hemen olaya gireceğim. Parçaları toparlamak kolay görünüyor. İlk önce "teslimat aletini" toparla... Sevdim ben bunu: teslimat aleti. Son derece resmi. Küçük bir tanıtım broşürü hazırlayıp, Savunma Bakanlığına gönderirim. Teşebbüsüme mali destek sağlayabilirler. Siktir be, CIAye giderim, beni doğrudan işe alırlar. Evet, bir süreliğine. Ben ayrılmak isteyene kadar. O piçlerle birlikte emekli olmak istemem. Meçhul olmak gibisi yoktur. Çalışmanın en güvenli yolu budur. Tamam, artık bocalamak yok. Garaja gidip, yay düzeneği yapmanın vakti.

Tamam, bakalım hedefi vurabilecek miyim... Ohaa, bu geri zekâlı şeyi doldurmak çok zor! Pekâlâ, işte oldu... Ziiipppp, çizgi filmlerdeki gibi. Hmmmm, daha da kötü olabilirdi... çok daha kötü. Nişan aldığım yere yaklaştıramadım bile... ama tek yapmam gereken bu şeyi bir kapı ya da pencereden içeri sokmak. Hassiktir! Bu şey bu tahtanın birkaç santim içine girmiş. Pekâlâ, biraz daha idman yaparsam, gereken şeyi kesinlikle yapabiliyor olacağım. Evet, etkisini görmek için şu şeyin ucuna bir şey sarsam iyi olacak. Burada bir sürü tehlike söz

konusu. Düzgün bir atış yapana kadar beklemeliyim ama ön bahçede kamp kuracak halim de yok. Bir de patlayıcılarla trafiğe çıkmak var... Pekâlâ, az miktarda patlayıcı var en azından. Bu yay düzeneği çok küçük ve katlanabilir olmalı, saklaması kolay olmalı... pantolon paçası, gömlek kolu, neresi olursa. Gayet basit ve doğrudan ama sorun çıkarması yine de olası. Ama endişelenmiyorum. Toy ya da umursamaz değilim. Gerçekten araştırma yaptım. Bu proje hakkında olumlu bir hisse sahibim. Diğerleri hakkında olduğu gibi. Ama niyeyse bu daha heyecan verici bir proje. Hedef ve araçlar daha fazla tehlike arz ediyor. Daha temkinliyim. Görünüşümü daha fazla değiştireceğim. Akıllıca olur. Mümkün olduğunca Rus gibi görünmeliyim. Üzerinde çalışılacak çok şey var. Basit bir plan. Hafif bir makyaj. Şapka. Zaman çizelgesini düzenle. New York, St Louis, New Orleans. Kıyafetlerini değiştir. Görünüşünü. Hep tetikte ol. Ve basit. Dijital kamera işleri kolaylaştırıyor. İlk önce "teçhizatı" hallet. Tanrı teknojiyi korusun! Tıpkı onlar gibi kaba saba görünmeliyim. Ve duygusuz. Bay Bukalemun. Ama tamamen değil. Gerçek anlamda görünmez olamam. Ama olmadığım bir şey gibi görünebilirim. O maskeli adam kimdi? En feci kâbusunuz kahrolası bay bilmem kim. Bay Temize yol açın. Tozu, pisliği temizleyin. Her şey pırıl pırıl. Kurtuluş Ordusundan birkaç parça giyecek seç. Yardım kurumu dükkânlarından. Bir parça şuradan, bir parça buradan. İz yok. Bağlantı yok. Taşralıların dünyasında ele geçirilen şehirli bir çocuk. Heyecan verici. Bir fanteziyi uygulamak. Hırsız polis. Bang, bang, sen öldün! Ölmedim, ıskaladın. Siktir! İki kaşının ortasına çaktım kurşunu! Yok canım, bir kilometre ıskaladın beni... pis taşralı.

Vay be, bu sanal tur gayet iyiymiş. İhtiyacım olan ayrıntıları elde edemiyorum ama genel yerleşim planına dair iyi bir fikre sahip olabiliyorum. Evet. Şehre aşina oluyorum. Hedef bölgeden geç. Bütün caddeleri, nereye açıldıklarını öğren. Bütün eylemleri eşzamanlı hale getir. Her seferinde farklı bir dış gö-

rünüm. Göze çarpmadan. Son birkaç seferde fark edilebilir durumdaydım. Aynı dış görünüş... aynı kıyafetler. Eğer sorgulanan tanıkların "genel" izlenimleri varsa tabii. Rus gibi görünüyordu. Kimse ne kadar büyük oyuncu ya da planlayıcı olduğumu anlamayacak. Ya da kışkırtıcı... *Ajan provakatör.* Belki de günlük tutmalıyım. Gelecek için bir kayıt. Verilen hizmetlere dair bir anı defteri. Ayartıcı bir düşünce. Çok ayartıcı. Fazlasıyla aptalca. Manyakça. Yine de, bütün bunlar sona erdiğinde... her şeyin ardındaki şeytani dâhi olmak son derece tatmin edici. Kimse dehamdan haberdar olmayacak... bir oyuncu, düşünür, planlayıcı ve iyiliğe yönelik bir güç olarak sahip olduğum dehadan. Egomun bana engel olmasına izin veremem. Her zaman her şeyi takdiri ilahiye bırakmışımdır. Bu kadar tatmin bana yeter. Manifesto yok. Günlük yok. Açıklama yok. Hepsini mezara götür. Ah, işte bu çok güzel bir plan. Ve planın icrası kusursuz olacak. Basitlik. Hep basit ol. Küçük tahta bir yay düzeneği. Birkaç küçük parçaya da ayrılabiliyor. Plastik. Patlama için, bol barutla karıştırılmış magnezyum.

Ahhhh, eve dönmek ne güzel! Çok fazla dolaştım. Evet... çok verimliydi. Siteye giriş yapsam ve onları geldiğimden haberdar etsem daha iyi olur.

Bir bakalım onları ne kadar iyi hatırlıyorum. Hepsini kapsayan şöyle hızlı bir taslak. Sadece yüze... Hayır. Ayrıntılar. Bütün ayrıntılar. Bütün bakış açıları. Tahmin yürütmek yok. Her kapı. Sokak. Evet... doğru, burada hep bir çöp kutusu durur. New Orleanstaki o köşede bir trafik lambası var. Küçük şeyler. St Louisdeki tabela bu köşeyi gizliyor. Küçük şeyler = büyük resim...

Evet, bu çizimler benim o noktada yaptıklarıma benziyor. Güzel. Bütün ayrıntıları hatırla. Çöp kutusundaki grafitiyi bile. Çok güzel. Hazırım. Tam teçhizat. Evet, sakinleşmem lazım. Sakin ol... nefes al, ver... al, ver... Birkaç gün çalış. Rutin. Sonra... saat bilmem kaçta Coney Islandda, bilmem kaçta St Louisde, ertesi gün bilmem kaçta New Orleansta olacaksın. Bir

iki üç. Bum bum bum! Duman dağılır ve aksiyon başlar... *reaksiyonlar* da. Coney Islandda Rusum. St Louisde İtalyan. New Orleansta tanımsız...

Evet, bir herif gördük di mi Joey?

Evet, şüphe uyandırıcı bir tipti.

Eee, napıyordu bu adam tam olarak?

Eee, işte, ortalıkta takılıyodu, şüphe uyandıran bir halde, di mi Joey?

Evet. Biraz da ürkütücüydü.

Ürkütücü mü?

Evet. Rustu herhalde.

Evet, evet. Rustu.

Birkaç gün temel rutinime döneceğim. Zihnimi temizleyeceğim. Rahatlayacağım. Gözümü açık tutmalıyım. Her hedefi gören ve benim, küçük yayımla hiç fark edilmeyeceğim hâkim bir nokta var. Yayım sadece bir saniyeliğine görünür olacak. Sonra da katlayıp saklayacağım. Eğer fark edilirsem bu kandırmacayı daha da artıracak. Patlamalar insanların akıllarındaki görüntüleri altüst edecek. Normal dışı hatırladıkları her şey benim çıkarıma olacak. Bir patlamadan sonra hep dev bir kargaşa yaşanır. Patlamaları küçük çaplı yapmalıyım. Çok büyük olmalarını istemiyorum... masum insanlar ölebilir. Barutlu magnezyum büyük bir ışık patlamasına yol açacak, insanlar bir an için kör olacak. Pekâlâ, bu kadar yeter. Yemek yeme zamanı. Sonra da belki bir film. Ritim değişikliği. Rahatlamaca.

Bir insanın basit, titiz ve doğrudan davranak Gökleri aşka getirmesini görmek çok güzel bir şey değil mi? Bu adamı, hayır, herhangi birini görevini hakkıyla tamamlamaya bu kadar odaklanmış görmek çok güzel bir şey değil mi? En küçük ayrıntıya gösterilen o titiz dikkat bir Rönesans resmi... bir Bach füg kadar güzel değil mi? Ve bütün bunların cesur bir yürekle bir araya geldiğini görmek çok güzel değil mi? Havaalanlarında ne kadar rahat yürüdüğüne bir bakın; hiç acele etmeden ama

zaman çizelgesine uyarak. Ah bu anlardan, bariz kayıtsızlığından, etrafına karşı umursamazlığından ama her şeyi de tek tek algılayışından o kadar keyif alıyorum ki. Dünyada oğlundan bundan daha fazla gurur duyan bir baba daha var mıdır? Sanmıyorum... Ta kadim zamanlara gitseniz bile babasını daha fazla hoşnut eden bir oğul bulamazsınız.

...İnanamıyorum. Geri döndüm. İnanamıyorum. 48 saat bile olmadı. Haftalar geçmiş gibi. Yoğun. Şimdi hissedebiliyorum. Hissetmeye başlıyorum. Oluruna bırakıyorum. Soğuk bira ve bir sandalye. Ahhhhh... Ah işte bu çok güzel! Zor anlardı. Hem de çok. Ama en ufak bir aksama olmadı. Her şey halloldu. Bum! Bum! Bum! İşte böyle. Bir, iki, üç. Van, tu, tiri. Evet... işlem tamam. Sanki günlerdir koşuyor gibi hissediyorum. Doğrudan bana baktı. Bana nişan aldı. Ağzı bir tünel gibiydi. Gözleri endişeliydi. Göz kırpıyordu. Tebdili kıyafetim onu afallattı. Patlama da öyle. Beni de havaya fırlattı. Küçük bir yanlış hesaplama. Neyse ki o köşeye yerleşmiştim. Buummm! Evvet!!! Bombayı atanlar afallamış olmalı. Evet... kulüp binasının onarılması gerekecek. Un ufak oldu tabiri caizse. Oturamıyorum. Bir bira daha iyi gelir. İnternete gireyim ve bakayım ne diyorlar... TV ne diyor bir bakayım...

"...ve Çarşamba günü Mott Caddesinde meydana gelen patlamayı takiben yetkililer yapılan kontrol sonucu patlamanın kesinlikle gaz sızıntısından değil bir çeşit patlayıcıdan kaynaklandığını açıkladılar. Hedef kesinlikle ağır hasar gören İtalyan/Amerikan kulübüydü. Neyse ki civar dükkânlardan hiçbiri ağır hasar görmedi. Kulüpte bulunan beş kişi halen hastanede yatıyor. Hastane sözcüsü, Benjamin (Tek Top Benny) Lazarno ve Louis (Hayalet Luke) Nagarnnonun durumlarının kritik olduğunu ama daha kötüye gitmediğini söyledi. Yeni bir gelişme var sanırım, Sally."

"Evet, var, Steve. Burada, patlamanın gerçekleştiği bölgedeyim ve burada patlamadan sorumlu olan kişiyi gördüklerini düşünen iki çocuk var. Söyleyin bakalım ne gördünüz."

"Ya işte o herifi gördük..."

"Ucubenin tekiydi."

"Evet, o tuhaf sakalıyla falan."

"O Hasidik herifler gibi de değildi."

"Evet ya, Yahudi değildi."

"Hayır, Rustu."

"Evet, sarışın ve soğuktu. Ve aksanı bozuktu."

"Evet."

"Ne dedi?"

"Bilmiyorum, Rusçaydı işte."

"İşte duydunuz Steve, bir tanık ifadesi."

"Teşekkürler, Sally. Sanırım çocuk 'Soğuk Nevale' demek istememiştir."

"Berbat bir espriydi, Steve."

"Pardon. Şimdi diğer haberler..."

İyi bakalım... aklınız alıyor mu bunu? Yapan kişinin Rus olduğunu düşünüyorlar. Tanrım, bir tohum ekip, insanları yanlış yönlendirmek ne kadar kolay. Bakalım batı ve güney cephelerinden ne haberler var. Bakalım St Louisde neler oluyor... İşte burada... PATLAMADA BİR ÖLÜ ALTI YARALI. Hımmm... patlayıcı madde... Kulüp... tamam, bu kadar yeter, ne... tamam, işte... ölen kişi patlama esnasında salonda yürüyormuş ve patlayıcının tam üstünde durduğu için patlamadan en üst düzeyde etkilenmiş ve bedeni onlarca parçaya ayrılmış –ah, ne güzel– böylece diğerleri de ciddi fakat görece daha küçük yaralarla kurtulmuşlar. Tabii, tabii, tabii, garip olaylardan bahsedip durun bakalım. Siktir be! Herif kahraman oldu. Arkadaşları için hayatını feda etti. Arkadaşları için vereceği, hayatından daha değerli bir hediye olabilir mi? Bu insanların sevdiğim yanı bu işte, o ebedi sadakatleri. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için. Hadi, hadi. Pip, pip ve bütün o zırvalıklar. Huzur İçinde Yat kardeşim zira bütün insanlar benim kardeşimdir. Gökten her serçe düştüğünde gözümden de bir damla yaş düşmez mi benim? Huzur içinde yaradanına git

pislik torbası! Bakalım başka neler var... başka olay yok, çete savaşı falan yok... henüz. Doğru. Anahtar kelime bu: henüz. İzin verin de Lousyanadaki arkadaşlarımıza, ahbaplarımıza bir bakalım. Hoop, işte gidiyoruz. Başka bir buuumm daha. Ah evet, bir de yangın. Söndürmeleri 3 saat sürdü. Hey, 8 kişi hastaneye kaldırıldı 3ünün durumu ciddi. Bu geceyi sağ çıkarabilecekleri bile kesin değil. Günün birinde nalları dikeceğiz zaten, bugün diksek ne olur ki?.. Eee, zaten hastanedesin, niye bu yolculuğu boşa harcayasın ki?.. Kendini havaya uçurtmak için bütün o sıkıntıları çektiğine göre gökyüzündeki büyük Kulübe de gidebilirsin. Ama karar senin Sylvester. Eğer yaşamak istiyorsan gücüne güç katarız. Vav, gerçekten güzel fotoğraflar. Tam olayın göbeğinde olan biri çekmiş olmalı. Tam olay anında çekilmiş. Binaya yoğunlaşılmış. Profesyonel bir fotoğrafçı olmadığı belli. İnsanların ifadelerini gösteren bir çekim yok. Haberde şeye dair bir şey olmalı... biraz yukarı çık, işte burada: Bir seyirci ve görgü tanığı, yetkililere patlamadan sorumlu olan adamı gördüğünü ve adamın Groucho Marxa benzediğini ve binaya bir uzay silahı doğrulttuğunu söyledikten sonra aşırı duygusal travmadan hastaneye kaldırıldı. Silahın daha önce hiç görmediği, muhtemelen uzaydan gelen özel bir malzemeden yapılma bir ışın tabancası gibi göründüğünü söylemiş. Sürekli Grouchonun burnu ve bıyığından bahsediyormuş... Ha ha ha, biliyordum. Aşırı bariz olmaktan daha gizli kapaklı bir şey yoktur. O burnu ve bıyığı olan Groucho gözlüğünü takmak gerçek bir deha işiydi. Ben tam küçük yay düzeneğimi nişan alırken o kadın köşeyi dönüp karşıma çıktığında neredeyse donakalmıştım, milyonda bir olacak bir şeydi ama bana bakmaya başladığında alnımı kırıştırıp, o canavarımsı kaşlarımı çattım ve "Sihirli kelimeyi söyle" deyip, bombayı taşıyan oku fırlattım. Buummmm! Milyonda bir. Yanlış zamanda yanlış yerde. Umarım iyileşir. Ölümünden onca yıl sonra elinde ışın tabancası taşıyan Grouchoyla karşılaşmak travmatik bir şey. Bu size içmeyi ya

da her ne yapıyorsanız onu bıraktıracak bir şey. Belki de gidip onu ziyaret etmeliyim. Tanrım, bu onu gerçekten mahvederdi... Ama size söylüyorum Doktor Bey, Groucho dün buradaydı. Hayır, böyle şeyleri aklımdan bile geçirmemeliyim. Sorun yaşamasını istemiyorum. Endişelenme tatlım, sana Groucho fotoğrafları göndermeyeceğim. Kuşe kâğıda basılmış imzalı bir 8 x 10 fotoğraf bile göndermeyeceğim. Pekâlâ, yeter. Yemek zamanı. Ağzına biraz mısır patlağı at ve bir bira daha aç. Tadı çıkarılacak bir gece bu. Yarın daha fazla ayrıntı olacaktır. Kim bilir, belki yakında bir misilleme olur. Kim bilir? Gölgeler bilir. Gölgeler bilir, bilir, bilir. Tanrım, ne büyük lüks içindeyim. Ne kadar talihliyim, tabiri caizse. Hayır, coşkulu hissediyorum. Evet, böyle hissediyorum, coşkulu. Ve keyifli. Baktığım her yerin kralı benim. Anneciğim, dünyanın zirvesindeyim ben. Evet, o da buuumm diye patladı. Ama sevgiler diyemeyeceğim. Hayatımda "buumma" en yakın olan şey olsa olsa mısırın patlamasıdır. En iyi şey ise eski bir filmdir. Ya da Bugs Bunny, Rocky ya da Bullwinkle. Göreceğiz bakalım. Biraz yorgun hissetmeye ve gerilmeye başladım. Bu gece iyi, huzurlu bir uyku çekmeliyim. Tüylü arkadaşlarımız şakısın ya da şakımasın yarın yine güzel bir gün olacak. Bakalım eski klasikler kanalında neler var şu anda...

Hey, evet, cik cik cik... cikleye cikleye uzaklaşın tüylü dostlarım. O çok sevdiği ormanlık alanlarda yürürken Beethoven sizi dinlemiş olmalı... evet, ta ki sağır olana dek. Acaba ne kadar süre duyabildi onları? Kulaklarının ölümünden çok uzun yıllar sonra bile kafasında duymaya devam etmiştir bu sesleri. Ama elbette kuşların yeni yıkanıp, cilalanmış ve parlatılmış bir arabanın üstüne mühürlerini bırakmaları konusunda endişelenmesi gerekmiyordu Beethovenın. Sanırım etrafta hiç kedi yok; zira rahatsız görünmüyor kuşlar. Eee, şakımaya devam o zaman ama mahalledeki kedilere sizin hakkınızda olumlu şeyler söyledim. Şu mavi Lexusu rahat bırakın tamam mı? Ne güzel bir gün. Yemek zamanı. Evet... kahvaltı, o banka

yapılacak bir yürüyüş, oturup kuşları dinlemek ve gazete okumak. Evet, iyi bir şey bu; daha önce hiç düşünmemiştim ama gazete, haber güvercinlerinin modern versiyonu gibi. İletişim. Her zaman dünyadaki en önemli şeydir. Rothschildlar bir servet kazandılar çünkü Napolyonun mağlubiyetini İngiliz hükümetinden önce biliyorlardı. Davullar, duman, bağırmak, güvercinler, teletayp, radyo, her neyse; iki çubuğu birbirine bağladığımız o eski zamanlardakinden daha iyi durumda değiliz. Her türlü bilgiyi anında edinebiliriz ama katliamı durdurmuyor bu. O zaman ne anlamı var ki??? Daha fazla para kazanmak mı? Paçalarımızdan iletişim akıyor ama hâlâ iletişim kuramıyoruz. Her neyse, artık benim derdim değil bu. Kendim için yeterince etkili bir iletişim kurabiliyorum. Evet, bunu başka birine aktaramamam ne kötü ama hayat böyle işte. En azından doğru insanların mesajı aldığını biliyorum. Hey, aslında gayet iyi bir şey bu. Pekâlâ, dolaşma, yeme ve sonra da okuma vakti şimdi. Acaba kızıl saçlı bugün çalışıyor mu? Oraya gitmeyeli aylar olmuş gibi. Hangi vardiyada çalışıyordu, hatırlayamıyorum. Muhtemelen dönüşümlü çalışıyordur. Her neyse, biraz yemek iyi gelir. Kuşlara katılma ve güne bir şarkıyla başlama vakti, işler kötü giderken bile...

Burası gerçekten çok güzel bir nokta. Neden daha önce bulmadım burayı diye sızlanmanın âlemi yok. Bugün tadını çıkar. Ağaçlardaki esintiyi duyabileceğim kadar uzağım trafikten. Umarım kuşlar bana saygı gösterir. Buraya ılık bir gecede gelmeliyim. Ağaçların arasından göz kırpan yıldızları görmeliyim. Hayır. Aklımın böyle dağılıp gitmesine izin veremem. Bilincim açık kalmalı. Bunu bir alışkanlık haline getirmeliyim... şu anda burada. Hep bilinçli. Gazetede okuduğum şeylerin bilincinde olmam gibi. Milyonlarca insan açlıktan ölüyor; yüz binlercesi katlediliyor; kadınlar ve çocuklar dövülüp, yakılıyor... Bu gazete bugünkü, dünkü, geçen haftaki yoksa geçen yılki gazete mi onu bile bilmiyorum... hep aynı hikâye. Ne acayip bir dünya. Hep şiddet, kargaşa, katliam; barış dışında her

şey var. Bilmiyorum, insanın insan dışılığı... Hayır, olamaz! İnanamıyorum! Nasıl bir delilik bu böyle? Bu şeyin devam etmesine daha ne kadar izin verecekler? Bunu hemen durdurmak için acil önlemler alınmalı. Hemen!!! Utanç verici bir şey bu. Ah insanoğlu ah... kel kafalı, sıçrayan morina balığı! Ah neşeli arı ah! Hop zıp hop, ah ne güzel bir gün... Yetkililer Brooklynde bir çete savaşının patlak vermesinden korkuyor. Dün saat 09:42de bir bomba pat... Evet, evet, bunları zaten biliyoruz; işin eğlenceli kısmına geçelim: İşte, bir bakalım, evet, Brighton Plajındaki Rus mafyasının takıldığı A Bara, el bombaları ve otomatik silahlarla saldırı düzenlendi... Pekâlâ! İşte böyle be! Alınan ilk haberlere göre bar "tamamen" hasar görmüş, 4 kişi ölmüş ve 5 kişi de ağır yaralı. İtfaiye amirliği... Evet, evet. Tanrım ne kadar heyecan verici. Şimdi dikkatli ol, dikkatli. Nefes al... ver... al... ver. Güzelce ve yavaşça. O kadar heyecanlandım ki kafatasımın üst çeperi patlayacak. Deneyerek geçirdiğim onca zamandan sonra ansızın başarıya ulaştım. Şimdi sakin olmalıyım. Kalp krizi geçirmek istemem. Tanrım, o kadar iyi hissediyorum ki canım acıyor. Başım dönüyor harbiden. Tamam, şimdi nefes alıp vermeye devam et... güzelce ve yavaşça... güzel ve yavaş. Evet. Tanrım, insanlar ne kadar tahmin edilebilir yaratıklar. Hep peşin hükümle hareket ediyorlar. Topyekûn savaş. Yıllardır Brooklynde topyekün bir savaş olmamıştı. Acaba bunu nasıl yapacaklarını hâlâ biliyorlar mı? Mafya üyeleri bugün nasıl çatışmaya gireceklerini biliyorlar mı? Ah ne harika! Aman ne leziz! Birbirlerini öldürüyorlar. Bu piç kurularına inanabiliyor musunuz? Bunu yapacaklarını biliyordum. Kesinkes biliyordum ama yine de hırsın onları ne kadar salaklaştırabildiğini görmek beni şaşırttı. Neyse, çok şükür, böyle oldu. Acaba başka yerlerde bir hareket var mı??? Gazeteye bakılırsa pek yok gibi. İnternette neler var sonra bir bakayım. Eminim diğerleri de aynı şeyi yapacaktır. Vav, göğsüm hâlâ çarpıntıyla inliyor ama daha iyiyim... nabzım yavaşlıyor. Burada bir süre otursam daha iyi

olacak. Evet...rüzgâr iyi geldi. Birkaç dakikaya bir şeyim kalmaz. Sanırım daha önce hiç bu kadar büyük bir heyecan dalgası bir seferde çarpmamıştı beni. Bu seferki diğer hepsinden daha iyi oldu. Onları birbirine kırdırmak yüce bir şey, kesinlikle yüce bir şey. Bir süre yürüyemeyeceğim, bir süre hiçbir şey hissedemeyeceğim. Ne fark eder ki. Hareket etmeme gerek yok. İstediğim kadar otururum. Sincaplar için biraz fındık getirmeliydim. Yapacak hiçbir şeyim yok ve bir sürü vaktim var. Vay, vay, vay... Ama bütün bunlar bir yana Bayan Lincoln, oyunu nasıl buldunuz? Evet, oyun, önemli olan oyun. Bundan sonra neyi oynayacağız? Ah, çok fazla olasılık var. Bir sürü gerçek kazanan var. Bankacılar, Avukatlar, küçük bir "ilgiyi" hak eden birçok kişi var. Şu Sigorta Memuru İbibigo gibi. İbibigo... Eğer böyle bir adınız olsaydı siz de serseri bir çakal olurdunuz. Hawaiiye kaçıyor ve paçayı kurtarıyor. Kim, İbibik mi? Hayır, Chico, egzotik bir kuş türü o ve bir konduğu yere bir daha konmaz. Bu herif hakikaten biraz "ilgiyi" hak ediyor. Ama keyfi bir şey olmamalı. Sırf cezalandıracağız diye cezalandırmamalıyız... Eee, işte, Amerikan usulü böyle oluyor: cezalandır, cezalandır ve sonra yine cezalandır. Bu ceza tuzağına düşmek istemiyorum. Tanrım, ihtiyacım olan en son şey bu. Hıristiyanlara bırakıyorum bunu. Neyse, onlara odaklanarak vakit harcamanın manası yok; kızartılacak daha önemli balıklar var. Hımm, balık kızartması, iyi fikir aslında. Elektrikten biraz daha anlasaydım bu herifin fişini çekebilirdim. Tanrım, bütün bir sigorta endüstrisi "ilgiyi" hak eden bireylerle dolu. Bilhassa da özel sağlık kuruluşları. Tanrım, Tanrım, daha aşağılık olabilir mi bu herifler? Evet, söyle onlara Daffy. Ve bir de "Elektrikli Testere" var.* "Söyle bakalım Albert, bugün kaç bin çalışanı kovdun?" Sorun şu ki dünyadaki pislikler üzerinde düşünmeye başladığınızda listenin sonu gelmiyor. Pekâlâ, bir sürü zamanım var... aslında bütün ömrümü buna ayırabilirim.

* Sigorta piyasasındaki acımasız yöntemlerinden ötürü "Elektrikli Testere" unvanını almış Albert J. Dunlap'a gönderme. (ç.n.)

Artık hayattaki amacımın ne olduğunu bildiğime göre, rahatlayabilir ve enerjimi çarçur etmediğimden emin olabilirim. En etkili "ortadan kaldırma" eylemlerini uygulayabilirim. Herkesin yaşamak için bir amaca ihtiyacı var. Barnard gibi böceklerin bile. Ama bizim daha yüce bir amaca ihtiyacımız var... Evet, asalet. İnsan, düşünce ve eylemlerinde asil olmalı. Asil sonuçlar elde etmenin tek yolu bu... Evet... sanırım heyecanım yatışıyor. Yakında eve gidebilirim. Yolculuğa çıkmak iyi bir fikir olabilir. Tebdili mekân. Akla... ve ruha iyi gelir. Evet... sevdim ben bu fikri. Bahama Adaları... ya da Costa Rica. İşte bu kulağa harika geliyor. Evvet! Costa Rica. Birkaç haftalığına geri çekil, bırak bu son aylar geçsin... hımmm, aslında bir yıl falan. Kim bilebilir ki? Evet, bırak akıp gitsin. Bedenimi, aklımı ve ruhumu tazeleyeceğim. Bir bakıma kendimi boşaltacağım ki takdiri ilahi bir sonraki serüvenim için bana yol gösterebilsin. Vay, vay, vay...

....vay anasını! Costa Ricanın bir numara olduğunu duymuştum ama bir numaradan da öte bir şeymiş.... Ne büyüleyici bir manzara... ağaçlar, çalılar, okyanus, parlayan ve yansıyan güneş... ve ordu falan yok. Cennet ötesi bir yer. Evet, yarın yağmur ormanına gideceğim. Ve sonra ne yaparım kim bilir?.. Ve onlar hâlâ birbirlerini haklıyorlar... olay Şikago ve Miamiye de yayıldı. Ohh be, ne güzel... sıcak güneş, serin esinti, soğuk içecek ve bu aptal *pisano*lar ve Ruslar hâlâ birbirlerini haklıyorlar. Evet, hayat hakikaten yaşamaya değer bir şey.

Amin!..

Bir gün daha... Tıpkı diğer günler gibi yaşanmayı bekleyen. Aynı sıkıcı rutin, aynı amaçsız savruluşlar. Ve bir adam. Tüm bunlara son vermeye karar veren. Bunu, sahip olduğuna inandığı bedenini ölüme mahkûm ederek gerçekleştirmek isteyen ama bir türlü en doğru yöntemin hangisi olacağına karar veremeyen. İşte bu isimsiz birinci tekil şahıs, en nihayetinde bir silah alıp, kafasına bir kurşun sıkmaya karar veriyor. Kaderin ne garip cilvesidir ki, ruhsat için gerekli olan bir iki günlük bekleme dönemi, hayatında devrim niteliğinde bir değişimi beraberinde getiriyor. İntiharın yerini, intikam ve cinayet alıyor. Amaçsız hayatına son vermek yerine, dünyayı insanlara acı veren pisliklerden temizlemeyi amaç ediniyor. Ona göre, olması gerektiği gibi, ASİL bir amaç hem de!

Hubert Selby Jr. bu romanında da diğer kitaplarında olduğu gibi doğrudan, hiçbir süsleme yapmaksızın, sözü dolandırmadan, yüzünüze karşı haykırarak anlatıyor hikâyesini yine. *Bekleme Dönemi*'ni okurken, amaçsız bir adamın hezeyanlarında dolandığınızı zannedeceksiniz başlarda. Ama sonra göreceksiniz ki bu kitap, toplumda şu ya da bu nedenle oy hakkından yoksun bırakılanlar, ezilenler, sömürülenler, taciz edilenler; çoğu kez güçlüler tarafından sesi kısılanlar; kendilerini halsiz mecalsiz hissedenler, gerçekten elden ayaktan kesilmişler, görülmeyenler, ihmal edilenler adına bağırmakla, çığlık atmakla kalmıyor, gayet anlamlı, mantıklı gerekçeler ileri sürerek onları ayağa kalkmaya, karşı çıkmaya, isyana çağırıyor.

AYRINTI • YERALTI
ISBN: 978-975-539-744-3
9 789755 397443

68053
ANR

13 TL

